

Ольга СЛОНЬОВСЬКА

У камуфляжі
й
бронезилеті
Поезії

Івано-Франківськ
Місто НВ
2023

Слоньовська О. В.

С 48 У камуфляжі й бронжилеті. *Поезії.* / Ольга Слоньовська. Івано-Франківськ: Місто НВ, 2023. 248 с.

ISBN

Воєнна громадянська лірика завжди специфічна, й далеко не кожен автор (авторка) утримується на такому складному «плаву», не збиваючись на затерті гасла, імперативи й штампи. Цього нинішнім читачам, багато найрідніших і друзів яких на фронті, аж ніяк не треба. Не треба й тимчасово внутрішньо переміщеним особам. Реципієнти лірики кривавих днів війни прагнуть якраз сили духу ліричних героїв (героїнь), панорамних картин народного супротиву, ненависти й гніву, своєрідного авторизованого «щоденника» подій. Тільки в такому разі поезії, написані за гарячими слідами воєнного лихоліття і воєнної слави ЗСУ, сприймаються належно й глибоко. Тільки таким віршам читачі вірять, отримуючи від них естетичну насолоду й моральну підтримку. Лише такі викристалізовані болем і переживаннями поетичні слова стають потужною артилерією духу на рівні з реальною летальною зброєю, скерованою на окупантів. Муза в камуфляжі й бронжилеті не співає, але й не мовчить – вона щосили волає до розуму й серця від імені частково окупованої москалями-забродами України. Вона веде мову про збройну перемогу над ворогом як єдиний шлях до мирного майбутнього української нації. Вона створює літературну проєкцію війни і народної пам'яті про пережите.

УДК 821.161.2'06-1

ISBN

© Слоньовська О. В., 2023

ПРИСВЯТА

Коли бачу Вас у камуфляжах з дітками й дружиною або чоловіком під час Ваших коротких ротацій, коли зустрічаю Вас на милицях чи з явними ранами на тілі коло переобладнаної під військовий госпіталь цивільної лікарні й ви ще пахнете фронтом, а у Ваших очах відсвічує розривами й вибухами війна, відчую невимовну вдячність і навіть священний трепет перед Вами. Достеменно знаю: «ЯКБИ НЕ ВИ, УКРАЇНИ ВЖЕ НЕ БУЛО Б!!!»

Авторка цієї поетичної збірки

Передмова

Як писалася ця книжка – «У камуфляжі й бронезилеті»? Зовсім по-іншому, ніж усі мої попередні: причому як збірки поезії, так і прозові романи. Ця поетична збірка будила мене серед ночі, відривала від найважливіших справ. Окремі рядки поезій спадали на думку навіть у темному підвалі, сяк-так обладнаному як бомбосховище, під завивання сирени повітряної тривоги. Записане іноді мене саму не просто дивувало, а й навіть спричинювалося майже до мого ж таки напівпритомного стану. Поезії наче без мого відома хотіли бути написаними. Лише окремі вірші я згодом шліфувала, проте більшість народжувалися вже абсолютно готовими. Я не виставляла дат написання поезій – це автоматично зробив Фейсбук. Звичайно, найпростіше було би ці вірші розмістити в хронологічній послідовності, але я ризикнула її порушити задля кращого сприймання поезій читачами. Чи мають такі мої вірші цінність? Як громадянська лірика воєнного часу – так! У Фейсбуці їх чекали кожного дня сотні реципієнтів. Їхні відгуки ставали для мене найвищою нагородою. Одна україночка навіть назвала цю ще рукописну збірку «важкою артилерією духу». Якщо мої твори когось підтримали, впевнили в перемозі, – я рада. Все хороше в цьому світі ніколи не народжується безпричинно.

Ольга Слоньовська

БУКЕТІВ НЕ БУДЕ!

(Щоденник невіртуальної війни)

Московсько-українська війна триває четверте століття. Конотоп (1659), Андрусове (1667), Батурин (1708), Полтава (1709), Крути (1919) – такими є стації цієї війни до 2014 року. 2014 – 2015 рр. додали Іловайськ і Дебальцеве. А з 24 лютого 2022 року постали нові знаки московських злочинів: Охтирка, Харків, Буча, Бородянка, Ірпінь, Краматорськ, Маріуполь... Скільки їх ще буде – цих кривавих стацій війни?.. Скільки ще загине мирних громадян? Чи зуміємо все запам'ятати, відомстити ворогові і відновити свої сили? Мусимо, бо іншого просто бути не може.

Московсько-українська війна знайшла своє відображення в літературі, у віршах Бориса Гуменюка, прозі Сергія Saïgona (Лещенка), Світлани Талан, Ігоря Михайлишина, Віталія Запеки, Тамари Горіха Зерня...

Книжка віршів Ольги Слоньовської «У камуфляжі й бронешилеті» – також із цього кривавого «танцю» широкомасштабної московської агресії проти України, яка розпочалася о 5 годині ранку 2022 року.

Мені важко коментувати самі вірші. Тому, що тут маємо крик душі, біль душі, ненависть душі. Ми всі після 24 лютого є свідками, учасниками і жертвами війни. «Війна – це здебільшого перелік помилок», – писав Вінстон Черчілль. Війна – це руїна і смерть, які несе ворог, горе і біль цивільних, героїзм і мужність воїнів-захисників.

У віршах Ольги Слоньовської нема солодкавого громадянського патосу. Є громадянська відвага і мужність називати ім'я ворога: «цар» Путін і московська орда – рашисти, в яких ні чести, ні мужности, ні відваги. Лише інстинкти хижаків і шовіністів, ниці, підлі інстинкти. Врешті, ця поетична книжка не могла бути іншою – поетесі не до витонченості і не до естетичного глянцю. Це живий і болісний щоденник ще від першого місяця війни. Війни, у якій багато смертей, багато руйнувань і багато крові. Війни, у якій Україна попри всі рани й втрати обов'язково переможе. Ця віра тримає усіх українців. Ця віра дає Ользі Слоньовській силу слова і силу переконання.

Поетична книжка Ольги Слоньовської є також документом звинувачення ворога. Документом подій, які не маємо права забути. «Попіл Клааса» стукає в наші серця і благає небо про помсту.

Наше завдання не просто вижити. Наше завдання перемогти і свідчити про злочини московитів. Так буде. У цьому переконує нас правдиве слово поетки.

Євген Баран

ВІЙНА **І НАЦІЯ ГЕРОЇВ**

* * *

Сказала Смерть: «Оцей ось – мій!
Уже й перечити не смій:
На рані рана, весь в крові
Від берців – аж до голови!
Та Жінка мовила: «Не дам!
Ти ще не смерть – лише біда!
Він буде жити і ходити,
З синочком окунців ловити,
Малину рвати у саду!
Його я в тебе украду,
Як треба, видурю обманом!
Бо що таке на рані рана,
Якщо я – поряд ненастанно?
І що таке – увесь в крові,
Як він вже третій день живий!»
Поблідла Смерть, розтала димом.
Любов – твердиня незборима.

10.07.2022

* * *

Глобальна нація: по всьому світі є,
Та України не віддасть нікому.
Історія – не тільки життє,
А й спів дівчат і відгоміння грому.
І те, що не вміщається в слова,
Але звучить, як вишивки сакральність,
Як краю неба барва палевá,
Як шепіт лану, джерела джурчання.
Чи щось таке, як мамине тепло,
Як хліб із печі й вишні поміж листям,
Як місяцем побілене село
І вранішнє чистеньке-чисте місто!
Зоря зорить. Кричать перепелі.
Струмуться золоті світлi з вікон.
Ми тут од віку вічного жили
І жити будемо до скону віку!
Бо хто сказав, що це не наш Едем,
Хто посягнув на наш Донбас й Одесу?
Ми – вічні тут. Нікуди не підем.
Не вступимось! Це наші рідні креса!
Ні сумнівів, ні муки, ні вагань!
Не грай, мокво, свого дурного кіна!
Мов крайка, ясно світиться Кубань!
Пройдисвітко, це також Україна!

24.02.2022

* * *

Цієї ночі сніг мене збудив,
Останній сніг із холоднющим вітром:
Роздерлось небо на сімсот хустин,
Крізь тридцять сит просіялось повітря.
Весна сховалась, як мала синичка
(Лиш тільки дзьобик блискає крізь вічко).
Але на ранок всі сніги стеклі:
Ні людям зла, ні Богові хули!
Аби ще так москаль навік ізслизнув
З українських піль, із нашої Вітчизни,
Чкурнув у власні плісняві «покої»
І пив гірку. Бо ж – як він без гіркої?

28.03.2022

* * *

Рашо! У тебе вже опупея і отупея,
Ідіотії приступи, привид сухої галузи,
Починаючи від «Єльцен, заставь хахлов накарміть Расею!»
До «Путін, заставь хахлов пріпалзті на пузе!»
Нема тобі, бабо, ради! Здоймаєш шторми і бурі
У фанфуриках з-під «Баяришніка». Не лякає тебе пророцтво!
Ще не «нахлебалася лаптем щей» і не нажерлася тюрі –
Хліба, в горілці замаринованому, як оселедець в олії та оцті?
Вже тебе носить і вправо, й назад, і вліво!
Шторм в тебе, рашо, на палубі? Недуга морська? Кáчка?
Та ти вже у дюндель п'яна! Покивуй, що так, покивуй,
Щасливої тобі в пекло постійної спотикачки!

15.03.2022

* * *

І глум – не сум, і честь – це тільки лєсть!
Чини, щó хочеш. Все тобі проститься!
Твоє правління – це вже просто «жєсть»:
Тиран-дикун у двадцять першім віці!
Спали Москву! З сестрою переспі!
Введи коня в ручну Державну Думу! –
І мільярдери – станові стовпи –
Зааплodують на твоє безумство!
Та наостанок тільки не забудь
Все звірити: від «паки» – і до «іже»,
Ще й наказати вірному рабу,
Нехай тебе, Калігуло, заріже!

20.03.2022

* * *

Не кадри божевільної уяви –
Реалії диявольські доби.
США майже спить. Європа ловить гави,
А ти, Україно, щось сама роби!
Рятуй усіх: щасливих, добрих, нищих,
Малих, великих, тих, що «проти» й «за»,
Тих, що гуртом, і тих, що поодиночі,
Тих, що лягають пляцком, пруть назад,
Рятуй убогих, хворих, грошовитих
(А на офіру свій народ віддай!)
Усе колись врахується (Якби ж то!)
Усім колись віддячаться (Гай-гай!)
Ти ж більша, ніж істерії історій,
Вартніша, ніж усіх держав казнá.
Летить Земля, собою Всесвіт оре:
Велика скиба, тлушта борозна.
Що вродить світ без підлості і лєсті,
На вбогім тлі промов із папірця,
Ми вже впритул до Другого Пришестя?
Начал Начала? Власного кінця?
Щось буде ще чи це рядок останній,
Остання буква, невиразний знак?
Кровить народу невигойна рана,
Мовчить Дніпро, замислений до дна.
Зробились недостойними достойні
Чи навпаки, – такий війни закон.
Та вже шугнув із Хортиці на човні
Сміливим хórтом сам Іван Сірко!
Митець війни, він і стратег, і тактик.
І геній перемог, і наш козак!
Летить Земля, відсвічує Галактика.
Це сяйво колись зва́лося яса́.

21.03.2022

* * *

Як ви, плебеї? Що у вас чути?
Ще не відригались від комунізму?
Ей, антифриз – отрута:
Пити не можна – не варто й для клізми!
Пахне горілкою – «обман зрєня
І абаянія», й спраглого рота.
Ваші вже висловили «презреніє» –
Он лежить трупами ціла рота!
Ей, вірнопіддані! Недосвідомі!
Вам лиш здається, що путін сміється –
Це не задача з двома невідомими –
Все тут відоме: спеції, спеці.
Вашої влади жести перфектні,
Лиця бульдожі, плани «убойні».
Ви ж не «учотні», але причетні
До авантюри жاخливої бойні!
Що, не стріляли, ще не грабували,
Що, зголодніли – й узялися «рúскаць»?
Вас на «учєньє» сюди аж пригнали?
Ви у це вірите, «парні» російські?
Нині вам брешуть, що ви – миротворці
(Мали би вас хлібом-сіллю стрічати!)
Завтра наллють вам «водачки» порцію –
Мирних людей поведуть убивати!
Хто з вас повернеться, буде невтішним
(Лиш в дупель п'яним – «вєсьолим і бодрим»)
Вчителю якось заплаче в «манішку»,
Мамі розкаже на смертному одрі
(Більше нікому –
соромно, сором!).

Путін рясним вашим трупом засіє
Площі боїв безсердечно і всує.
Так передчасно загине Росія –
Инша Росія, ніж та, що існує!

18.03.2022

* * *

Місяць червоний і круглий, мов пика.
Тиша байдужа і неприємна.
Темно у вікнах. Темно, аж дико.
Чорно на світі. Хоч місячно, – чорно.
Ось вони – вбивці. Сидять при горілці.
Тихо сидять, як притруєні миші.
Їм некомфорт в двадцять першому віці.
В Середньовіччі було би простіше.
Пальці тремтячі, сині обличчя –
Їх тягне в расею, у Середньовіччя!

18.03.2022

* * *

Світе, здригнися! Спини! Зупини! –
Печерна расея запрагла війни!
Глуха від гордині, в боргах, як у тлі,
Набичились очі, криваві і злі.
Була би півлітра – не треба й жони:
Печерна расея хоче війни!
Сліпи залило, нюхає кокс,
Опухло, неначе від бджіл або ос.
Дике, бруднюще – спаси й сохрани!
Печерна расея прагне війни!
Світе, здригнися! Ти ж – не дитя
Падають бомби! Ракети летять!
Що заборонено – можна русні:
Світе, ти бачиш? Чуєш чи ні?
Світе, чини щось! Світе, роби!
Власної долі не втрадь, не проспи!
Ми – в авангарді. Ти ж – ар'єргард.
Хочеш букетів? Святкових петард?
Слави і шани? Прокинься! Не сни! –
Печерна расея у стані війни!

25.02.2022

* * *

А люди іноді справді знають
Дуже багато важливого заздалегідь!
Час проминає, втікає і витікає.
Серце болить...
Дивний монах, у вигорілій рясі, худий, неборака,
Зі жмутком відксерених одкровенень на паперу дешевому тлі
Старався кількох нас на кафедрі переконати – і мало не плакав,
Що ми не сприймаємо ні частково думок його, ні взагалі.
Божився, що буде війна жорстока і всеохопна,
Казав, що ще можна її відвернути, бо ще не кінець.
Ряса у нього була дірява, взуття – стоптане,
Не заперечував, що відлучений, що вже навіть і не чернець.
Йшов рік дві тисячі якийсь, тобто десь до десятого,
Бо ще не було ні кримських подій, ні донецьких, ані АТО.
Чоловіки здвигнули плечима: бракує людині багато.
Жінки пожаліли – й заквапились до студентів: дзвінок!
Він залишив на столі папери. У дверях схилився чуло,
Маленький, сухенький, немов почорнілий сучок.
Ми, кілька останніх присутніх, полегшено навіть зітхнули,
Коли за ним зачинилися двері – коли він, нарешті, пішов.
Три дні видиралась я з кола жахних його передбачень.
Очі пречесні вогнем пекли і пронизували мене.
Чому я була недовірлива (ніколи собі не пробачу),
Чому посоромилась запитати бодай: коли ця війна мине?
Це зовсім не Апокаліпсис? Це тільки випробування?
Чому палія не зупинять? За що нам страшна його їдь?
Час протікає, втікає, зникає – і це невблаганно: рани.
Серце болить.

26.02.2022

* * *

Що є умовності? Бідний мім
Жестами каже про вчинки шалені,
А злодій може вважати своїм
Те, що у нього уже в кишені!
Може радіти, поки не попавсь,
Може надіятись палко і спрагло,
Але фотографуватися в профіль й анфас
Прийдеться для кримінальної справи!
Що є умовність? Йменуй війну
Хоч соцзмаганням, хоч спортом (на грані),
Хтось ще підтримує цю дурню?
Ти й ще два-три усесвітні тирані?
Що є умовності? (Гріш їм ціна
Вкупі із прокламаціями).
Росія – агресор. Триває війна.
Вбивці, як «вигребти з діла», радяться.
Застебніть гудзики, ей, як там вас?
І «не бузіть» («не в раднóm захалустьє»)!
Сфотографуватися в профіль й анфас
Хочете-не-хочете, – мусите.

27.02.2022

* * *

Все, жінко, все! Бери лиш вкрай потрібне:
Дітей, бабусю, кицьку й щó в руках!
В твоїм волоссі появилсь срібло
Й глибокі зморшки в рота кутиках.
Мов не своя. Вже чорна, як ворона,
З лиця й душі. Сама, як Ангара!
Аби хоч якось! Хоч би до кордону!
Вазон розцвів! Невже не до добра?
А все ж було так гарно, мирно, ловко
Три дні тому! Розтануло, як сон.
Квиток в театр. Розсипані заклóлки.
Цвіт на підлозі: пересох вазон.

28.02.2022

* * *

Ці фронтові весілля без фати,
Без плаття білого і навіть бутоньерок.
Без прибамбасів й різної туфти:
Довічних клятв і дорогих цукерок.
Життя вміщає величезну мить!
Життя проти безсмертя протестує!
Оркестр життя фанфарами гримить.
А смерть тестує (Як завжди, тестує!)
Війна війною – двоє цих хочуть
Хвилини щастя вперто і відверто.
Любов ніколи не бере життя!
Життя ніколи не боїться смерті!
Короткий вік у фронтових весіль!
Та хто ж ти, доле, щоб таке казати?
Іде війна, та йде весна! Єси,
Будь й живи, народі мій чубатий!
Ніхто не згасить соняхів, як сонць!
Тебе ніхто не упряже ув упряж!
Ти могутніший від страшних пророцтв!
Й від найстрашніших ворогів могутніш!
Ці фронтові весілля без пишнот,
Без зайвих слів і конфеті обітниць –
Теж свідчення, що ти завжди – народ,
А українці – вільні українці.

01.03.2022

* * *

Усе буде добре. Коли? Коли?!
Ікласта зграя збирається в тічку!
«Главний кацап» й інші всі москалі
Брешуть, як пси, всьому світові в вічі.
Нібито зовсім нема війни –
Є лиш «локальненька» операція.
А дав би Панбіг вам, сучі сини,
Бодай черепа трепанацію!
Ви, що бомбите щодня сто разів,
Ви, що неначе свиня у тину застрягла,
Ваш «русскій мір» всьому людству змерзів,
Ви для планети – як чорт із кагли!
Телек...рвів поросячий крик,
З ваших екранів – облуда риссю:
«Путін – дабрєйшей душі челавек».
(Ним, солодесеньким, хоч подавіться!)
Інший ведучий – дебілом дебіл –
Очей не відводить від клаптя паперу:
«Пусть би пішов і пагаваріл
С нашим Путіним ваш Бандера!»
Ей, ти, москалю, чому так упрів?
Вродився недумком – здохнеш цапом!
Підручник з історії також скурив,
Як Біблію «рódніе дедушка с папай»?
На місці боїв позбирай-схорони
Банду свою, недоробку пропитий!
На всю Європу страшні брехуни
І щонайжорстокіші в світі бандити,
Не сумнівайся, ми прийдемо:
Градом, вогнем і гарячим металом.
На вашій тризні старе ярмо

Доценту врочисто сп'ялимо.
Приповідайте хоч: «Йо-майо!»
Або тремтіть в курних ізбах під лавами,
Ми – українці, а ви – кацап'ю,
Ми – Божі діти, ви – сім'я диявола.
Та не сідайте хоч попри стілець!
Власні штани руками тримайте!
«На кожну їздицю знайдеться їздець» –
Що вас чекає, – ви знаєте!

02.03.2022

* * *

Які ще вибори в расеї?
(«Расея – ідеал страні!»)
Драконів гострі зуби сіє –
Дракони й плодяться, дурні.
Їх вчать вбивати з малолітства,
Носити чуні-гумаки,
Багато спати, мало їсти
Чи й гризти власні кулаки.
Ще й промишляти «прапітаньєм»
В чужих подвір'ях і хатах,
Або вигукувать гортанно:
«Га-га-га-га! Га-га-га-гах!»
Це імітація як прояв
Розривів бомб або ракет
(Коли вкрадуть цигани зброю
Чи танк упреться в турнікет).
А інше все, як завжди в раші:
(Але поспробуй осягни!)
Ці дітлахи – гарматне м'ясо,
Фарш кухні «бабушкі Вайні».
Вона глуха, сприймає туго,
Та любить «водачку» і кеш:
«Юнармія» і «Гітлерюгенд» –
Одне і те ж, одне і те ж!
Стара карга це добре знає,
Жере свій фарш на повний рот.
І не здихає, не здихає,
Лиш скаженіє востокрот!
Та ми знайдём й на цю «старушку»
Сто санітарів, а тоді
Відправим «бабушку Вайнушку»
В залізній клітці в «жовтий» дім.

03.03.2022

* * *

Ні, букетів не буде! Який прийом?
Ви ж прилізли в брудному одязі!
В горлі тепер у вас лише «ком»,
Й на очах рясні п'яні сльози!
Річка Прип'ять вхопила на абордаж
І понті ваші, і понто́ни.
Ви ж – ходячі нещастя, і ваш «Єралаш»
«Біломорканал» палить від сорому.
Ну, куди зі свинячим рилом, куди?
І навіщо з свинячими головами?
Підкували блоху? Підождіть,
Ми блоху вашу ще й підго́лимо!
Що, наїлись дурних грибів
І самим із собою тяжко?
Жаба циці дає? Свище рак на вербі?
Ось і тіштесь, як дідько цвяшком!
Генерали вас мають десь
Та й чого вам від них чекати?
Вони ж досі в капеерес!
Ноги в руки – й чимдуш тікайте!

04.03.2022

* * *

Рашо-рашко, ти не райська пташка –
З роду ти стерв'ятників, стервозо!
Скільки ти народів-горопашок
Силоміць впрягла до свого воза?
Скільки крові випила? – Цистерни!
Скільки цвіту знищила? – Вагони!
Отаке ти ніжне, люте стерво!
Отака ти людяна, Ѓоргоно!
Гніючий розсадник зла і лиха,
І душею, й тілом – зла повія!
У крові, як власна Салтичиха,
Леп відмила вже з брудної шиї?
Одягнись хоч в ґабіти монаші,
Хоч напни корону – це неважко,
Має світ тебе лише за рашу
Й твій народ – за дурника Івашка.
Та ударить грім в твою хибару,
І охопить страх Івашка й горе!
А усе це – зовсім незабаром!
А усе це буде дуже скоро.
Твій народ ухопить гострий камінь
Чи батіг до тебе, як кобили,
Й залопочеш товстими литками
На край світу – лиш аби не били!
Й скіються тоді, що має бути:
Стане тобі свого до нового!
Й Бог скерує на шляхи спокути
Твій народ, задрипаний, убогий.

08.03.2022

* * *

Погані друзі – гірші ворогів,
Та щó там ворогів – не краще ката,
Тугі на вуха, на добро тугі,
Лиш чують «на», а «дай» не хочуть знати.
Ти ж, Україно, як в сім'ї невістка:
В роботі – перша, а сідають їсти,
То дай-подай, то витри-прибери,
Вже потім сядеш (може, й на поріг).
А скаржитись не смій, лиш дякую-дякуй,
Бо ти ще молоденька і ніяка.
Але коли невістка має хату
Свою, велику, і сама завзята,
Одного разу скаже: «Гей, родіно,
Від вас не гірша я, не наймитіна!
Або всі рівні, або я – без вас».
І все стає на місце – зауваж.
Самоповага – не горщечок мідний:
Стара Європо, вже забула гідність?
Свекрухою прославитися мало –
Було би краще, як би стала мамою.
Вкраїна наша, як розквітла вишня, –
Розумна, гарна і в сім'ї не лишня.
Шануй свою невісточку, багачко!
Надбати – легко, а втрачати – важко.
Онуків хочеш гарних і здорових?
Люби невістку, пані гонорова!

05.03.2022

* * *

Російська жінко, Люсько, Машко, Анько,
Із юних літ обута у кирзу,
Твого синка чи мужа (Ваньку-встаньку)
Й щоб поховати, вже не привезуть.
Так, ти завиєш, заголосиш – й звідти
Твої страждання вітер рознесе
На сто світів і в космос на пів світу –
Оце й усе, що станеться. Усе.
Й ти щось збагнеш, і проклянеш іуду,
І усвідомиш, що мовчання – гріх,
Ще й обпечуть тебе, як лялька вуду,
Тих кільканадцять тисяч «гробових».

06.03.2022

* * *

У Криму доцвітали магнолії
І весна утішалась шансом.
Називав мене ніжно *Ольвією*,
Бо на *Олюшку* я ображалася.
Ми не з'їли три пуди солі –
Пахлаву запивали соком,
Й ще не знали, що вітер долі
Нас розкидає в різні боки.
Ми студенти були, філологи.
Ми кохали – і не признавалися.
Море хвилі котило під ноги,
Море гралося теж без галасу.
Принагідно все рідше бачились –
Крадькома ніби, сором наче.
Крим відплив, наче сонячний зайчик.
Київ кликав – тримала дача.
(Тобто я почувалась ображеною:
Та забудь мене, друже-враже!
Будь щасливий – зловив жар-птицю:
Я – провінція, ти – столиця).
Прикарпаття цвіло шипшиною!
По всіх схилах – рожево, коронками.
А сьогодні твоя дружина
Ледве мовила: «Похоронка».
І – тебе вже нема. Немає!
А війна є! Війна є! Війна є!
Й ще ніде не цвітуть магнолії.
Й вже ніхто не прошепче: «Ольвіє...»

07.04.2022

* * *

Що, росіє, уже прочу́малась?
Перестала бублики гнути?
Не бреши, що ти́ про щось думала:
Ти не п'яна – ти путінута!
Гола, боса і навіже́на,
По чуже простягаєш руки?
Марш до буди, суко скажена!
Марш до буди, скажена суко!
Уже б'єшся в страшній істериці? –
Розчиняєшся, як медуза!
Що, приперлась шукати бандерівців? –
Пригощайся «Ба́ндера-смузі»!

05.03.2022

* * *

Розстріляли Шевченка, виродки:
Аж дві кулі – в чоло, у пам'ятник.
Намагалися на́смерть поцілити,
Щоб не сплутав натальні карти.
Бо пророк – страшна сила віща,
Щось лячнє: наче повинь чи згарище,
Й замість того, щоб на кладовище,
Понесуть тебе на скотозвалище!
І в родини твоєї, лопуцьку,
За погибель «геройську», іудо,
Як це вирішили в Іркутську, –
За сміття брати плату не будуть.
І тоді будеш вити століттями,
Що не сміття ти (Хоч ти – сміття!)
А Шевченко стоятиме в Бородянці,
Як і досі стояв, поганці!
І світитиметься з таблиці
Його думка, як блискавиця:
«Свою Україну любіть.
Любіть її... Во врем'я люте,
В остатню, тяжкую минуту
За неї Господа моліть».

07.04.2022

* * *

*«Inter anna silent Musae» (лат.)
(«Коли говорять гармати, музи мовчать»)*

Та які із горобчиків чібіси?
І які із тюльпанів келихи?
Але музи жити навчилися
І під акомпанемéнти вибухів!
Тож коли розриває вуха,
Тиша зла, що вже все «хрєново»,
Вступає у бій артилерія духу,
Вступає у бій артилерія слова!
Бо у віршах безсмертні герої
І не валяться п'єдестали.
Це буває іноді зброєю
Ще могутнішою від летальної.
Пахне медом згоріла пекарня.
Пахне кров'ю згоріла лікарня.
Пахнуть вірші реальним майбутнім.
Це важливо. Це дуже присутньо.

07.04.2022

* * *

росіє фашистсько-путінська,
Прірво, безодне, ўрво!
Ті, що зазнали від тебе утисків,
Мають тебе за к...рву!
Обри твої «напищені»,
Запевняння – фальшиве глупство.
Та ми орків твоїх знищуємо
Й нині небо тримаємо над всім людством!
Рашо тупа, задовбана,
В смердючій гною по вуха!
Знай, що народжені під бомбами –
Народжені в бронежилетах духа!
Війна – для тебе як тренажер?
На розум і совість убога,
Пам'ятай: а тебе нема уже,
Ти з цивілізації викреслена Господом Богом!

06.03.2022

* * *

Нам вистачає вашого смороду!
Ідіть уже до себе, орки, йдіть!
Там п'яний батько й мамка ледве ходить,
Скамейка, балалайка й бігуді!
Там «водка-водачка» і «мисль народна»,
Брудний барліг, поліаті й «дим кастрá».
Ідіть уже, бо смердите мертвотно!
Геть, до нори! Пора уже, пора!

06.03.2022

* * *

Воно їсть чебурек, вигризаючи спершу на́чинку,
Як гієна із жертви живої печінку й серце.
І нема чомусь жалю до такого й на ма́чику.
Хоча воно і під захистом жене́вських конвенцій.
Воно шмарклі розмазує, прикидається йолопом,
Що «не знав», «не хотів», а тепер уже в повнім зневір'ї:
Те «всьо Путін затеяв», а воно було «міра голубом»
(Саме тим, що курчат ловить по бур'янах і подвір'ях!)
Полонéний воно уже «сплошь і рядом»,
Хоч візьми пожалій, ще й погладь по голівці!
Та маленька дитяча соска поруч із розірваним артснарядом
Щомить криком кричить: «Воно – вбивця! Убивця! Вбивця!»

09.03.2022

* * *

Що ж, закручуй щосили краники
Нафти, газу й всього, що свище.
Ти – не айсберг, Росіє, ти вже – «Титанік»
З прогаратаним днищем!
І лежи хоч догори черевом,
Недороблена, нехарапутна,
Ти вже стала первісно-печерною
Зі своїм людодом путіним!
Але й запах від тебе тухлий!
Ти, пихата, нікчемно-«странна».
Доїдай свій останній бургер,
Допивай свою каву. Останню.
Все. Ерзаци твої овації!
Все. Погасли твої ікони!
Ти навіки – поза цивілізацією,
Поза людством і поза законом.

10.03.2022

* * *

путін! На таке в світі здатен один тї лише:
Нехтувати власними вбитими, аж синіючи з люті!
Врешті, хоч на кремлівські зубці їх вівішай,
Як робили твої попередники – Петро Перший та Іван Лютий!
Але звідси тіла своїх «павших» таки заberi! Заberi
Або зроби подарунок білоруському фавориту!
Ще не факт, що ти мудрий, якщо старий,
А ми не бажаємо падлом москальським землю
свою сквернити!

Твої «синки» уже вимерзли в рефрижераторах,
Твої «синки» навіть висохли, наче мумії!
Але ж ти особисто – з підвиду велоцирапторів!
І до фені тобі, що весь світ про расею подумає!
Із апломбом таким ти й на США би попер,
Якби випала слухна година!
Але є ще один нездоланий для тебе бар'єр,
Й називається він – Україна.

09.03.2022

Наше небо відкрите, кате,
Й ти бомбиш наші спальні квартали.
Наші дітки, як пташенята,
Лиш ячать, коли втретє за ніч
стрімголов їх несем у підвали.

06.03.2022

* * *

А що таке сором? А що таке стид?
І що таке – бути не Крезом?
Сидить на Уралі десь дід-людоїд
І клацає хижо протезом.
А крах неминучий, бо крах – завжди крах,
Оте, що вбиваючи, гуркає.
Напудив під себе під власне «ура»
І здох ще до смерті у бункері.
Бо ради нема і рятунку нема.
Й тепер хоча плазом, хоч гопки,
Хоч всі уже гудзики переламав
З розпачливим зойком: «Де кнопка?»
Ніхто не приходить ні вдень, ні вночі:
«Сатруднікі, власть» – «стоєросова» піна!
І навіть диявол зловісно мовчить:
Гріхи підраховує дуже сумлінно.

06.03.2022

* * *

«Проти дурості безсилі навіть боги»
(Фридрих Шиллер)

Росіяни! Пристрельте путіна,
Павутинника цього отрутного!
Він щось рохкає, він щось булькає?
Та зірвіть його разом з бункером!
Ним враховані усі ризики?
А ви що, не учили фізики?
Що людськими руками сотворено –
Можна те зруйнувати з коренем!
З ним в росії нема майбутнього!
Росіяни, пристрельте путіна!

06.03.2022

* * *

«Межі моєї мови – це межі моєї держави»
(Богдан Хмельницький)

Розмовляйте УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ,
Навіть якщо її знаєте поки що слабо!
Наша мова – для *них* похоронне коливо,
Від якого *вони* віздихають до останньої лаби
Всі, без винятку, абсолютно,
Хто приніс окупацію і війну без причини
І хто молиться на рашиста путіна
Дозволяючи те, що він чинить!
Ми – єдиний народ. В нас найкраще військо.
Їхні ж думки людожерські. *Їхні* мізки – іржаві.
Розмовляймо мовою українською:
Генетично нам рідною, політично – державною!
Бог – високо, бачить – далеко.
Ми – народ героїнь і героїв.
На щό *ворог* сьогодні здатен? Плодити фейки?
В час війни НАША МОВА – убивча зброя!

08.03.2022

* * *

А колись же були ви обрами!
Навіженими, парнокопитними!
Іменуєтесь тепер орками,
Шваллю, гопниками, бандитами!
Шмарклі злижете, страхом згорблені,
В бур'яни метанете ксиви!
Зрозуміло: ви пальцем зроблені
Й ледь не висц...ні на кропиву!
Ви ж запродані й перепродані.
В вас нема чоловічої чести.
Не врятує вас хрест у ордені
І натільний погнутий хрестик.
Не врятує найкраща техніка
І страшна-найстрашніша зброя.
Ви ж як міль: хижак-метелики:
Дикі обри нового крою!

08.03.2022

* * *

Мумія лєніна засмерділася на катафалку.
Потрібна заміна трупа негайно!
А воно й досі щось варнякає
Й плете, як расея-небіжка ногами.
Душі орків його в пекло згрями пурхають,
Залишивши валятись тіла свої бездиханні,
А воно заховалось в якомусь бункері
Й уявило себе Чингисханом.
Йому кажуть: «Судитимуть в Нюрберзі,
В Сумах, Києві й навіть у Килії!»
А воно сидить в якійсь бульбашці:
Перетворюється в рептилію.

09.03.2022

* * *

Що, Федоро, – чи то пак, федераціє?
Уже й «хлебушек» став у горлі?
Проживаєш добу прострації –
«Палітіческава» порно?
Алкоголічко безпробудна,
Ледацюго перфектна,
Ну, і треба було тобі путіна
До такого страшного комплекту?
Досі віриш: «Єсцьо немножка!» –
Ще багато! Та не для старців!
Ти ж розвалюєшся, небого,
Як у прока́женого пальці.
«Зае..ись было чаепитие!» –
Густо з кров'ю, якщо відверто?
Наші дітки маленькі вбиті
В Бога випросять тобі смерті!
Не відмолишся, не відхрестися,
Хоча лоб розбий об долівку!
Не відродишся, не віднерестишся.
Все, кранти тобі. Пий горілку!

10.03.2022

* * *

Ти – маленька серйозна дівчинка:
Ані плачеш, ані смієшся.
У кишеньці твоїй на папірчику
Номер мобільного і як ти звешся.
В тебе все вже відібрано, вкрадено,
Крім України, статі і зросту.
Твої очі, як виноградини,
А косичка, як мишачий хвостик.
Ти нічого не кажеш нікому.
Ти не граєшся, як всі діти.
Ти ведеш себе дуже скромно.
І не просиш ні їсти, ні пити.
Вже нічого на тебе не діє:
Ні цукерки, ні лялька, ні светрик з бобрами.
...Ти живеш однією надією:
Що тебе розшукає мама.

10.03.2022

* * *

На облудливі обійми –
В нас лише прокляття:
Ви такі ж самі надійні,
Як братку – не браття.
Вже й «лани широкополі,
І Дніпро, і кручі»
Стали вам впоперек горла,
Москалі гадючі!
А нема вам і не буде
Прощення й пощади
Ні при вході в Сад Едемський,
Ані в прірві аду!
Не надійтеся й на втечу,
Бо «немає злому
На всій землі безконечній
Веселого дому!»

11.03.2022

* * *

Я живу у маленькій вогкій панельці.
Я – старий чоловік, і у мене нема майбутнього.
Але я ненавиджу і розумом, й серцем
Сім'я чорта рогатого – військо путіна.
В мене люте безсоння. Покручені пальці.
В мене все вже готове, щоб рушати до Пана Бога.
Але я понад силу таки намагаюся
Ще дожити до нашої перемоги.
Мій сусід, як тривога, ціпком в батарею стукає.
Мені дівчинка Злата раз на тиждень приносить їжу.
...Я колись умирав немовлям у бункері,
Й коли везли у Караганду, ледь вижив.
Я уже не боюся нічого й нікого з двоногих катів.
Я – старий, як торішній листок на калині.
Але я би ще дуже і дуже хотів
По телевізору побачити путіна в домовині.

11.03.2022

* * *

Що, вороже? Вже засмерділось тіло?
А сніг прийшов! Він дуже поспішав
Нам допомогти. Й навколо – біло-біло,
Хоч ти молив: «Не нада, дєтка! Ша!»
Ховаєшся? Тремтиш не від морозу?
Слід видає вночі й посеред дня!
Який крутий був і який був «борзий»!
Що, «наглость – тоже счастье»? Ні, брехня!
А мста тебе петлею обступає.
Харон з веслом нервується: «Пора!»
Куди ти преш? Ти ж не Василь Чапаєв,
Хоч власним падлом не скверни Дніпра!
Яку ж тобі вручили «заготовку»?
Не диверсант і не шпигун, а шваль?
Та не порівнюй із собою вовка:
Вовк – благородний. Ти – лише москаль!

11.03.2022

* * *

Знов сирена реве сказано:
Розпечатує мізків соти!
Кожен сьомий стане мішенню,
Кожен сотий – «двохсотим».
Уже вкотре зіпсовано день чи вечір
Або й ніч, коли всі не спали...
Ти до виходу йдеш, і у тебе мокрісінькі плечі
Від стіни у сирому підвалі.
І нічого не вдієш! Не зробиш нич,
Ніц не зміниш, небого!
А надворі чудова вкраїнська ніч
Місяць, зорі й все інше (за Гоголем).

11.03.2022

* * *

Я молюсь. Ти, звичайно, ні:
Тобі ніколи в цім трафунку:
Посилаєш п'яній русні
Подарунок за подарунком.
Третю ніч взагалі не спиш
(Від тривоги лиш зуби зціплю!).
Ти тримаєш останній рубіж.
Я трьохсотий вареник ліплю.
Нас любили. Любили ми
Грішно, втішно і сніговійно.
...Посковзнусь посеред зими –
І впаду у твої обійми.

11.03.2022

* * *

рашо, як там твій андроглист?
Ще не здох? Не затхнулась мерва?
Уже луплена в гриву й хвіст,
Ти і досі – його підлегла?
Він тебе назавжди приспав?
Різна й всяка, росіє инша,
Роздави його, як клопа,
Як смердючу блощицю!
Ти не віриш сама собі?
Ти боїшся? Ти краще вип'єш?
А не страшно стовпа ганьби
Тобі, рашо неблаголіпна?
Ти нічого не кажеш? Ти
Що «бахв́алілась міром» правити?
Що ж, обсикуйся і тремти!
Раунд третій: ти у нокауті!

12.03.2022

* * *

Ця історія зла. Зі шкільної парти
До кісток пробирає пророцтвом кари:
«Мене, мене, такел упартін»,
Тобто – все: кінець, Валтасаре!
«Пораховано, зважено, віддано персам»,
Власне, тим, кого тобі не здолати!
Ти ще рухаєшся за інерцією,
Й авіація з неба гатить,
Ти ще бісишся, чмо недодушене!
Як черв'як, себе скручуєш в кільця!
Та який троглодит із гусені?
І яка з молі біла птиця?
Манівцями в скаженім танці
Утікаєш, як загнаний заєць!
Вже побилися круті яйця?
Що поробиш? «Терпі, красавец!»

12.03.2022

12.03.2022

* * *

Їхня кров погана і гнила,
Совість – з перебитими хребцями.
Там, де велика «расся» «цвела»,
На карті Європи – огидна пляма.
У Санкт-Петербурзі – сирени тривоги:
Ідоли падають, котяться роги,
Останній імперії очі скляніють.
Глиняний колос марніє-маліє.
Крапка жирнюча на колонізації:
«Зірка з Кремля за два рублики!» – акція.

12.03.2022

* * *

Їй вже ніколи не буде й шести...
Артилеристе, цю погань вшерсти!
Хай хоч землею давиться-їсть
За ту дитину, якій, може, шість.
Може, ще й менше, а може, лиш п'ять.
Артилеристе, вогнем їх погладь,
Диких тварюк із московських боліт,
Що пролупились, як черви, на світ,
Що розповзлися по нашій землі –
Пащеки скажені і руки в крові!
Крадуть, що можуть (бодай унітаз!)
Бидло бидленне, босота і «мразь».
П'ють, як бездонні, живуть одним днем.
В кожному – нутро сатанинсько-тварне.
Кулями нелюдів звично хрести!
(Їй вже ніколи не буде й шести!..)

12.03.2022

* * *

Ти читаєш газету «Известия»:
Давній номер (у туалеті).
Понадіявся на інвесторів,
А не буде нікого – конкретно.
Сподівався стати заможним,
Влітку з'їздити у Анталію.
А тепер ти – заручник-«заложник»
І «так далее» – і так далі.
Ти війни не хотів! Ти горбатився:
Готувалась вступати Машенька.
Та призвали у армію «братца»
І Сірьоженьку, твого старшенького!
Ти запив! Вдарив секретарочку.
Твоя жінка ридає у ванні.
«Не туди ти бйошь, глупий Ванечка!» –
Не туди б'єш, дурний Іване!

12.03.2022

* * *

«Бандера» означає «прапор»,
А ви тряслися з переляку,
Коли це прізвище лунало,
Давно занесене в аннали.
За суттю – майже вовкулаки –
Ви знаєте з пів сотні матів
І щó «снохачество», й щó «тюря»,
Бо ж поголовне безкультур'я.
Приспичило? Дасте драла?
Та доженуть вас гнів і кара!
Зламаєте хребти і ноги
На бездоріжжі вашим вбогім.
На експорт – газ, хоч ви й роззуті:
Подякуйте – усе це путін!
Й привіт вам, «вечним ротозеям»,
Карга шле – «матушка-Расея»!
А всі ознаки вкотре свідчать:
Ви й досі ще в Середньовіччі!

13.11.2022 10.03.2022

* * *

Чорна напасте з одних гопників,
В орденах уся, як в корості!
Діду путін, ти зовсім дзьобнутий?!
Ми тебе не просили в гості!
Не надійся на «опшем» і «лічно» –
На умови якісь умовні:
В нас нема твоїх «русскаязычных» –
В нас є НАШІ російськомовні!
Все, що думаєш, – профанація,
Чиниш що, – кримінальний злочин.
Європейська могутня нація,
Сформувались ми гордо й творчо!
Ти, «дабрэйшей душі чалавек»,
Вбивце тисяч, кривавий кате,
Світом визнаний вже як «зек»,
Годі мізки нам колупати!
Прагнеш Нюрберга, «добрий зайчику»?!
Краще Суд Страшний? Й це не важко!
Та розпадеться на кавальчики
Твоя склеєна ляком рашка!
І не буде вже більше Мінська,
І не буде фальшивих зборів:
Виступатимуть українською
Наші свідки і прокурори!
Будуть докази, прокламації,
Будуть знимки й усі папери.
Відбули ж ми страшну вакцинацію
Від кацапських чуми й холери!

07.03.2022

* * *

Це хижак: вже здихає, а зуби шкірить
І, як кобра отрутою, цілиться в очі влучно.
Так, росія скидає із себе гадючу шкіру
(Бо під нею вже виросла інша, нова і блискуча).
«Мілий русській народ» знову грає «казла» безпутного,
Бо обсіли нестатки й проблеми, як воші.
Так, росія віддасть на офіру «плешивава» путіна
(Бо вже виплекала під серцем значно молодшого!)
Діло не у «лаптях», не в «лучінах» й онучах,
Не в столітній відсталості й владі дебільній!
Як колись казав Юліус Фучек,
«Люди, я вас любив! Будьте пильні!»
Заворот мізків не лікується клізмою вранці,
Ща́мі прокислими, хлібом з чужої печі.
Росія – апендикс, що тріснув, і тут – лише операція
Врятує планету. Поки ще не пізно, до речі.

15.03.2022

* * *

А тобі, кацапуρο, не пити у нас із Дніпра води!
Ти бандюга. Який з тебе воїн?
Знов сидиш у свинарнику? Ну, й сиди!
Й не висовуйся з купи гною!
Ми вже випрямались, як Антей
(Ми – безсмертні, міцні, розумні!)
Защебечуть ще сміхом дітей
Наш Гостомель і наші Суми.
Відбудуємо все. Усе.
(Хоч тобі таке й не до шмиги!)
І потоне у звуках пісень
Ніжний Ніжин і смуглий Чернігів!
Ти – минуле! Казись, чамрій,
Недонаціє, недонароде!
Ми збудуємо десять «Мрій»,
В кожному місті відкриємо площу Свободи!
Пам'ятай, що в нас є святі, –
Ти, скажена московська лає! –
Маріуполь наш золотий,
І Херсон наш, і Миколаїв!
Пам'ятай, старий недогарку,
Недовишкребку хана Батия,
Як наш Харків на тебе харкнув,
А наш Київ вперішив києм!
Не втечеш! Гнів тебе здогонить!
Шовінізм лише кавкне, як цяцька!
Ти, змосковщений Вавілоне!
Ти, Содоме й Гоморро кацапська!
Й не подасть тобі Бог води,
І не витягне з воні!
Ти сидиш у хліву? Й сиди.
Ти – з болота. Який ти воїн?!

15.03.2022

* * *

Всього лише при зустрічі кивну:
Немає слів і вивітрився спокій.
Ми постаріли за оцю війну
І помудріли на мільйони років.
Ти вже не тут, але ти ще не там
(На тобі каска зсунута на брови),
«Книжковий черв», відмінник і «ботан»,
Вернись живим, вцілілим і здоровим!
О Господи! Ми знов складаєм тест
На право жити й зватися народом?
Такий наш хрест, невідворотний хрест,
Вкраїнський хрест: від роду і до роду?
Мої долоні відірвеш від пліч
Хитнеш теплом своїх очей-озерців.
І серед дня настане темна ніч
В моєму серці, нерозумнім серці!
Якби, якби, якби, якби! Якби!
(Це наче напис крейдою по білім!)
Ти так мені терпів і так любив!
І я тебе люблю! (Хоч не любила).

12.03.2022

* * *

Як Північна Корея чи Хіна, –
Постраховисько всім на овиді.
Так, росіє, ти – монахиня
(Що весь вік прожила без сповіді!)
«Билá Верочка» – стала виручка –
Це ж закон у твоїй когорті.
Так, росіє, ти «целка-девочка»
(Після восьмого аборту!)
Ти ж таке сотворіння б..ядське,
Що хоч вимаж і дьогтем, і гóвором!
Так, росіє, ти – вишня на пляцку!
(Торті, кров'ю людей глазурованому).

13.03.2022

* * *

Бабуся Клавдія, наша двірничка,
Старим віником голосно шáркає.
На лацкані пальта носить траурну стрічку
За сім'єю єдиної доньки в Харкові.
Ще пів року тому казала,
Що постійно надіється власної смерті.
Вже й квартиру Надійці переписала
За два дні до двадцять четвертого.
Бабуся Клава то плаче, то голосно свариться,
То шкребе тротуар щосили, як нині.
«Може, неправда? Все ж могло статися? –
Я ж не бачила їх в домовині!»

13.03.2022

* * *

Ще на тебе впадуть стелажі
З твоїм сталіним несамовитим!
Щось сказати хотів? Кажі,
Але можеш й не говорити!
«Верний ленінец» і позёр,
Ну, чого ти, нещастя, злишся?
Був героєм при еСеРеСеР –
Тепер власної тіні боїшся?
Гірко ходиш уже на трьох,
(Груба палиця, як колона)
Й бережеш свій партійний квиток –
Верховенство доби червоної.
Вже й чортяка про тебе забув!
Уже й смерть таким падлом гідуює!
Ти живий? Не розкатуй губу:
Гнида гнидою – ти, гнида гнидою.

13.03.2022

* * *

Хто ви? Взялися звідки?
Плем'я чуже, дубове –
На історію славну? На наші маєтки?
На нашу голову?
Усе з вами станеться раптом
(«Не за повеленьєм случая!»),
Взуватиметеся у лапті,
Доки не сплатите всю контрибуцію!
Нечисть брудна, безпутна,
Ми вас не знаєм! Хто ви?
Але сплотивши путіна,
Ригатимете ще й лавровим!
Ви, що прийшли війною,
Нам аж ніяк не рідні,
Хто ви? З якого гною,
Черви сліпі й огидні!
Звідки? З якої ями?
Із вигрібної, помийної?
Не по дорозі нам з вами, –
Ми ж генетично вільні!
Мешкайте хоч у курені
Чи в нужнику, заср...нці!
П'яні у дим, обкурені –
Дірка на цивілізації!

13.03.2022

* * *

Стару Христю колись виселяли, бо аеродром
Збудували заблизько до ветхого її дому!
Але жінка свою правоту відчувала нутром:
Хата старша від аеродрому!
Бабця немінна зовсім, крива, а тепер ще й сама
На увесь хутірець (і на всю планету!)
А ніяк не закінчиться ця проклятуща зима!
Ще й кацапи прийшли: старші – в бронежилетах,
Новобранці ж узуті у чоботи-гумаки,
Дуже-дуже голодні ще й нехлюйні, як свині,
Перерили все в хаті. З'їли бабині огірки
З величезної діжки у снігах.
А самі напівпошепки: «жу-жу-жу», «жу-жу-жу» –
(І терпіти наругу таку несила!)
Вже й зарізали бабину тільну козу
Й усі кури передушили.
А тоді чорт поніс їх на аеродром
(Непоховані досі лежать: юних шестеро й лисий Ємеля).
Тільки вимелися до біса – з'явився дрон –
Джміль залізний, хоч більш від, як в селі кажуть, джмеля.
Баба – жінка видюща, бо має ще стовідсотковий зір!
Так було в баби баби, і в покійних і мами її, і татка.
Дрон, звичайно, не вовк і не тхір – взагалі не звір,
Та набрид, як комар. Й баба Христя майструє рогатку!
«Ти також кацапура? «Жу-жу, жу-жу!»
Га? Упав – і гориш від мого гостинця?
Це тобі, проклятущий, за тільну козу,
І за курочку рябу, паршивцю!»

14.03.2022

* * *

Ти лягаєш у ліжко у джинсах і грубим светрі.
Може, й ночі цієї прийдеться униз без роздумувань бігти.
А квартирка, щоб чути сирену, весь час привідкрита.
Тож і спиш фрагментально, як Штірліц (або космонавт
на орбіті).
Дві хвилини на збори. Тож рухайсь зі швидкістю пташки!
Вже й навпомацки вдягнеш й дитину, й бабусю, і тата,
Вхопиш сумку, в якій документи, Максимкові пляшечку
теплої кашки.
(Ой, ще ліки забула батькові, що оклигує після інфаркту).
У підвалі багато народу, та ніхто не голосить: тихо.
Двері дуже блаженські, туалету нема: ваш підвал
без найменших вигод.
Ніби маєте шанс на життя, але тільки
якщо не трапиться лиха:
Дім ущент не зруйнується або ж не засиплеться вихід.

14.03.2022

* * *

Дикі неандертанці
Із окупованого Криму,
Курей забиваєте палицями?!
Збираєтесь жерти сирими?!
Не моряки і не гóрці –
Зброд, упирі з кладовища!
Ви би застрелили й Сонце,
Якби воно зійшло трошки нижче!
За Місяцем гнались би з віником
Чи й за Чумацьким Шляхом
Так само, як за тим півником –
Нелітаючим свійським птахом.
Та Бог не дав свині роги,
А Саду Небесному – хвищі!
Розчовпали добре дорогу –
Куди вам, чому й навіщо?!
Дуйте, мерзотники-шалапутники!
(Жарин вам гарячих в устєльки!)
Кощея вам у супутники
Й розбійника Разіна, Стеньку!
Дома якось розберетесь,
Хто кому брат і товариш,
Хто кому в других чи в третіх
Гнус а чи гад, чи й опариш!

13.03.2022

* * *

Стрічка новин і біжить, і спішить.
(«Ворог нічим не гребує»).

«Європу накриють криваві дощі...»
(Якщо Європа не закриє нашого неба!)
Ми вже втомилися від обіцянок-казок.
НАТО, ООН, сильні світу цього, ТРИВОГА!
Так, це, можливо, лише із Сахари пісок,
А може, й присутність Бога!

Диво: Європу накриють «червоні дощі».
(Й ви не відмиєте совість, криваві руки).
Стрічка новин і біжить, і спішить:
«Смерть за смерть!» і «Муки за муки!»

Стрічка новин, як фатальний згин,
Розпорота наскрізь рана:
Російський ведмідь уже рушив з тайги
На вселюдське жахне полювання!
Що ж ти, Америко, лиш про своє і своє,
Що ж ти, Європо, вичікуєш, «граєш кіна»?
Чашу цикути ми нахильці п'єм і доп'єм! –
Краще не треба, щоб вам налили половину!

15.03.2022

* * *

«Спалахнуть океани і обвуглитися небо...» –
Тобі, рашо проклята, ще й цього було треба?!
Але ж ти не читаєш Святого Писання –
Ти в чаду горілчанім і у блуді злягання.
Нелюдське і несвійське, і вже точно – не Боже,
Ти – поріддя кацапське: злодійське, вороже.
Увесь умисел твій – ради зла і для зла же.
Люцифер із кобили – із тебе – не злазить!
Та копитом ти цілиш у скроню Європі
І плануєш світі в прірву звергнути скопом.
Прикидаєшся бомбою і ультразвуком,
Ще й плюєшся трутизною, триметрова гадюко!
А тебе не врятує вже й маска людини –
Святий Юрій озброївся на поєдинок:
В вишиванці українській, з оселедцем козацьким,
Він тебе розпотрошить остаточно й зненацька.
Спис у нього в руці неспроста, неспроста є –
Із герба українського спис виростає!
Він тебе, кацапуріє, в дрібен мак посіче,
І не дасть відповзти до московських печер,
Де ти знов відродилась би, аспидська тваре!
Твоя влада закінчилась! Відтепер – Божа кара!
Буря – знак із небес! Ти – ніщо проти бурі!
Святий Юрій в дорозі! Озброєний Юрій!

07.04.2022

* * *

Немає абсолютних істин
Та факти вперті – як-не-як:
Рашисти гірші від фашистів,
Хоч свастика в них – спільний знак.
Ішла війна. Життя – навідліг:
Кругом нещастя і біда,
Та німець Ганс, чи Отто, Фрідріх,
Побачивши дитя, ридав.
А це прийшло, Євсей чи Ванька
(Брудне, смердюче, повний сплін)
І у маляти вкрато ляльку,
Красиву ляльку – «маде ін...»
А це прилізло, тричі впало,
Скосіло мокрі очка злі –
І здивувалось тротуару
Ув українському селі!
А це ввірвалось, «мразь» і «падло»,
Рашист, фашист, отруйний гад,
Й оторопіло від асфальту
І клумби із самих троянд!
Вся твар у твані. Як тварюка,
Мавпоподібне дике чмо.
Безмірні ненаситні руки,
А в них – кайданки і ярмо!

15.03.2022

* * *

Як вона тільки з села дісталася?
З трьома клунками. В «битій» хустці.
Ледве суне, та не вертається!
Чиясь мама. Чиясь бабуся.
Вона думає: в місті важко
Її рідним. Набрала всього.
Мама-пташка. Бабуся-пташка.
Рідний ангел. Сльозина Бога.

15.03.2022

* * *

Чорти уже очі відивили,
Смоли наварили – вгостять до ср...чки!
Прі́ уже в пекло, русне задрочена,
Чи прямохідно, чи й рачки!
Прі́ поодинці чи й навіть масово,
П'яна, твереза – в страшному галасі!
Секендхендівська, одноразова –
Прі́! Чорти уже зачекалися!
В пеклі ти матимеш всього вдосталь!
Нажерешся гáрі по гу́льку!
Прі́, світова коросто,
Прі́, двоголова курко!
Прі́! Хай тріщать твої мокрі штани!
Голосно гикай і пунькай!
Разом зі своїми «дідами війни»:
Штепселем і тарапунькою!
Прі́! До «паследней живой черті!»
Прі́ – від законності і від прогресу!
(...Ми співчуваємо вам, чорти!
А що поробиш? – така в вас професія).

15.03.2022

* * *

Просиш-молиш, щоб несамохіть
Не впізнала тебе на вулиці.
Гидко бачити, як ти – цить! –
Уже к...рвишся, й таки ск...рвишся!
Здоровенний, як бик! Качав
Свої мускули у «качалці»
І всім радив, і всіх повчав
Вдень, увечері й вранці.
Ще й хвалився постійно всім
З мене ще й насміхався! (Деталі:
Повний обсяг твоїх бі-цеп-сів
Значно більший, ніж в мене талія).
Так боятися – це ж талант!
(Начитався до казку фейків!)
Ну, який з тебе комбатант –
Ти ж праправнучок «бравого» Швейка!
Лиш не хлипай, не жуй слова,
Не пояснюй – немає рації:
Не туди ти зателефонував –
Це не жіноча консультація!!!
Шкандибай на одній нозі,
Одягни хоч шифонове плаття
Чи зроби операцію зі
Зміни власної статі!
Все одно ти вже не мужик
Й не людина – лиш закарлючка.
Не мужчина, не чоловік,
Не «воно» навіть, а вонючка!

26.03.2022

* * *

Його зміна триває вже другу добу.
Його очі червоні. Цупка і важка одежа.
Чи він їв, чи він пив – уже й сам забув.
Він – столичний пожежник.
Каже: «Шкода найбільше малих голуб'ят –
Діток мертвих», – з тремтінням у голосі.
«Пріді, путін – павесім тебе
На твайом чьорном поясе!»
Він без брів уже і без вій.
Губи спечені. Рвані жести:
«Путін, ти лише тепер мрій,
Щоб з тобою, як з Чаушеску!»
Він – столичний пожежник і рятівник
(Добрий демон вогню: майже Шива).
Бачив дуже багато. До всього звик –
До війни йому звикнути неможливо.
Та настане, настане жаданий мир!
(Війнам – сором, а миру – слава!)
Він – столичний пожежник. Він – Любомир.
Внук Надії. Син Мирослави.

16.03.2022

* * *

Дитину вдається ще обдурити,
Бабусю – годі: стара досвідчена.
Постійно плаче, що хоче жити,
Хоч пучка духу: вже й дні її лічені.
У неї серце, і тиск, і тромби,
Та перепитує щохвилини,
Чому на старість має бути розірвана бомбою
І похована без домовини.
Йй літ і літ («Дев'яносто з пальчиком!»).
А хвилює одненький клопіт:
Чому її мають збирати по кавальчиках
І чого того путіна чорт не вхопить?
Чому вона втратила право на людський похорон,
А перед ним, як і щó усім рідним порадити.
І згадує свого діда, небіжчика Прохора,
Йй скільки люду зійшлося його відпровадити.
Безслізно голосить. Постійно молиться.
Та лиш тривога – й ні грама страху:
«Неси дитятко у бомбосховище –
Сама із тим виродком побалакаю!
Сама скажу йому, чо́го вартий!
Вернусь і з раю, щоб в очі плюнути!»
У вишиванці. Спідниця в кратку.
В дівоцькі чоботи баба взута:
Усе, як на смерть! У твердім конверті –
Чистенький паспорт, купюр дві порції.
Ще хоче жити – й нехтує смертю
Баба Наталка, вічна колгоспниця.

16.03.2022

* * *

Твоя армія, путін, – аварія:
Вже «порті» і патинки губить!
І співає трагічну арію:
«Не тягни нас за зуби!»
Ні до книжки воно, ні до рала,
Ні до шаблі – даремно тєлється!
А парадні твої генерали
Неспроможні навіть застрелитись!
Поки ще хоч с'як-так притреться,
Вгостимо вас гостинно, по щирості!
Поки втомимось – ви загнетесь,
Перекуримо – мох на вас виросте!
Ну, якої ж ви к...рви припхалися,
Недолугі ще й кривоср...кі?
Скільки піску і скільки галасу
У атаках: з ганьби? з переляку?
Йшли колонами на параді –
На Вкраїні – аж перли й ховалися!
Так ся стало, й нема на те ради!
Все, рашисти! Відвоювалися.
Забирайтеся з нашої хати!
Й хоч пливить чи «кролем», чи «брасом»,
Чи вчепить собі вентилятор,
Там, де він «у любимава Карлсона»!

16.03.2022

* * *

Ти сумлінно плетеш маскувальну сітку:
Закошичуєш пружну основу вузесенькими ганчірочками.
Тебе закутали знизу й до пояса: часом не мерзнеш, Лідко? –
І приносять пахучого чаю в горнятку в дрібненьку зірочку.

А ти ледь висуваєш газету й тайком підглядаєш у шпарочку:
Там знимка красивого хлопця, в якого ти закохалася згарячу.
Світлина, звичайно, з фронту: боєць в камуфляжі і з автоматом.
На тлі вже чієїсь розбитої, а й досі нової і гарної хати.

Ти – інвалід дитинства. Правильніше: ти – інвалідка.
Про тебе нічого не знає він і знати не може: звідки?
Ти з цим неймовірним красенем не зустрінешся й випадково.
Не знатимеш його імені й прізвища, вулиці його дому.

Та щоб уцілів твій коханий, ти, наче свою візитку,
З раннього ранку й до пізнього вечора плетеш
маскувальну сітку.

16.03.2022

* * *

Приходиш додому – і валишся з ніг:
Цей труд не за гроші. Цей труд не за гроші!
Вже й сніг зупинився. І вітер затих.
Погода хороша. Хороша. Хороша.
Підлогу помити б! Попрати б, чи ні?
Пилюку би витерти з меблів?
Це ще почекає до «після війни»!
Ще день-два потерпить. Потерпить. Потерпить.
І ти засинаєш у кріслі вночі
Узута, одягнена, втомлена –
Аж раптом сирена щосили кричить
Смертельно пораненим оленем!
Хапаєш ліхтарик й мобільник свій, бо
І світло, й зв'язок – навігація.
...Ой, а сімейний фотоальбом?
Вертатися? Чи не вертатися?

16.03.2022

* * *

Фашисти у крематоріях палили тільки чужих –
Ці вже спалюють власних.
Сонце кричить: «Це гріх, неспокутний гріх!»
Дощ пускає сльозину: «Ясно...»
На Донецькому меткомбінаті
Неомиті й на смерть не споряджені
Згорають на попіл російські солдати –
Путін спалює власних ряжених,
Своїх мудрих і тупуватих,
Своїх юних і трохи старших,
Патріотів і ватників,
Набагато гірших і трохи кращих.
Вогонь любить оці божевільні танці,
Коли чорт вивищується над Богом:
Так згорає фальшиво прославлена нація
Пушкіна, Єсеніна, Лева Толстого.

17.03.2022

* * *

Ти не віриш ніякій вже психології.
Твій постійний обман для дітей – краще тиші.
Який раз одягаєш обидвох соннісіньких-сонних
Й заохочуєш: ану, хто швидше?
Решту ночі минає в метро. І болить голова.
Й тягне протягом із тунелів.
Але діти живі. Й ти також жива.
І – нарешті відбій! Все, додому, Сашуню й Анелю!
Ескалатор підніме. Надворі зима.
Біло-чорний пейзаж. Незнайома картина.
А будинку твого – взагалі! – нема,
І тебе утішає – дорослу! – трирічна дитина!
– Мамо, тільки не млій і не голосі!
Й більше нас не обманюй своїми казками!
– Мамо, всі ми ЖИВИ! МИ живі! УСІ!
Тобі просто погратися треба, мамо!

17.03.2022

* * *

Представлялися «твѣордимі русскімі»!
Тѣотя Мура і дядя Веня.
Ще й сусідам погрожували мотузкою
За «націаналістическає сапратівленіє»
Мали «єдінственну девачку Ніну»,
Понад міру змалку вгодовану,
Яка віллу із мезоніном
Називала «квартіркай долбаной».
Гарну віллу на Бельведерській
Ненавиділа («Сколько убѣрки!»)
І замашки свої імперські
Не приховувала за шторками.
Все гострила на Мурманськ лижі!
(Та не квапилась «видті в люді»)
А сповідувала культ їжі,
Культ зневаги до «местних» і бруду.
«Горад Мурманск, он всем хароший:
Жість ключом бѣйот, сквозь щелі льйоцца!»,
«Там матросов, как папиросов:
Прастітукам там – во! – живьоцца!»,
«Там – прівольє і там весельє!
Здесь – дира. Каждый сільний умнік.
Слово вкривь – і тебя би с’ели!
Чіста здесь – даже нѣгде плюнуть!»
Всіх пекла би «кальоним желѣзом».
Всіх вважала «врагами» і «стервом».
...Дядя Веня вже на протезі,
Нінка – спилася. Мура – вмерла.
«Дед» розсівся на лавці роззутий,
Замотався у ковдру тещину
І шепоче під ніс: «Ханапутіну»,

І страждає: «Жистьдалатрещіну!»
Геть опущений і смердючий:
«Вспомню – вздрогну!», «Билá нам лажа!»,
«Єслі сдох би, билó би лучче»!
(Повертатись боїться в рашу).

17.03.2022

* * *

Посеред двору – шестиметрова вирва.
Серед дахів – стометрове небо.
Якщо довго вслухатися в прірву, –
Прірва починає вслухатися в тебе.
І чуєш сирену, яка й не віла,
І вибухи чуєш, яких не існує.
Чорт уже вигострив довгі вила
На вас, кацапури й росіє-нехлює!
Що вам політика? Що вам закони?
Бандити-«романтики» з темного шляху,
Нéчисте біло-синьо-червона,
Вроджені йолопи і невдахи!
Лиш би «атжать», відібрати, вкрати,
Лиш на чуже зазіхати віками?
Отримали в зуби? Хороший настрій?
Мало вам Божої кари і карми?
Ми – нездоланні. Ви – безкультурні,
Дикі, дрімучі, навіки відсталі!
Цвяхи вбиваєм у вашу трунву,
Щоб ви із неї ніколи не встали!
Яму копаємо дуже сиреньку:
Чотири дошки вам – вічне ложе,
Щоб не зіп'ялись ви й «на четверéньках»
Ні на суд людський, ні на Суд Божий!

18.03.2022

* * *

Все передбачно, але НЕ ВТРАЧЕНО.
(Біблія: вірш такий-то. Коран: отака-то сура).
Заради твого особистого завтрашнього
Ми, Європо, лягаєм тілами своїми на амбразуру.
Так, ти старенька, в періоді клімаксу,
Спокою хочеш (не проти – й ренти),
Твою територію ворог (покі що!) не місить,
Й ти орієнтуєшся на прибутки і на проценти.
Мрієш на сонечку пеститись-грітись,
Жити у яві – та не в уяві,
Ти ж не плануєш ні з ким сваритися!
(Особливо – з самим дияволом!).
Знаєш, що Гітлера френч заштопаний
Путін не вдягне – не його розміру і фасону.
Тобі нічого переживати, Європо,
Особливо, коли ти хронічно сонна!
Особливо, коли ти настільки безпечна!
(Келих шампанського, рука на стартері).
Так, ти проживеш ще сьогодні до вечора! –
Завтра й для тебе може не настати!
Тішся політикумом, ораторами:
Ти маєш НАТО, добре озброєна!
Але ж не справишся із диктатором,
Що вражений манією Наполеона.
Що готовий зробити гарматним м'ясом
Більш половини власної нації.
Покі що, Європо, тобі нічого не ясно.
Ти в стані роздумів (власне, прострації).
Не розмагнічуйся, не розтелепуйся.
Пані Європо, спадкова княгине!
(Ми вже в епосі й світовім епосі).
Виходь з турбулентності, бо загинеш!

18.03.2022

Настанова нільського шамана

Крокодил – архозавр: жере і лазить,
Не еволюціонує. Не приручається, як не коськай.
При довжині п'ять метрів і двостах кілограмах живої маси
Мозок у нього завбільшки з горіх волоський.
Хочете з ним домовитись, якісь підписати пакти?
Надієтесь на укладення мирних статей про ненапад?
Факти – річ дуже уперта. Річ дуже уперта – факти.
Не сподівайтесь на утішання: «А раптом?»
Жертви – ймовірні. Можливе страшне каліцтво.
(Але ж вам випало жити з ним по сусідству!
Причому не рік і не два, товариство!)
І тут не допоможе ПАРЄ, Гаага чи щонайвище слідство.
Ось: притаїлося наче ні в сих, ні в тих.
Ось: майже сплющилось при на водопій дорозі.
Єдина втіха: мозок у нього завбільшки з горіх!
Завбільш із квасолину велику – мозок!

19.93.2022

* * *

Усе в цьому світі пов'язано досить дивно.
Ще й переплетено взаємно і неповторно.
Якщо на однім кінці світу невинно впаде пір'їнка, –
На іншій краю планети зруйнуються гори!
Все враховується до атома, до карата сльози, до кровинки:
Свастика, зірка, хрестик, півмісяць, сварга.
Кожна розірвана нитка, знищена квітка, убита дитинка
Береться Господом Богом до уваги!
Ти будеш проклятий до свого сімсот сімдесят сьомого зерна –
Ти, що у власні коліна генетично вбиваєш осики кілочки,
Ти і з тобою ще й тих сімдесят один відсоток населення,
Що вчасно тебе не вдягло в гамівну сорочку.
Старий проституте вошивий, плішивий, запеклий!
Будеш в рову догнивати, пси тебе розчетвертують.
Тож хоч скрутися у вісімку, до Бога тобі далеко!
Рано чи пізно здохнеш. Це вже тобі гарантуємо.
Ми – твоя кара небесна, твої єрихонські труби!
Діти козаці й онуки, військо непереможне!
Падай, вже, гадино, падай кількатижневим трупом!
З нами Небесна Сотня й благословення Боже!

18.03.2022

* * *

У комбінезоні оранжевім,
Наче з обгортки жуйки,
Сидить воно – «лажа лажею»,
Типовий папуга з джунглів.
«Папкай своїм» недоклепане
З лютого перепою,
Чекаючи вироку, терпне,
А вчора гордилося собою!
Забрехане і задихане,
Ні в чому «не винне» ніскільки,
Тепер воно тихе-тихе,
Немов у томаті килька!
Тепер вже – нікчемний хрущик,
Пліснява, «третій лишній»,
Розумом неімуще,
Характером нікудишнє.
Й на голову не налазить
Тупе белькотання дебіла:
Бомбило, куди було вказано,
Стріляло, куди повеліли.
Ще мить – і в штани наробить,
Бо вже розродилося пóтом.
Не офіцер – одоробло,
Пародія на пілота.

18.03.2022

* * *

Мощно дістали? Вже і язик на плечі у вас, орки?
Бігли, як коні – аж піна спадала полем.
З вами війна в нас триває з перервами триста років,
Привиди чорні гидотні нашої долі!
Не забуваємо ні Конотоп, ні Базар, ні Крути.
Наша історія – та ж генетична пам'ять!
Нема в нас проблеми «бути – не бути?» Бути!
«Вср... тись і здохнути?» – вас хай постійно харить!
Плачте, взивайте до путіна, папи і мами!
Можна й до Маші, Наташі чи навіть Параші!
Знову стаєте гробів неглибоких рядами!
Їх не догляне ніхто – це традиція вашої раші!
«Кладбіща русськіє – вздор», брудне лігво бандитів:
Свічки ніхто не засвітить і хрестика вам не підопре.
Невідпроваджені з честю і на смерть не вмиті,
Орки, ви все-таки – обри. Усе-таки обри!
Дике нашестя, плішиве й вошиве, а люте!
Скільки не бий – тільки плодиться миршавим тілом.
Як з Конотопа тікало! (Цар вішався: скрута!)
В Харкові бите сьогодні, аж пір'я летіло!
П'яне і рване, скажене, тупе, вовкувате
(Кров половецька, неси́та скажена утроба),
Вже хоч навчіться у мудрих людей воювати
Чи спроможіться по-людськи померти, худобо!

19.03.2022

* * *

Ще плачеш? – Ні, вже відучилась плакати.
Застигла. Зльодяніла. – Кам'яній:
Твій мирний час розірваний на клапті,
А кілька міст – дощенту, як Батий.
Перетерпи, Україно, це минає.
(Не перший раз! Воскреснеш і з руїн!)
Античний профіль Діви виринає
З димів пожеж, як вирок Судії.
Оце вона, твоя струнка Джульєтта,
Весна і Муза, Перемог Сурма:
У камуфляжі і бронежилеті,
Із автоматом, важчим, ніж сама!
Але ж і врода! Неземне обличчя!
Але ж і сміла! («Бук» згорить і «Град»!).
Військова форма їй не менше личить,
Ніж бальне плаття і букет троянд.
Ти на війну її не посилала!
(Сама злякалась, глянувши сюди!)
Твоя Маруся, Ксаночка чи Галя
Твоя дочка, а може, навіть ти!
Згинь, недруже, одвічний підлий враже!
Твій час минув! Твій бос тебе продув!
В бронежилеті і у камуфляжі
Йде в бій Україна в першому ряду.

20.03.2022

* * *

Нехай воно «шваль» і «атродьє»,
Й розсолом облите з діжки,
Але й коронований злодій
Не святкує прилюдно своєї крадіжки!
Нехай воно недолуге
І дзвін вже по ньому дзвонить,
Але ж його буги-вуги
Не витримують і мікрофони!
Хай лізе на п'єдестали
Кожної темної ночі,
Але ж його обсвистали
Й агонію напропорчили!
Нехай воно просто несвійське,
Що з ляку вхопило камінь!
Аміль тобі, кривомізке,
З оскаженілими геть думками!

20.03.2022

* * *

На Донбас прийшов Мамай:
Кінь пасеться – кобзо, грай!
Що ж тут чинить підлий раб –
Москалюга і кацап?!
Трусить в бабці льох і скриню?
Хоче в дюндель і у диню?
Чи не знають москалі,
Як співають у селі:
«Якби крав, то би мав,
То би наживався!
Якби ймили – так би били,
Аж би обі...рався!»?
Каже п'яний москаль:
«Знов у раші є цар!
Є закони нові –
Підкорися москві!
Будеш жити за трьох!»
А Мамай: «Хто твій Бог?»
«Є в нас Бл..дь, є в нас Тать,
Є ще Йо...ана Мать!»
А Мамай: «Ти здурів?
Рід ведеш від тхорів?»
«Нам Богдан вас віддав
Навсегда, навсегда!»
А Мамай: «Ти тогó?
Га-га-га! Хо-хо-хо!
Ха-ха-ха! Го-го-го!
А ху-ху-не-хо-хо?!»

22.03.2022

* * *

У горі росія: траурний сум.
Вже віддає останнє:
Її підполковник в трусах ЗСУ
Й шкарпетках цього ж маркування!
Її підполковник, зомлілий геть,
Хоч використовуй ноші!
Який там секрет, що він – не агент
Хоча і з прізвиськом Кошель.
Її підполковник потрапив в полон:
Булочку в чай мачає.
(Ти зафіксуй це, шановна ООН:
Ми дали йому чаю!)
Може, ще кави із коньяком?
(Та кінь норовиться – втомили!
Це ж вам не краник якийсь отак-о).
Питимеш із-під кобили?
В друзів цього полоненого шок:
Був підполковник – тепер вже парія.
Плаче росія, весь Владивосток
І п'ятдесят восьма армія!
Уже перевірку прислали: «Всім
Гігієнічні прокладки – на стіл! Армадо,
Зняти шкарпетки і зняти труси –
В бій іти босими і голозадими!
Це не порада – військовий наказ:
Вас розсекретили, йолопи!
Знов розсекретили укри вас.
Топайте в наступ! Топайте!»
Вже про атаку й не говоріть!
Яка з вас атака, мерзотники!
росія у горі. Бог – вгорі.

Капітуляція – на горизонті.
Як же обридли ви нам усі!
Востаннє умови вручаєм:
Складайте зброю – дамо труси
Й солодку булочку з чаєм!

22.03.2022

* * *

«Чому бути – того не минути», –
Казала тітка Нерозумиха
Й перемашувала андрути –
Тоненькі вафельки – медом з горіхами.
Змолоду мала дивну мороку,
Хибу – не хибу, швидше потребу:
Тікала з поля стежками й окопами,
Як тільки чула гудіння в небі.
Не допомагали й небесні ангели,
Не те що крики парторга дурного.
Боялась жінка і «дирди», й лайнерів,
А вертольотів – найбільш усього!
Як розміняла дев'ятий десяток,
Онучка забрала бабу до себе:
Мусить же хтось стару доглядати,
Поки Господь не покличе на небо.
Бабі жилось, як принцесі в кіні:
Все їй давалось по щирій вірі!
Та гелікоптер, що збили під Києвом,
Упав їм мало не на подвір'я.
Баба схопилась, як з розуму страчена,
Наче сімнадцятка, вибігла з хати:
«А що я тобі все життя розтлумачувала?
Треба було за мною ганятися?
Уже контетний? Жалієш, а пізно?
Вже патиками вгорі не махаш?
Квік тобі, пуголовку залізний!
Знайшов мене й тут? Ось і маєш!»

22.03.2022

* * *

Мы говорим – Ленин, подразумеваем – партия.

Мы говорим – партия, подразумеваем Ленин.

(Владимир Маяковский)

Путін і раша – двійня пропаша,
Сіамська пара, в єдине скута:
Кажемо «путін» – розуміємо «раша»;
Кажемо «раша» – розуміємо «путін»!
Не роз'єднати їх навіть Богу:
Два різних імені – тіло єдине
Напівгадюки – напівстоноги,
Напівкрокодила – напівлюдини.
Це щось із міфів, жахливих суттю.
Це щось чудовищне, «чьорта страше»:
Чуємо: «раша!» – бачимо путіна;
Чуємо «путін!» – бачимо рашу.

22.03.2022

* * *

Вони би й душі людям вигризали –
«С раскосыми и жадными глазами»,
Розбійники, пекельна чорна тьма –
Дух нищості, совіцька Колима.
Приперлись без намордника й вуздечки
У наше миле, прибране гніздечко,
У наш добробут, чистоту поселень
Брудна жеброта із еСеРеСеРу.
Нема такого? – Він у їхніх мізках,
В Державній Думі, все одно совіцькій!
Продерли зіньки – ахнули: «Бандери!»
Бо ми здались їм аж мільйонерами,
Бо ж вони вперше бачили (о кара!)
Килими в спальнях, в селах – тротуари,
Доми-палади з вікнами, як в греків,
А ще – на всю стіну бібліотеки!
(О Шарікови, де ж вам до Європи
З «всьо атабрать і паделіть – і... прóпіть!»?)
Одна ідея і смертельна їдь:
«А хто вам разрешил так жить?»
Русня за...рана, недобиті обри!
(Не заплює весь світ отруйна кобра!
Не стане Богом сатана в ботфортах –
Чи петро перший, а чи путін з Мórду).
Не справиться хам з долею всіх инчих! –
Господь скасує хамів до корінчика,
До гена, до молекули паскудства –
І цим земне врятує (вкотре!) людство.

10.04.2022

* * *

Вднину – а́рта, вночі – а́éro.
Розум спустошує мокрий страх.
Хто там ще прагне еСеРеСеРу?
Хто нишком молиться на рейхстаг?
Швидко вивітрюється ідеологія –
Огидна проказа мерзенних душ:
Коли отаке попре з барлога,
То лиш хрестися й тікай чимдуж.
Всі прозрівають, всі переконані,
Всі – патріоти, лише захисти!
(«Коні не винні» – не винні коні.
Винні недоумки, Боже, прости).
Падає небо траурним крепом.
В око бездонне Дніпра.
Більше нікому неволі не стерпим,
(«Смертію смерть поправ!»)
Багатотрудні, багатоголосі,
Здатні на подвиг й мольбу.
Ще пам'ятаєш полковника Носа,
Батурине? Чи забув?
Що дістається дорого й важко,
Чомусь віддаємо, як гріш жебраку.
Чаєчко-доле, чаєчко-пташко,
Не допусти... Пророкуй!
Посеред світу, посеред степу
Рветься, де нитка тонка.
Голову дай нам холодну Мазепи,
Дай нам гарячу правицю Сірка!
Годі плачу́, бо я також заплачу.
Досить ганьби і стида!
Тисячолітнім, а досі дитячим
Орлика дай!

23.03.2022

* * *

Вигнали солдата із купе –
Запах не сподобався естетам:
Мали би дзвеніти кастаньети –
Їм творити настрій під шофе,
Смерть красивий вигляд мала б мати?
Рани бути чисті і сухі?
Напхані цинізмом лантухи,
Вам забаглось шавлії і м'яти?!
Мав би вам співати славу хор?
Лити пахощі сам «Крістіан Діор»?
Ви, диванні генії і поци!
Ви, мерзота, абсолютний нуль!
Гинуть наші щонайкращі хлопці –
Вами ж гидує найгірша куля з куль.
Вас війна, звичайно, не ухопить –
Ні війна, ні смерть, ані чума!
Совісті нема, ума – нема –
Людоподібні воші й блохи!
Тіштесь – ви й чорту не потрібні
Ні гуртом, ні кожен з вас осібно,
Золоті, алмазні блазні, срібні
Виродки, як міль і колорад, –
Навіть для статистики утрат.
Пийте пиво, мацайте к...рвоту,
Відкладайте подвиги на потім.
Обжирайтесь і пихтіть-дихтіть:
Ви ж, як яйця варені, круті!

15.11.2022

* * *

Вона, звичайно, жила десь їнде
Звалась як звалась – з'явилась просто.
Тепер вже наша красуня Муринда –
Кремова кицька з сіреним хвостиком.
Мордочка мила, очі блакитні
Ще й підколінки на кожній ніжці.
Така чистюля, як клумба в квітні,
Така гарнезна, як фото в книжці.
У бомбосховищі, у підвалі
Дитину в пальчик поцілувала,
Потерлась спинкою до матусі,
Наша Муринда, киця-котуся.
Сирена виє страшним дифтонгом,
Сирена гнеться вже евкаліптом –
Моститься киця на підвіконнику
(Богиня миру, мабуть, з Єгипту).
Світ у тривозі, як комп завислий:
Хапай, вдягайся – немає часу!
Передні лапки до скла притисла
Киця Муринда – і робить п'яси!
Та – стоп, відбій вже, кінець тривоги:
Стихають хвилі, вмирають звуки.
Стає на лапки киця Муринда
Стрибає вниз і біжить до люльки.
Притислі вушка, хвоста калачик,
Блакитний погляд – душа здригнеться.
Цілує лялю в маленький пальчик
Й лягає спати межи колесами.

24.03.2022

* * *

Тигр упав смертю героя!
Амурський тигр Путін (не людоїд!)
Звір виявився зовсім іншого крою,
Аніж російський всесвітній бандит!
У зоопарку в Міннесоті
Плачуть і друзі його, й вороги:
«Тигр не витримав клички Путін!» –
Пішов на скаргу до бога тайги:
«Боже дрімучий, жорстокий, захланний,
Чи ти уявляєш мою ганьбу –
Навіщо мені дав страшне покарання –
Зватися Путіним, Путіним бути?!
Так, я – хижак, аж ніяк не людина.
Вродивсь м'ясоїдним, як бачиш, от!
Звісно, не їм ні вівса, ні сіна.
Але ж не вбиваю мільйони істот!
Тигр я амурський! Та в тому-то й справа,
Що кличка «путін» кругом на слуху!
Навіщо мені препаскудна слава
Цього нечистивця на всьому віку?
Боже, вмертви його підлу шкуру
Кігті і ніздрі, ікла і хвіст!
Хай приведуть його душу буру
До тебе, Амура, і хай відповість,
Як він дійшов до бездонної прірви
Скаженого звіра, убивця й ханжа!
Боже Амуре, я в тебе вірив! –
Тигр твій амурський, порядний хижак.

25.03.2022

* * *

Йоахім фон Рібеннтроп (та інші).
Під час процесу у Нюрберзі – злочинець номер один.
Випадково отримав право бути першим повішеним.
У петлі бився в конвульсіях більш десяти хвилин.
Йоахім фон Рібеннтроп, переконаний наці,
Права рука Гітлера. А ще – псевдодворянин.
Багатодітний батько. Екстра брехло фашистської агітації.
А взагалі – масовий вбивця і рафінований сучий син.
За час своєї «роботи» до ікот нахлебтався крові!
Був уособленням учня диявола, втіленням абсолютного зла.
Вірив у свою інкарнацію (наприклад, у тілі лаврова).
Вірив у інкарнацію Гітлера (наприклад, у тілі путла).

25.03.2022

* * *

Видаляєш номери телефонів мобільних:
Цей – остаточно, цей, може, колись озветься;
Цей – залишаєш попри всі аргументи спірні;
А цей – зберігатимеш завжди, як пам'ять серця.
Видаляєш номери телефонів.
Мобільник невдоволено пікає, сердиться, злиться.
Ніч – темно-синя, по краях червона.
Й ані друзів, ні мами, ні армії, ні поліції.
Очі вдивилися в темряву, бачать минуле:
Квартали, проспекти, сквери, де нині лиш котловани.
Видаляєш з мобільника номери, наче кулі
Хірурги пінцетами з рваної рани.
Тіло затягнеться сполучною тканиною,
Шрамами, зшитими нитками кодів.
Хтось твій номер також видаляє, а за хвилину
Пробує відновити, хоч це вже годі.
Хтось, може, тебе поховав, може, уже й не плаче.
Київська ніч догорає, як відблиск у мертвім фургоні.
Невже в тебе справді немає турбот інших,
Аніж стирати в мобільнику номери телефонів?
Невже божеволієш, вчора така статечна,
Розумна, розсудлива, сказана у творчій праці?
Так, це війна, проте жодна війна не є безконечною.
Вимкни мобільник. Збережи номери. Пригодяться.
Зблизька завжди все страшнішим, ніж є, здається.
Хтось, та озветься! Хтось, та завжди озветься.

25. 03.2022

* * *

Сирена сниться і причувається.
Нерви, як стерви: тремтять коліна.
Куди, дитино, вже втретє збираєшся? –
Це ж у сусідів пральна машина!
Небо сире сиву млаку котить,
Хмарне, розбите на друзки.
Це не літак і не гелікоптер –
Тінь велетенська від бузька!
Рашо, ну, як там твій дуже буйний?
Злочин – терпіти такому, рохле!
Наші емоції смертельно отруйні:
Ти від них скоро здохнеш!
Чого вичікуєш? («Трошки, ще трошки –
Милий, коханий жевжик»).

Нема в гардеробі гамівної сорочки? –
Шнурок і мило – значно дешевші!

24.03.2022

* * *

Все відкладається на суботу: поїздка до мами в село,
Перші весняні відвідини дачі, вилазка з онуками до лісу,
Прибирання в квартирі, зятю-комп'ютерщиків наче на зло,
Прання штор на вікнах. Далі – наче завіса.
Післяпіслязавтра буде субота. Післязавтра буде субота.
Завтра буде субота. Дивина:
Не береться ніяка робота.
Почалася війна. Триває війна. Триває війна. Триває війна.
Але ж ти була дуже щаслива!
Маленькою за обидві щокі напихалась медовими сливами,
Ласувала ними – великими, золотими – на повен рот!
Сливи звалились (як важко вимовити!) ренкклад.
Ти була дуже щаслива!
Вийшла заміж на третьому курсі університету.
Народила першу дитину без жодного дня в декреті.
Отримала скерування на працю в столицю –
Це ж не Жданов, не Кіровоград – як пощастило жінці!
Ви тулилися в орендованому помешканні,
На рік, бувало, міняли зо п'ять адрес.
Молоді спеціалісти, ліміта, врешті –
Двоє дорослих, троє дітей і пес.
Ти була дуже щаслива!
Струнка, й на одну волосиночку ще не сива!
Діти не хотіли вчитися, але збирались вступати.
У тяжкі дев'яності це було не проблемою, а прокляттям!
Та ви отримали чотирикімнатну квартиру!
Правда, панельну й вікнами на пустир, і
З грішми було надзвичайно сутужно,
Але й на трьох роботах ти трималася мужньо.
У домашнім меню – картопля: смажена, варена і... вчорашня.
Плата за навчання твоїх студентів велика. Дуже важко.

Чоловік не витримав: першим вступився з хати.
Переїхав до набагато молодшої: особисте життя – не фатум.
А в новій пасії мама – бізнес-вумен, депутат – тато.
І сама вона – віфранчена, доглянута – ось що значить: багата.
Діти виросли: одружувалися, розлучалися,
Кидали навчання, поновлювалися.
Твій сімейний кораблик то причалював,
То летів на Бермуди у темпах фокстроту чи вальсу.
Чоловік повернувся (З величезними проблемами і боргами:
Взяв на себе кредит молодой дружини!)
Невістка мріяла про Багами,
Зять – про зимові автомобільні шини.
І ви жили, як у мурáшнику,
Але ж нікому не було страшно.
Ти була дуже щаслива!
(П'ята онука – твоя копія – дитя галасливе).
Та почалися пекельні дні: уже й Київ в огні.
Сидите у найменшій кімнатці беззвучно.
Від вікон вас відділяють дві стіни несучі.
Під будинком горить зятів «Опель».
Чоловік в інвалідній колясці. Стоп!
Але ж ти була щаслива і гарна!
І зі своїм законним ви колись були така ідеальна пара!
(Втім, на щастя завжди існує вузька, непорушна квота).
Ось тільки нові проблеми накрáюються гострими ножицями.
Нині субота. Вчора була субота. Позавчора була субота.
Життя продовжується.

26.03.2022

* * *

Дитину – пострілом у обличчя,
Старезну прабабу й неповнолітню правнучку – гвалтом.
Тепер воно, як колгоспний бугай, риче
І повторює, наче мандру, кілька слів про женеvські хартії.
Тепер воно ледве чутно лепече: було до безпам'ятства п'яне,
Благає «радной мамáньке» дозволити подзвонити.
А щó воно мамці скаже? Що вже воно – с...ка остання
І мала його «радімая» ще в колисочці придушити?
Ні, воно все перекрутить, перебреше і понавигадує,
Адже панічно боїться навіть визнати себе гадом!
Та на таких «полонених» не поширюються женеvські хартії –
На таких трибунал поширюється і кілька грамів заряду.

28.03.2022

* * *

Це наша земля! Це наша земля. Це наша земля,
Навіть якщо вона віпалена, чорна, і вся в руїнах.
А ворог – це ворог: чи ожив, чи охляв –
Рано чи пізно амінь йому зробимо неодмінно!
Це наша земля. Це наша земля. Це наша земля,
Що вчора стікала багатствами – «молоком і медом».
Що завжди прекрасна і зблизька, й здаля,
Що корчиться нині від болю, як жінка в переймах.
Народжує націю на всі майбутні віки,
Велику, потужну, яку не ввіпхати в раму.
Ми, русичі, – ми. Ми – козачки і козаки!
Це наша земля і це наша Вітчизна! Мама!

28.03.2022

* * *

Все, як завжди, і стається не здуру.
(Бо підсвідомість не «звідци й доци»).

Варвар завжди ненавидить культуру:
Диким культура, як сіль у оці!
Як сіль у оці, а колька в боці –
Семираміда, вкраїнська хата.
Мурло брудне від культури в шоці, –
Сверблячці лютій красу руйнувати.
Ось «поналезло» й смердить свинею,
Міста старовинні нам розбомбило.
По горло накачане матом й дурнею
Від перепою синє, аж біле.
Що воно бачило в рідній «ізбушці»
Онучі вонючі, скрипучі полаті?
Клопи і блощиці з дитинства лущило?
Кралося до безвідмовної «тьоті Каті»?
Тепер воно вилупилось, як черви,
Лізе і лізе, хоч бите й бите,
Чи по-пластунськи, чи й зовсім на череві,
Бо генерал обіцяє корито.
Слухайте, смерди, досить дурдому!
За кораблем поспішайте «вдогónку».
Баба-Яга вас гукає додому:
Тюря вже скисла – жаль самогонки!
Кваптеся, смерди! Такого встиду
Раша не бачила й від петра першого.
Кидайте броню: вона й так не їде.
Покваптеся, Вань-Вань! Бо станете мершею!

27.03.2022

* * *

жириновський помер?
Хто наступний тепер?
Це вже навіть не шок:
«Перший, пішов!»
А за ним, як один
Всі облізлі діди,
Дідугани війни!
(Боже, світ сохрани!)
«Другий, пішов. Третій, пішов!» –
Капці губить! Без підошов
Лізьте хоч рачки, почерез голови,
Трупи ходячі, з мізками з олова!
Пріть, що є моці, пріть!
Першість завжди кортить!
Чорт старий, Вельзевул
Браму в пекло розкув,
Стулки аж розіпхнув
На усю ширину!
Це ж не хто́ там – свої
Дорогі «холуї»!
Це ж еліта ганьби,
Як отруйні гриби!
Це ж роботи тепер
Не сто літ, фа-фа-фа!
Аж ожив Люцифер:
Привалила лафа!
Стане премій для всіх –
І чортів, і чортиць:
Перепишуйте їх,
Як овець чи телиць!
Чи биків, баранів
(Все робить без огид)
І готуйте мені
Повноцінний ваш звіт!

25.03.2022

* * *

Я тягнуся до тебе все життя
(Вірніш, до давніх обрисів сюжету).
На яблуні дві горлиці сидять:
Бездарна пара, доля трафаретна.
Та Київ твій здригається ночами,
Як хворе немовля на грудях мами.
І я встаю, п'ю ліки (ні, не бром!)
Бреду на кухню в темряві повільно.
В столиці є і сховища, й метро,
Та добре знаю: ти не між цивільних!
Не варто світлом блискати: тривога –
Молитись можна і благоді Бога.
Ми скільки наламали дрібно дров
(А скільки повертались, щоб... прощатись.
Ось, відчуваю: ти згадав – нутром,
Та докорів не хочу відчувати!)
Яке ж ти кляте, чортяче насіння!
(А очі – сині, неймовірно сині!)
Не треба: не прощай, не відпускай,
Кричи, ногами тупай ще й погрожуй!
Ну, я – така, що зробиш? Я – така!
Але такою бути більш не зможу!
Приїдеш – стріну (Потім проведу),
Та віживи! Все ж краще очі в очі.
Чорнюща ніч. Дві горлиці в саду
Здурили зовсім! – сваряться-туркочуть.

28.03.2022

* * *

Як птиця фенікс, укотре встаєш із попелу,
Але вже не покірним волем, а могутнім і гордим левом.
За твоїми плечима – Європа –
Наїжачується сталево.
А ти посилаєш набої у груди фальшивому «брату»
Чи «старшій сестрі» із обличчям відразливим відьми,
Й хоча терпиш, Україно, біду й непомірні втрати,
Твої діти скандують: «Ми – вільні!»
Бо ти – не аграрний придаток, не фазенда і не декорація
«Дерьовні патьомкінской», яка лиш співає-танцює.
Ти – Європейська держава і Європейська нація
(А з цього місця – детальніше). Бог тебе чує!

22.10.2022

* * *

Привéзли мамі сина. Як живого,
Усміхненого, зовсім молодого.
Вона мовчить. Змертвілими губами
Щось ніби каже, та насправді мямлить:
Не розібрати ані слів, ні думки –
Здивіли очі, щось шукають руки.
Лакують хрест: але кому? для чого?
Привезли мамі сина. Як живого.

29.03.2022

* * *

У нього «жена – во! – баба!» –
Не ревнувала і не ревіла!
Розповів, як засмажили Колумбая
Й рудого псиська усю ніч їли
(А Колумбаєву малу господиню
Гвалтували по черзі учора й нині).
«Жена» сміялася-хихотіла,
Бо ноутбука дуже хотіла,
А ще – «мечтала» про білі кросівки
«Можна й з тієї хахлушкі-дівки!»
Що, не підйдуть? Маленька ніжка?
Ну й «муженьок єйо – шалунішка»!
«Кастюм дастанеш? А куртку можна?»
(Й ще щось новеньке і дуже хороше!)
«Калечка сможеш ілі кулончик?
Очень люблю тебе! Очень-очень!
Цветов не нада – цвести для глупих!»
А Бог дивився – і слухав-слухав.
Й сказав: «Івасю, прицілься, друже!» –
Й ні ноутбука, ні навіть мужа.

30.03.2022

* * *

Вазон не може жити на вікні:
Звучить сирена – він скидає листя.
Красива квітка – звалася невіста
Чи наречена – пуп'янки сумні
Втрачають міць, зсихаються на пні.
Оката внучка, зайченятко русе,
Тремтить уся: – Бабусю, я боюся!
Боюсь підвалу! Темряви боюся!
Боюсь виття сирени! Я боюсь!
Опав вазон: мабуть, таки загине.
Погано спить налякана дитина.
Це ж скільки часу! Кожні ніч і день!
Й від цього не сховаєшся ніде!
А той рашист і досі не здихає!
Убив би хто – в цім вже й гріха немає!
О, як же ще конатиме він важко!
Від нього важче – лиш проклята раша!
Фашистське кодло! Морди лиць пісні!
...Вазон не може жити на вікні.

31.03.2022

* * *

І хоч захлинайся священними мантрами, –
Світ полюбляє бої гладіаторів,
Так, щоб лилася кров, як вода,
Щоби нерівний удар і зудар!
Там – гладіатори, тут – глядачі.
Ти між останніх? – Сиди і мовчи!
Світ здатен являти зіпсований смак
(Байдуже публіці, хто з двох – Спартак!)
Світ прагне видовищ: життя – круговерть:
Палець униз – і поверженим смерть.
Знали, на щό йшли. А ти не знав?
Яка може в публіки бути вина?
Видовищно дуже! Звитяга – талант!
Як сили нерівні, цікаво встократ!
А ще як озброєння невідповідне!
А як результат – мов вердикт принагідний!
Чому ж ти піднявся з трибуни йти геть?
Упав твій Спартак, і тепер йому смерть.
Та ні, він підвівся і вистояв він!
Куди ж ти, вельможо? А адреналін?
А оргія після й розкішний бенкет?
Спартак потрясає щитом – етикет.
Та що етикети? Дрібниці! Якби!
Спартак – він не раб. Він очолить рабів.
Імперію вмис в повстання вогні.
Про тебе забудуть. Про нього – ні.

10.04.2022

* * *

Бджоли – не звірі. Мирна громада.
Гарно живе й гараздує до ладу.
Тільки напровесні – клята погода! –
Бджілки слабенькі, бджілки голодні,
Пасічник завжди на це має раду!
Але приперлась кацапівська банда.
Стала постоем на місяць і днину:
Бджіл не дають годувати людині!
Зірочки Божі, бджілоньки злоті,
Тихо гудуть – ще немає роботи!
Грітися треба тілом об тіло,
Аби хоч їстоньки так не хотілось!
П'яний москаль виліз танку на дуло:
«Будет на каждая нашава улей!
В каждом как мінімум пол кіло мьода!
Во! – как нажрьомса! Пашлі на ахоту!»
Бджоли як бджоли. Також українські –
Напад сприйняли як кадрове військо!
Як налетіли, як обліпили!
«Вечная память» кацапським дебілам!

01.04.2022

* * *

Знов озвіріло. Оскаженіло.
Синьо-червоно аж побіліло.
Очка безбарвні, як у свині.
Чим воно думає? Чи й не думає? Ні!
Що ще натворить? Що іще скаже?
Вже й на найближчих бризкає сказом!
Цар? Імператор? Мішок із г...мном!
Звісно, пуйло. Рід середній. Воно.

10.10.2022

* * *

Характерник в козаків –
Не страшилка й не байки:
Тут він – ворон, тут він – пес,
А укусить, ще й умреш!
Не кради і не хапай,
Бо присниться Чорнобай!
Не бреши і не дури,
Бо він з тебе зробить три!
Люди смертні – в тім-то й ба,
Але вічний Чорнобай!
Характерник не вмирає –
Раз в століття оживає
В людським тілі між людьми
Серед літа чи зими!
Ходить, дивиться, мовчить,
А як треба, то й провчить!
Хочеш йти у депутати, –
Хоч подумай, чи ти вартий!
Хочеш бути у пошані, –
Пошануйся сам, Іване!
Та приперлись вороги
Із расеюшки-карги.
Взяв козак у руки граблі:
«Подивлюсь, які ви зграбні!»
А кацапи-самогубці
Знов і знов стають на зубці.
Недотепи москалі:
Держаком – лусь! – по чолі.
«Гей, чорти, наставте сито!
Можете сто душ вловити!
Це за раз – сто душ, чортяки!
Бо за день їх, наче маку

Тут насіється з заліза –
Забирайте, скільки влізе!
Не розсипте лиш – мольба».
Й обіцяє Чорнобай:
«За цю службу, ясна річ,
Вам поставлю могорич!
Ще й загляну восени –
Перевірю казани!
Тож старайтеся, чортиська,
Чорнобай вас знає зблизька!»
Чорнобай – це Чорнобай:
Все, кацапи, – баю-бай!

02.04.2022

* * *

Бронетехніка не рятує від радіації!
А вони каталися Рудим лісом безперестанку,
Аж скрипіла пилюка й здіймалася, і здіймалась
Набагато вище від «айк'ю» їхніх, а не лише танків.
Почувались безсмертними: вмазали – стали асами,
Уявлялись героями: «Що нам якісь там дози?»
Умираєте в муках аж очі вилазять?
Рудий ліс вам вітання шле: він це може!
Це – назавжди вже, «парні», бо це не лікується
Й масажистками крутобедрими і крутобровими.
Дикий голуб воркує – йому воркується,
А ось вашим горобчикам уже не підняти голови.

03.04.2022

* * *

У Польщі – сніг. У нас він буде завтра.
Садити скоро, сіяти. Весна.
Заговорила річечка дискантом.
Шпак рідну хатку ледве упізнав.
Час – фарисей. Міняє все, що може.
(А лані обіцяє оленя).
Лежить перо в чужім гнізді порожнім –
Ніхто гнізда чужого не зайняв.
Ще часу є до солов'їв й зозулі.
Ще зимно, щоб цвіли чагарники.
Дурна ворона роздобула кулю
І розглядає із усіх боків.
Вона такого зроду ще не крала!
Якесь воно не те, не те й не те!
Заходить сонце. Пригорща опалів
Холоне там, де обрій ще цвіте.
У Польщі – сніг. А в нас війни сто опцій.
Із міст – скелети, а ночами – тьма.
Дівчата ждуть з війни коханих хлопців,
Вкраїна жде підмоги, а нема.
Який ти, світе, боязкий і підлий!
Чого чекаєш? В мить таку лиху
Там, де потрібно вдарити навідліг,
В кишнях дулі крутиш зі страху?
А не боїшся повторити знову?
Закусиєш скривавлену губу?
І хрест дубовий і вінок терновий
Вже був на твоїй совісті. Вже був!

03.04.2022

* * *

Господи, кари! Кари і кари!
Скинь їх росію гнилу в Тартарари!
Сіллю присип і вогнем запліши!
«Це плем'я умерло», – з небес напиши.
Господи! Ти передбачливо мудрий,
Знищ кацапур – вони зовсім не люди!
Навіть не звірі, не гадь, не потвори,
Не Вавілон, не Содом й не Гоморра!
Господи, кари! Благаєм всенощно!
Те, що вони натворили, – без прощень.
Те, що вони ще виносять у планах,
Буде їм цвяхом у трунві останнім.
Господи, кари! Кари і кари!
Скинь оцю нечисть живцем в Тартарари!
Ти – Всемогутній! Ти – Справедливий!
Господи Боже, вчини таке диво!

04.04.2022

* * *

Більше нічого. Одна порожнеча.
Днина похмура, та сонячний вечір.
Сонце вилизує чорні руїни,
Сонце жахається: «Це – Україна?»
Кате московський, ти ще не контетний?
Досі чекаєш Везувію, Етни?
Думаєш, збрешеш – і знову повірить
Ангела Меркель (і всі проводіри)?
Думаєш, світ досі в тихому трансі?
Бог упилям не дає жодних шансів!
Сонце сідає за обрію купол.
Вік двадцять перший. На вулицях трупи
Місяць не прибрані, не погребенні.
В білому смерть ходить тінню вербени.
В чорному – погань, безмозгла, запекла,
П'яна ув устельку – вихідці з пекла.
Сонячний захід. Картина болюча:
«Вечір весняний під Києвом. Буча».

05.04.2022

* * *

Мокре листя блищить під ногами, неначе пластмасове.
Кожен день все коротший за день попередній.
Є великий народ, який вчора ще звався масовкою й масою.
Є проклята росія: і тілом, і розумом посередня.
Є війна, що ніяк не закінчиться і не засохне, як пліснява.
Є стурбований світ, власне, власною турбулентністю.
Час, як танком стирлований – місиво,
Час, який відзначався багатовалентністю.
А тепер все зійшлося в критичній крапочці.
А тепер все вирішується на передньому краї.
Україна жива і вмирати не квапиться,
Бо сама вона – рай, і не треба їй іншого раю.
Мокре листя блищить. Входить осінь у зиму.
Перемога на овиді. Зовсім близько і зримо.
І з небес позирає, аж очима пече,
Той, що Богові рівний, що з вогненним мечем.
Світ чекає очищення від воєнної скверни.
Повернуло на зиму. І на весну поверне!

22.10.2022

* * *

Найменша дитина, яку згвалтували у Бучі, була дворічною!
Світе, оглохни! Це вже щось за межею ридань і обурень!
Чим ти наколола або напоїла свою солдатню,
ненормальна психічно
Рашо скажена, кривава московіє, кацапуріє?
Таки опустилася нижче, ніж діє закон гравітації?
Уже аж настільки виродилась, що й закон
кримінальний безсилий?
Шовіністко, рашистко, фашистко, махрова «наці»,
Й гена людського в тобі не залишилось, відьмо расєє!
На суді будеш хлипати, що це вперше:
щось на тебе найшло, повело – взагалі загадка!
(І таке страшне тобі сталося, що і на оправдання не маєш
вже щό сказати),
А не з твого наказу вагітних грузинок вбивали саперними
лопатками
У Тбілісі 9 квітня тисяча дев'ятсот вісімдесят дев'ятого?)
Резервація не допоможе і не виправить найстрогіша в'язника,
Рецидив буде знов, потім знов, потім знов, поки ти ще жива
і тепла!
Рашо – ти ж не злочинниця, ти – упириця,
Інфернальна потворище якнайглибшого пекла!
Господи Боже, якщо Ти є, як Ти на все це дивишся?
Невже Тобі не навприкрилося вічне москальське паскудство?
Всемогутній, Ти – дуже терплячий,
та нехай на москву порожнеча космічна вишириться,
Бо з вини однієї дурної кацапії здатне загинути людство!

06.04.2022

* * *

Люди ходили по воду – і не поверталися.
Людей забирали на допити – люди не поверталися.
Люди зважувались на евакуацію –
і теж ані виїжджали, ані поверталися.
Місто вмирало мовчки. Без жодних плачів або галасу.
Вони ж витягали дівчат і дівчаток за коси з підвалу,
Вони уривалися з ревізіями до підвалу,
Вони кидали димові гранати в підвали.
Ті, що загинули, були щасливіші від тих, що zostались.
Потім почався вакуум інформації.
Потім почалось перекручення інформації.
Потім не мала вже й значення інформація.
Життя поволі втрачало і сенс, і рацію.
Але свідчити встануть навіть трупи! –
PS. Пам'ятай про нас, Маріуполь!

05.04.2022

* * *

Вони виють і ниють, не хочуть, а йдуть «на вайнушку»,
Гниле рабське поріддя, в кількох поколіннях пропiте,
Яке міцно засвоїло, що є – «стакан» і «чекушка»,
Але так й не навчилося ні читати, ані говорити!
Навіть їх камарилья – найкращі «специ по ріщю»:
По хабаззю, по сміттю, життю «на авось» й «на удачу».
У новітній історії їхня раша – агресивне велике ніщо,
Ще й клоака пекельного зла на додачу.
Зате пiха яка – «ат маскви до країн»!
(Тільки доля страшна: то іуди, то каїна).

22.10.2022

* * *

Оці ранньо-весняні вечори:
Ще зелені нема – вже дуже тепло.
Велика зірка шепче щось до тебе –
Зійшла Венера: з нею говори.
Війна страшніша, ніж колись чума.
Бої тривають безперервно досі.
(Твоє дитя вже робить «тосі-тосі».)
Дружина жде. А в мамі й слів нема).
Ти іншим став. Із досвідом боєць.
Тяжкі зробились руки, як з металу.
(Це не від ран: тебе вже полатали.
Від гарту це). Приємний вітерець
Лоскоче ніздрі, бавиться в щетині
(І пахне полем, тим, де йде сівба).
Щодня стріляєш в москаля-раба,
Не маючи кацапа за людину.
Він – мародер, він навіть вже й не гній!
(У БМП запхали «плазму», вудку,
Килим, сервіз, а ще собачу будку –
Напевно, жити вирішили в ній).
Русня щоночі лупиться з яєць,
Як крокодили, змії або оси.
(Твоє дитя вже робить «тосі-тосі»
Ти – справжній батько, а тому – боєць!)
Прийдеш додому й над собою сина
Піднімеш: «Отаки-и-ий в мене козак!»
(І в оці аж закрутиться сльоза)
«А отака у мене Україна!» –
Пригорнеш ніжно маму і дружину!

09.04.2022

* * *

Уже весна. Ось бузьки прилетіли.
Цвіте по за́кутках колюча алича.
Зелений пролісок набрався сили
І також білим землею завітчав.
З'явилися сережки, а край стежки
Трухлявий пенъ обсох і засвітивсь.
Гімнастка-білка дуже обережно
Шугнула з гілки, як прозора тінь.
Усе кругом і радісне, й не раде
(Безкровні лиця талої води).
Циліндри нерозірваних снарядів
Угору тичуть пальцями. Куди?
Сидить оса на тятиві розтяжки:
Граната мокра й від роси рясна.
Ще йде війна! Та в'є гніздечко пташка,
Бо вже весна. Бо вже весна! Весна.

19.03.2022

* * *

Ми з тобою підемо ламати вербові котики:
Блідо-сірі, хутрові, в золотій присіпці.
Буде пташка крутити голівкою, наче кокотка,
Буде промінь торкати животик рибиці.
Ясне сонце усе зафарбує нажовто.
Сніг почне підгоряти, неначе цукрова вата.
І весна оприявиться запахом, дотиком,
І до дня перемоги над ворогом залишиться вже небагато.
Буде паска, як сонце вранці,
Устосот перемноженою – віра.
І солодка утома від праці,
Й неймовірна аура миру.
Світ настрєнчиться зєлено і поважно.
Дош сійне на поля, як мука крізь сито.
Ми – вродливий народ навіть у камуфляжі.
Україна – не свічка: її вже не погасити.
Закладемо сади. Відбудуємо школи й садочки.
Станем людству взірцем, волелюбні й багаті.
Наша молодь народить розумних дівчаток і хлопчиків.
Ми загоїмо рани. Компенсуємо втрати.
Ще багато попереду весен й весен,
Яблуневого цвіту осяйного попліну!
В церкві скажуть: «Христос воскрес!»
Відгукнеться: «Воскресла Вкраїна!»

16.03.2022

Перший день миру

Все ще так поруйновано! Але навколо тиша.
Така неймовірна тиша, що ніби аж неописанна.
Породисте кошенятко тягає мертву мишу.
Жінка, напевно, вчителька, схилилась над Мопассаном.
Діти кричать (Бо граються!!!)
Стебельця травички кільчаться.
Усе колись просто збувається
Й обов'язково закінчується!..
...Сонце купається в річці:
(Рано ще: пів на сьому!)
Чи нам це ще тільки сниться?
Чи, нарешті, уже й по усьому!

13.03.2022

* * *

А що іще? Новини без новин.
Гаранти, як мутанти: тягнуть гуму.
По кому дзвін? По кому, світе, дзвін?
По спокою твоєму чи по тлуму?
По путіну? Ні, напівтруп живий.
Й живе його амбіцій людодство.
Лиш ми, як Святослав: «Іду на ви!
Йду сам за всіх, хто нишкне і боїться».
У церкві мовчки скапує свіча.
На цвинтарі вдова вміває юна.
Сивіє ніч. І солов'ї кричать,
О ні, не тьохкають – це вибухів відлуння.
Знов артналіт. Знов п'яна москальня
Нас «визволяє», рве штурвал на себе.
Та хлопці вцілили – скінчилася «гульня»,
І «ас» погас, і тиша – на пів неба.
Лиш цвіт тремтить. Війни боїться світ.
Дитя боїться: ще в утробі плаче.
Святий Петро стоїть біля воріт
Старого раю (з автоматом наче?)

28.06.2022

* * *

Тополя пух пускає. Пух пливе,
Як по воді у нерест білі смуги.
Тріпоче місяць в небі – риба фугу.
Ні, вже не риба – дзеркало криве.
Війна триває. Господи, допоки?
Війна триває – хоч ридай, хоч рци*.
Вкраїна, наче вишня кароока,
Мне чорну хустку в чорнім кулаці.
Ми постаріли чи не на століття –
Усі – дорослі, юні й навіть діти –
Ми інші, ніж були ще на Різдво.
А дощ скрипить, неначе патефон.
А дощ іде, як час, та тільки зримо.
І пахне липа, а здається – димом.
І гасне місто – світломаскування.
Й таксі спішить – у нього рейс останній.
Й патруль комусь вичитує мораль.
І корчиться на всю стіну мурал,
Де двоє аж злилися в поцілунку.
Тополя пух пускає. Місяць – кулка:
Аж райдужні, тремтливі в колах кола,
Й зоря, як голка: наскрізь небо коле.
А ніч схилилась сонно над шитвом
(Ми все одно це пе-ре-жи-ве-мо),
Бо світ такий красивий і зелений,
Бо ніч така українська (без сирени,
Без тупоту, безсоння і напруги),
Лиш повний місяць в небі (риба фугу?)

29.06.2022

* Рци (давньоукраїнське) – говори.

* * *

Спека спливає сонячним медом липким:
Липне роса, і трава, й уже навіть повітря.
Білий лелека у травах аж світиться. Світить
Пижма висока, і сипле насіннячко кмін.
Сонце – в zenіті. Повзе деревієм оса.
Пташка розгойдує довге стебло полинове.
Більше – ні слова, ні слова, ні слова:
Сонях вмирає, неначе космічний пульсар.
Спека пекуча, жагуча, болюча, як вивих.
Вп'яте – з'єднало. Нічого не чути, крім вибухів:
«„Гради” чи грім й блискавиці над вами – гроза?»
Нерви давно в кулаці, як роздушені ягоди:
Зблідні думки пропонують душі укриття.
Неба черинь. Наче віск, гаю шкура гепардова.
І навскоси – ледь помітна й тонка павутинка життя.

30.06.2022

* * *

Тропічна ніч: знов вище двадцяти,
Годинник мовчки каже: нуль чотири.
Як душно й тут, у скверику. Це ти?
Собака не витримує в квартирі?
Вже пів будинку сидьма на траві
Чи підночовує, чи комарів годує.
Скажена спека – безтілесний звір,
Весь день чатує й ночі пів – чатує.
Ще дві години – й стане холодніш.
Ще дві години – й можна йти до хати.
Води не хочеш? Черешень поїж.
(Нічого не бажається, лиш спати!)
І сохне все. Аж наче світ в іржі.
... А хлопці десь на крайнім рубежі.

01.07.2022

* * *

Чи ти молився на ніч, Дездемоно,
Коли збомбив у Сирії дітей?
Чи просто випив – і забув. Резонно,
Бо пофіг все: і це, і те, і те.
Були би гроші і харчі хороші!
«Кримнаш», тож можна й переприсягти.
Ти все ж пілот. Це майже як вельможа.
Це ж так катується в Москві й Читі!
Та донечку твою загризли пси.
(І це – страшне. Це ж: «Господи, спаси
Йй помилуй від такого!» (Це ж не вбивця,
Що відрами пролив невинну кривцю!))
Ішло дитя із музуроку... Мить – і
Ховали без ноги й в труні закритій.
Чи молишся ти на ніч, Дездемоно?
Чита́ тобі не сниться? Крики доні?
І Крим тобі не сниться? Сниться Сирія?
Пошли все нафіг – і служи росії!

02.07.2022

* * *

Ти ще нічим не пахнеш, крім життя,
Бо васильками й медом пахло в хаті.
Втекла із Ірпеня? Дитя дитям,
Як оленя, окате і циbate.
Чи з Бучі ти? Чи з тої сторони,
Де рай земний перетворився в пекло
За кілька днів проклятої війни?
Німа, з лиця аж чорна, так отерпла!
Тоненькі пальці, нігтики в землі
І сивина густа в русявих косах.
А випадáєш в сон тяжкий коли,
То ангел твій тебе на ручках носить.

10.07.2022

* * *

Тільки не плач. І не треба шукати винних.
Винна війна, густа липа у рамці вікна.
І що я вперекір усьому закохався у дівчину Інну,
Яка мене два кілометри з того світу тягла.
Ти мала стати моєю дружиною. І мама твоя хороша –
Учителька, нам читала, як липа вночі шелестить.
Та без ніг я тепер для вас – непосильна ноша.
А Інна – вона двожильна. Коло неї хочеться жить
Хоч обрубком на милицях чи на протезах.
Її не лякає моє каліцтво, а вас – жахне́.
Постарайся стати щасливою й не сприймай усе це як б́езум.
Відпусти, моє сонечко, непутящого завжди мене.
І – танцюй бальні танці: ти ж вродлива і неперебутна!
Пам'ятаєш, як нам під ногами у Відні блищав паркет!
Не приїжджай до мене у госпіталь: щó побачиш,
не зможеш до смерті забути.
А Інна вже надивилася й не на таке.

10.07.2022

* * *

Він написав, що вірші просто зайві:
І текст великий, й ніколи читать.
А Фейсбук – що? Брудний перон вокзальний
І суєта суєт, бо суєта.
А потім – ані слова. Дні солоні
Від сліз, а ночі, як космічна тьма:
Нема ні серед мертвих, ні в полоні,
Й узагалі – ніде його нема!
Коли ж озвався і святий, і грішний
(«Я знову вижив!» – Латаний ти мій!),
Прислав аж десять неймовірних віршів
Антонича. Яких не розумів,
Але тепер щось тоскно зачепило.
Щось зачерпнуло до самого дна
Хрущем блискучим в гіллі білім-білім,
Різдвом у Дуклі, писанкою дня.

10.07.2022

* * *

А ніч знову в латах, блискуча й міражна навмисно.
Війна – вона всюди: безмежний, страшний полігон.
Дитині не спиться – «дай-дай»: то водички, то пісяти.
Ще й пси дворові завивають на дим чи вогонь.
Мордуєш мобільник – не з'єднує, бо не намацує:
Вдавивсь Інтернет: мережа ледве тепла, й тому мерехтить.
Ввімкнеш телевізор – і вимкнеш: все те ж, що і вранці.
Одне й те саме. Й ще не скоро та знакова мить,
Коли лютий ворог збагне, що єдиний рятунок – це втеча.
А «жест благородної волі» – початок кінця.
Не пий заспокійливе: вшосте за ніч – небезпечно.
Ти ж не лиш дружина, а й мама дитини бійця.

13.07.2022

* * *

Яка із тебе, жінко, героїня?
Що твій город – квітник? І хата синім
Чи голубим побілена щороку?
І яблука у листі крутобокі?
Й цвіте картопля, наче на картині?
І соняхи – юпітери для кіна?
Оперлася на сапку, вже сивенька –
Вже й прабабуся, а чиясь – ще ненька.
Та поперек болить, і ноги крутить.
Але город і в гарні дні, і в скруті
Й на день лишити – це занапастити
Й не дати ради потім, як совітам!!!
Стинаєш будяки і крешеш груду:
«І вам це, окупанти, й вам це буде!»

13.07.2022

* * *

Фейсбучна служба просить не ображати рашу,
Й не називати рашистів кацапами і москалями.
Укри повинні бути не тільки відважними,
А й толерантно-ввічливими. Затирили?
А то заблокують усі ваші дописи й навіть думки – так само:
Будете тоді тільки самі читати свої смішні «домисли щирі».
Ясно, хохли? Затирили? Зав'яжіть язика гудзями
І покірно чекайте приходу «русскава міра».
І не смійте вже й пікнути про тероризм і дикунство,
Про солдатню російську, про путіна і лаврова.
Фейсбучна служба вас попереджує і письмово, й усно:
Раша – священна індійська корова, тому про неї – ні слова.
І взагалі, як ви смієте про великий народ як паяців?
І про російську брехню? Й про окупантів як про бузувирів?
Путіністи ж завжди бездоганні (ще навіть у «папіних» яйцях).
Рашисти ж завжди унікальні (й у сортирі).
Так що стуліть свої писки, молодші брати і сестри,
В єдиному чані еСеРеСеРища так і не сплавлені
в одне вуглище!
І взагалі, як ви смієте носити жовто-блакитні светри
Чи синьо-жовті плаття? Бандьори! Петлюрівці!

15.07.2022

* * *

«Росія – мертвий динозавр»

(Євген Маланюк)

Цей дохлий динозавр – росія,
Ввібравши за століття їдь,
Із кожним роком лиш мерзіє,
Гниє, смердить, усе труїть.
І бреше, бреше, вічна к...рва,
Що світ без неї – мла і дим,
Що всі досягнення культурні
Її (хоч крадені завжди).
Що в неї газ – козирна карта,
А нафта й лапті – ого-го!
Що в раші все тепер, як в Спарті
(Нічого власного й свого).
Що аж свербить повоювати
Ціною неймовірних втрат
Й «цареві» двигнути палати
Заввишки з гору Арарат.
І возвести у ранг монарха
І посадити на престол
Хоч недовірка, недогарка
І недотрупа на всі сто!
А тоді плакати три роки
Що й екстраверт – не інтроверт:
«Він був, як „парус адінокій”,
Жив, „как Раскольников-студент”!».
А все, що зміг – дістався аду,
Й серед чортів, серед примар –
«Герой» московської Еллади,
«Гігант» російського ума.

15.07.2022

* * *

«Плешивий і пегій», і морда щуряча,
І грає то Гітлера, то Бенкендорфа.
Ще й криче дифтонгом, аж тужиться – криче
Стара двоголова обскубана дрогова.
Мефісто війни і маестро агоній –
Уже з пиятики на шиї екзема –
Весь час оглядається: чи в Пентагоні
Не дуже розлютив ще дядечка Сема?
Бо інші – дрібнота. Расея – велика!
І що тут нового? Хіба гоноря,
Та це ж не політика – є тепер ліки.
І є на це спосіб в спортивної феї.
Ось тільки сверблячка постійна й гарячка:
Кортить воювати, аж зводить щелепи.
А птиця обскубана криче і криче –
Напевно, що й здохне. Радійте, Мазепи!
Виговські, Шептицькі і всі Коновальці,
Русяві, чорняві, у кучерях й лисі!
В розетку не впхає скарлючені пальці,
А то так би бахнуло – Кремль завалився б!
А то увійшов би в історію цугом.
Навік залишився б титаном розрухи!
Лиш де ви, соратники й вірні подруги,
Й тупі журналюги, їдять його мухи!

16.07.2022

* * *

Знову буде літо й після нас,
Як було задовго перед нами.
Прощебече річка ніжний вальс,
Вкутається вигін бузинами.
Зацвіте усе й осипле цвіт.
Падатимуть у траву черешні.
Й дві верби, дупласті і киві,
Щось собі згадають нетутешнє,
Щось таке щасливе і щемке,
Майже неможливе, як дівчатко,
Що біжить під сонячним дощем,
А під ним співає мокра кладка.
О, той дощ, сережки на вербі,
І букет вербовий на веранді,
А в полях до обрію люпин
Вигаптовує такі гірлянди!
Й білі хмари пахнуть молоком,
І летить не хрущ – дрібна хрущинка.
...Йде бабуся, стукає ціпком
Кладкою, яка у дві дощинки.

20.07.2022

* * *

Було пришестя. Є нашестя,
Як чорна хмара сарани.
Й куди цю темряву занести,
В які каталоги війни?
Це ж не про лицарство відваги,
А про паскудства різновид:
Це ж канібали – гомофаги,
Апендикс людства, всохла віть.
Таке бруднюще, аж дрімуче.
Весь вік з блощицями – до трун.
Їх добре наші хлопці дрючать:
«В москву, тхори! В мокву, в нору!»

20.07.2022

* * *

Перерито увесь гардероб – і нічого цікавого,
А тобі вже тринадцять, і ти йдеш на побачення.
У літнім кафе дорослі дівчата й хлопці вино п'ють і каву,
І блищить величезна калюжа – в ній вся вулиця,
в дзеркалі наче.

Ти йдеш дуже повільно. Ти просто боїшся
Появитись завчасно, бо тоді доведеться чекати.
(На всіх клумбах цвітуть неймовірні вірші!
Ще й трамвай озивається майже дискантом!)
А тоді в обох руках із торбами з городиною появляється мама
Й дуже тішиться: ти їй це все допоможеш занести.
Отже, тепер вже не треба тиснути на гальма –
Стрімголов поспішатимеш, як з-під арешту.
В парку магнітофон догорланює пісню,
Й голуби, голуби, голуби... Та – ніякого свята:
Дівчатка віку твого уже вчаться, мабуть, запізнюватись,
Але хлопчики взагалі ще не вміють чекати.
Йдеш-бредеш навмання, а вірніше – додому.
Де й поплакати можна, сховавшись за шторою.
Чи було це побаченням? Мабуть, майже, – чи й невідомо.
А собака твоєму приходу радіє і по-своєму щось говорить.
Мама з кухні: «Пса й тато порадує:
Ще ж не вечір!..» Та, мов партизанка,
Ти тихенько виходиш з квартири – й під ноги падають
Квіти, встромлені ззовні за дверну клямку.

21.07.2022

* * *

Наїлися страху до ригачки, до ср...чки?
Ваш архітектор зла і хаосу мовчить?
Чи вам до козаків рівнятися, ледачі? –
«Бояришнік» вам пить і красти йти вночі!
Блищить за вами слід і тліє слід позицій.
Увесь ваш «русскій мір» – лиш п'яна «канітель»!
Забаглось Криму і... Вкраїни без вкраїнців?
Взялися «собіраць і собіраць» земель?
У лігво! У барліг! До раші під спідницю
Чи пак – під сарафан, чи в пазуху брудну.
Нічого вам не світить, підлі, ниці,
Сто літ вам пам'ятати цю війну!
Відкотитесь назад у просторі і часі.
Нам гидко й вслід вам плюнути: ви – «мразь».
У вас нема лица, ні совісті, ні раси –
Ви як діра! Як прірва! Унітаз!
Чимдуж в московію! Бігом назад! Алюром!
Ви нам – ніхто. Існують, як грибки.
Захланні москалі, безличні кацапури!
Ваш знаковий пейзаж – гробки, гробки, гробки!
Відвоювались вже? Зашмаркались? Замнулись?
Тепер лише одне розмазування сліз!
Ви назавжди – пільма, і назавжди – минуле.
Як раша, як пуйло, як зжохлий комунізм.

13.09.2022

* * *

Клопи. Блощиці. П'яний гар.
Гидь московитського болота.
Ні саду, ні ставка, ні плота:
«Скамейка». «Водка». «Сенавал».
І балалайка з трьох стропил
(Ото вже музику зіграєш!)
Впадеш, впадеш, – й нарешті, встанеш:
«Чуть-чуть, а недоперепіл!»
Нема такого вже ніде,
(В расеї є – диявол теше).
Куди таке в вік двадцять перший?
Куди такому між людей?
Бог довго зважає, однак:
Шукає праведників, певно,
Але піде москва під землю.
расея скришиться на мак.
І буде, як після Содому, –
Така космічна тиш і гладь.
Й українці вийдуть зустрічать
Героїв, що ідуть додому.

31.07.2022

ВІЙНА І НАЦІЯ ГЕРОЇВ

* * *

Хочеться миру, зеленого лісу і цвіту конвалій,
Хочеться, щоби у парку з малятами в люльках матусі гуляли,
Юні матусі, тонесенькі й веснянкуваті
(Їм би самим ще у іграшки весело гратись!)
Хочеться, щоби народ тяжкі втрати свої надолужив,
Хочеться бачити націю мудрою, мужньою,
Хочеться жити у мирі і злагоді не автостопом,
Хочеться бути Європою в центрі Європи,
Хочеться цвіту бузків і акацій, й калини.
Хочеться дуже Держави, що як моноліт, – України.
Ми ж бо давно заслужили на сповнення цього усього,
Ми ж домоглися Вкраїни у Господа Бога.
Мужні, гарячі, як треба – то ще й відчайдушні
(Господи Боже, без нас Тобі буде сутужно!)
Ми ж не бур'ян, не отой пустоцвіт, що без плоду,
Поопікуйся Твоїм щонайкращим народом!

* * *

Він має вік людини, сад старий.
Що рік, то менше родить. Потай сохне.
Зелена сойка то сяйне, як охра,
То зойкне, упустивши – ой! – горіх.
Був молодим, як я була дитина,
Наш сад, що рожевів, білів, бубнявів.
Мав неймовірну для садів уяву,
Бо створював з пелюстя хуртовину!
Він і тепер ще іноді блефує,
Коли в цвіту (що дідуган, дарма!)
І тато ще мене фотографує
Під яблунькою юною, живою,
Якої, як і тата, вже нема.
Душа мовчить. Не сміє запекти
Чи заболіти. чи бодай занити.
Ще сад живий. В бруньках аж на пів світу.
(З усіх садів наш сад такий один).

* * *

Дощ зірвався й пішов навприсядки,
Наче п'яний веселий кум,
Ген за хутір і по всіх виселках,
І по круглім громадським току.
А за ним услід, теж регочучи,
Полетіли, немов згори,
Як малі бешкетливі хлопчики,
Три зелені смішні вітри.
Чорні хмари аж розповилися,
Коли в бубон ударив грім,
І картинно ужакою звислося
Повноводдя в густій траві.
Так, усе це – художні домисли
(Але ти помовчи. нічий!),
Вже веселка несе коромисло
Кольорове на правім плечі.

* * *

Спиш, прикусивши ледь нижню губу,
Наче дитина, що шепче: «Нікому про нас не розкажуй!»
Ці почуття, як в пустелі міражна оаза,
Бо прохолодно від них ще опісля аж цілу добу.
Я не заплачу – і годі. Й не треба! Нащо?
(Тихо минешся, мов яблука ранні у серпні).
Це не пригода, а щось наче недохалепа.
Гасне камін і поскрипують двері з дощок.
Ти мене дуже любив колись, дуже любив.
Я вже й не тямлю: любила тебе – не любила.
Ніч ніби в прожилках: біла від снігу чи біла
Тільки тому, що ти все повертаєш собі.
Ц-с-с, босоніж підійду до стрімкого вікна:
Тихо надворі. Ні вітру, ні навіть морозу.
Душать емоції мудрий – до скепсису – розум.
І попереду, й позаду єдине – війна.
Форма військова на бильці облізлого крісла.
Час дуже стиснутий. Ніколи зовсім. Завізно.
Руки у тебе в мозолях великих, як біб.
Руки важкі. Навіть погляди, наче окріп.
Як ти змінився! (Тендітний колись, поетичний).
Сука-війна робить мужнім єство чоловіче.
(Сука-війна перетворює щастя у тлін).
– Де ти ходила? – Дровець підкладала в камін.

* * *

З білим песиком на білому снігу –
Крихітна малявка, також біла
(Вулиця кудись собі побігла –
Залишився монотонний шум).
Сніг рясний і свіжий, як гібрид
Цвіту, вати і, звичайно, снігу
(Вулиця кудись собі побігла)
Та сидить на лавці сивий дід.
Я не знаю, чи вони рідня
Й хто кого пасе: дід? внучка? песик?
А сліди по білім навмання,
Мов незрозуміла есемеска.
Песик дзявкотить й стрибає в сніг.
Дівчинка не рухається з місця.
Сонця днем роздушений горіх
Сипле срібне золото на місто.
Ніби не ідилія? Стовпи
Світлотіней мчаться перехресно.
Дівчинка з Херсона. Дід – сліпий.
І бродячий безпородний песик.

* * *

Не варто буянити, бути горлатими –
Треба лиш так, щоб мороз по шкірі!
(Поети за Слово платять інфарктами,
Але ніколи не каються, очамрілі!)
Поети зціплюють зуби у творчій гарячці.
Поети безсонням спокутують рими.
Та муза руки ламає й ображено плаче,
Якщо поети користуються гримом.
Коли вони ні – та й збрешуть бодай на йоту,
Коли улягають під ноги політиці.
Мертвих поетів хоронять, як всіх, достоту
(Але найчастіше – в калинових китицях).
Поетів, бува, відкривають заново,
Як-ось, наприклад, Павла Тичину.
Але вони з неба погане зарево
Над Україною гасять своїми очима.
Живі і мертві – поети вічні.
Духовна армія, Божа гвардія.
Вінки згорають. Плавляться свічі.
Вірші й по смерті поетів стоять на варті.
Корчиться ворог, ворог коцюбиться,
Блідне, мертвіє з наганом в руці.
Ще нині земля окупована завтра постане вулицями
Імені власних героїв і власних митців.

* * *

Так дивно плавиться ця голуба свіча,
Як небо у волошкових очах,
Як ніч на переході до світанку,
Як в сутінках прозорий контур ганку.
Горить, потріскує, сльозиться, завмирає.
Й стає твердою синьою корою,
Яка облущилась, опала, бо відпала,
Як цвіт нічний нічийний на Купала:
Міг так багато – й не зумів нічого.
Блакитна свічка. Воску пляма вбога.

* * *

Критики намагаються бодай виглядати великими.
Митці безпорадно вірять в своє безсмертя
(Ще й безпардонні друзяки, яким вже й немає ліку,
Галасують, що й вони – калачі терті).
Слава – наркотик, тим більш – якщо вдавана:
Ось п'єдестал, ось тебе – персонально в кадрі.
Тим часом масовка тяжкими удавами
Тирлує усе, чому дуже заздирь.
Ти маєш душу? Її задушать!
Ти маєш серце? Посиплють перцем!
Глузуванням, промовистими алюзіями
Забезпечать тобі контекстову дифузію.
Але ж, поете, не вішайся з горя, – це шкаралуца:
Те, що минаюче і минуще.
Скрина набутків твоїх більше, ніж наполовину повна.
Життя твоє більше вдале, аніж ненависне.
Все інше – лиш білий шум: перешкоди зв'язку монотонні
(Бо й удави – мотузки, на яких хіба сушать білизну).
Пий свою чарку (або чай чи каву) й вкладайся спати.
Завтрашній день усі нинішні лиха спише.
А натхнення – не тітка (Йй уже точно – не мати).
Ну, а вірші – пройдисвіти. Бо на те вони й вірші.
То приходять аж натовпом, а то – жодного, ні єдиного!
Цить, поете, не плач! (Теж мені ще одна вічна дитина).

* * *

Виходиш на ганок й вмовляєш себе: не люблю,
Не вийду ні заміж, ані постояти з тобою.
Це все галюни, це птиця-віщунка – гаюн
(Якісь пришелепнуті ми із тобою обоє).
Усе у минулім. Майбутнього просто нема.
Теперішнє – вутле. Цілуй не цілуй – не вернути.
Який цеї ночі густий непроглядний туман:
Нічого не видно. Нічого не чути.
Вже й місяць, як пляма, як ночі холодної спреї,
Як неба невидимі дереворити,
Як світло з вікна і як смужка з сінешних дверей,
Які цілу ніч – лиш для тебе-таки – привідкриті.
Так тихо, аж чорно. Лиш біло цвіте бульдонеж.
Лиш капає з стріхи: це мряка руйнує затишшя.
Не прийдеш. Не прийдеш. Уже не прийдеш. Не прийдеш,
Бо просто боїшся. Боїшся. Боїшся.
Замкнись, замуруйся. Лампадку в кутку засвіти.
Укрийсь з головою. Поклич перелякано маму.
У ніч таку ходять на здибанку тільки чорти
З сільськими відьмами.
У ніч таку місяць аж котиться в травах, як м'яч,
Й життя, як вода, вислизає крізь пальці.
(Ти завтра хіба пробелькочеш: – Пробач:
Раптово заснув й аж прокинувся вранці).
Це завтра. А нині, а нині вночі
Дерева вгинаються, злива полоще,
Й годинник, пробивши дванадцять, мовчить.
А що ж ти хотіла? Кортіло чого ще?

* * *

Ми вип'єм каву і злукавимо:
Себе обдуримо? війну?
Підленьку й хтиву власну карму?
Слизьку на дотик новину?
Душа тяжка і дуже втомлена.
Глевка розмова ні про що.
Не солодко чомусь, а солоно.
І сивий дощ, як сірий шовк.
Пластмасова в кафе повитиця.
І штучні квіти на столі.
Надворі ліхтарі не світяться.
І навіть зорі не зійшли.
Глибокий тил. Глибокий тил.
Тривоги чорний крокодил.
І міста синьо-чорна глиба,
А вулицями, наче риби
Пливуть автобуси, пливуть
У цю погоду дощову.
І – тиша. Поки що ще тиша.
Й нічого більш. Сейсмограф пише.

* * *

Не буває весни без негоди,
Без болота і сірого дня,
Без розмоклого сірого пня,
Що існує без роду і плоду.
Але пролісок землю дірявить,
Вгору преться щосили крізь гравій,
Мов крізь шкіру – торішні листки, –
Просуває крихкі пелюстки.
І нема йому впину-зупину,
Наче він не рослина – людина!
Наче в нього є місія-ціль,
Що її ще не видно звідсіль,
Але є вона, є! На весь світ
Сяє пролісок, синьо горить,
І росинка виблискує над
Його цвітом, немов діамант.

* * *

Вже не кажеш «Люблю», – але ще наостанок шепочеш:

«Цілую», –

В телефонній розмові короткий пульсуючий біль.

І від цього щоразу стає мені не по собі,

Як пташині, що в голім гіллі летом петлі прозорі малює.

Боже мій, вже й планета, як аеродром

(Поміж нас не було і не буде нічого-нічого!))

Ніч тримає вгорі продірявлене небо вологе, –

У пелюсті і зорях стареньке потерте шатро.

Неперейдені межі високі, як мури нетлінні.

Неможливого щастя фортеці холодних небес.

Тільки голос крізь сон, тільки шепіт з покинутих крес

(Наче зерня зелене у ягоді стиглій малини).

Не нагадує нічого, не сниться і не приходить.

По городах дими. Прибирання весняне: аж звідти

Догорає бадилля колишнє зеленої оргії літа,

І неначе галактики сиві, прозориться дим.

Час ніколи на місці одним не стоїть. Все одно

Проминає усе, повертається іншими гранями,

кращим і ліпшим.

Й несподівано раптом настає така болісна тиша,

Що й у небі бездоннім видніється дно.

Все повториться вкотре і збудеться іншим (не нам).

Перелітні птахи будуватимуть гнізда-оселі,

А весна зіштовхне з точки спокою дня каруселі,

І затягнеться рана, що зветься так страшно: війна.

Спи. Я крию тебе м'яким спогадом. Спи.

Пахне нічка весною на всі придонецькі степи,

Пахне дощ, як наявність взаємно гірких почуттів.

Все уже у минулім. Уже в проминулім житті

* * *

Дощ ридає довго, істерично,
А коли не вистачає сліз,
Переходить межі чоловічого –
Хлипає і аж гундосить в ніс.
Отака приплющена погода:
Сірість, сирість, опівнічний град.
Березень у чунях-сороходах
Сам собі (болотному) не рад.
Не весна, а тридцять три проблеми.
Холодно і мокро день у день.
Сонце, як зів'яла хризантема –
Шелестить проміннячко руде,
Сиплються пелюстки-дармовиси –
На землі уже товстенький пласт.
Та із них в холодному ще лісі
Проростає невгамовний ряс.
Ну, топчіть! Живіть, здорові будьте!
Набирайтесь сили і снаги!
Не зрікайтесь радості і суті!
А сніги? Та де ж вони – сніги?
Час перехилився – день великий.
Густо в сивих котиках верба,
Й так корою світиться осика,
Аж трава вовтузиться з горба!
Це весни передчуття і влада,
І небесні барви голубі.
Сад вночі прокинувся, і з саду
Перша стежка вибігла й собі.

* * *

Стікає ніч, неначе віск зі свічки.
Все менший вогник, темрява – густіш.
Розіп'ятий, немов розбійник, вірш,
Замовк, умер і не підводить личка.
Ти кажеш: хмарно нині на планеті.
Ти кажеш: всі розпродано білети
На битви гладіаторів на рік.
З проколотих беріз стікає сік.
Кровопускання людства і природи.
Стікає кривця – і життя виходить.
І плаче пташка в кошику галузь,
Що все чогось, навіщось, все чомусь,
Що ще до літа і цвітіння жита
Далеко так, що спробуй-но дожити.
Планета стогне. Горбиться Везувій.
Тиран пиячить. І гарчить крізь зуби.
І все було б трагічно, та з-за плеч
Архангел Михаїл здіймає меч,
Й покотиться псяюшна голова
Туди, звідкіль повернення нема.

* * *

На протязі, на холоді, на вітрі.
Усе життя – десь навіть поза титрами.
Усе життя: Україна є – й нема.
росія ж, як холера і чума,
Присутня явно або хоч в підтексті
Заради гри, брехні, заради лесті.
...Сповзає тінь, оголюється фальш.
Розмелена історія на фарш.
Історія ж брехлива, як ворожка.
Історія порожня, як кокошник.
В історії надутий сарафан
Й навмисно недописана строфа,
Рядки густі, але такі пусті,
Неначе Переяславські статті –
Порожні, як струхлявіле дупло,
Як договір, якого й не було.

* * *

Сідаєш коло ніг, і голову – в коліна.
Дорослий чоловік, а як мала дитина.
Хоч колиши тебе, хоч люляй, наче лялю.
Відлига котрий день – аж в небесах проталини.
Звернуло на тепло. Вже Стрітєння й по Стрітєнню.
Мов року не було: такий важенний відтинок.
Такий повільний час. А ще – мета на віддалі.
І затяжна війна – хоч видали, хоч видали!
Ротація. Весна. Синички на акації
Щебечуть цілий день: «Та ти хоч дочекалася!»

* * *

Порожні дні: не пишеться нічого.
Зима, що ані осінь, ні весна –
Постійно сіра, квола, зла й убога,
Суха й ніяка, прикра і тісна.
Ріка мовчить: ні льоду, ані роду,
Ані птахів, ні риб – у плямах дно.
Ворони бродять по чиймсь городі,
Який зорали вчора (Все одно!)
Блищить копійка місяця у хмарах,
Воєнний новий рік боїться смут,
А світ в кутку: за щось таке покараний,
Що й сам того відає, чому.
Та слабодухість, мабуть, теж гріхом є,
Як і байдужість чи покори знак.
Порожні дні. Бліді і нерухомі.
(Повітряні тривоги, бо війна).
Вже й час такий, мов на Свят-вечір північ,
Коли для предків на столі кутя,
Але не чути ще горластих півнів,
Що нечисть кукуріканням хрестять.
Хвиляста лінія протистояння.
Фронти на сході, південь у котлі.
А сніг не йде – його небесну манну
Бог приберіг (Та не для москалів!)
Вони ще візьмуть ноги в руки – й драла
(В «заградотрядів» кулеметну хіть!)
Зоря горить скривавленим опалом.
Тверда Вкраїна: наче мур, стоїть.
Її не стерти «Градом» фанатично
Чи вбогими «шахідами» на тлін.
Вкраїна в Бога в пазусі одвічно,
Едем небесний Божий на землі.

* * *

Мов збуваєшся мене – забуваєш.
Переходиш на іншу орбіту.
У димах фронтових – на пів світу –
Дуже червоно сонечко світить.
І птахи до весни не готуються,
Лиш дороги до мостиків туляться.
Болем сповнені дні, наче глечики
Молоком від слабкої овечки.
Але цить! Бо й найгірше минає.
Лиш не рабство! Не рабство й не найми.
Власне, найми в раба та ще й деспота.
...В ці морози ви, хлопчики, де спите?
У окопах, у шанцях засніжених,
Не знімаючи берців тижнями.
Дуже холодно. Виє віхола,
Й Україна на Вас, сонних, дихає.

* * *

Земля втомилася від людства:
Раз – землетрус, два – землетрус.
Біжать провалля, як мангусти,
Живцем ковтають – тільки хруск.
А той нехлюя ще й воює,
Грозиться світові, бандит,
І уявляє, що він – воїн,
А він – лише капшивий дід.
Тримай кальсони, тобто spodні,
Як вже зійшов з коліс і клем,
Бо й кремль піде у «предісподню»,
Й ти, старигане, – за кремлем!
Планета стогне від образи,
(Уже аж згорбилась в Туві),
Вже ти – на черзі цього разу,
І особисто й бункер твій.
Візьми своїх телеведучих
І забезпеч собі ескорт
З усіх продажних, гадів, сучих –
Он – Вельзевул «разинул рот»!

* * *

Тяжіння «чорних рад» і непорозуміння,
Стихійних колотнеч заіржавілий меч.
Народе мій! Невже Ти зрілий – не дитинний –
І досі слухаєш крикливих не-предтеч?
Їм ще не догодив ні Бог, ні чорт з болота
(Вони й самі не знають, що хочуть!)
Не відбулись тому, що головне «на потім»
Відклали і складали роками до шухляд.
Не відбулись самі – того бажають й дітям.
Їх час – плюскамперфект: доба їх відгула!
У їхніх головах гуляє буйний вітер,
А з уст одне: «Бла-бла, бла-бла, бла-бла!»
Народе мій! Не вір вимогам не на часі
(Війна – не карнавал різдвяний узимі!)
Вони, як світляки, усе одно погаснуть!
Як тічка – поскавчать й розчиняться у темі!
Народе, що одвіку маєш вищим ПРАВО –
Питомий демократ, старий аристократ!
Вони – лиш гниль совка, нікчемна і каправа.
Нема шляху назад! Шляху нема назад!
Як вистоїш, вони тихенько знімуть роги,
Відчеплять потай свій поганий хвіст
Й прилипнуть не до їх (Твої!) перемоги,
Як банний лист, потертий банний лист!
Народе, Ти герой! Та пильність не занедбуй.
Хто зрадив Тебе раз, той зрадить ще не раз!
Тримай, тримай. тримай тяжке вкраїнське небо
Над світом, над Європою якраз!

* * *

Знов волаєш і хвостом «виляєш»,
Двоголовий виродок-«орел»!
Водку-водочку щодня хиляєш –
І отрута в горлі не дере.
Вкотре уявив себе драконом
(Прямо з Хіви: там дракон – це міць)
І на тлі кропив'яно-суконнім
Розпростерся лігма (горілиць).
Та який же з тебе Змій Горинич?
Чмо облізле ти давно. Хіба
Унтер-офіцер, старий Гаврилич –
Бляха-муха, йоханий бабай.

* * *

катерина (котра «велика») сповідається
 перед Потьомкіним самовіддано,
Що (в минулому) її коханцями стали
 зо два десятки цілком спонтанно,
Що імператора (її мужа законного) закололи виделкою
 без її дозволу й відома,
Що Катериничі – байстрюки, але чи її особисто –
 дуже спірне питання.
Й що тільки раз за її правління (але на п'яну голову!)
Ради огляду її царського красувались гвардійці голими
Врешті, не повністю, а так лише, срамним тілом,
(Бо царицю тоді аж-аж-аж закортіло!)
Що її первістка, красуня-дочка від польського короля.
 «благополучно померла».
(Ну, звичайно, в пелюшках, й ще тоді,
 коли майбутня Велика всього лиш була
 заморською нареченою
Російського імператора з напів дитячим розумом (Стерво!)
Ні до чого не здатного, хоч нібито трохи й вченого).
Не ревнуй: той король вдався в личко, а ти – у корінь.
І не згадуй минуле. Що було, те було:
 й не повернеться в жодному навіть порно.
Та ж тепер Катька любить Гришутку Потьомкіна
 безтямно, аж безголово,
Ще й така йому вірна (як тому ж таки Зубову
 чи раніше братам Орловим!)
Вона скучила дуже (Ось: пів ночі пропла-а-акала,
Простогнала, провила – і «хотюнчики»
 по всій пиці їй повискакували!)
А тут ще й донесли – козаки
 над любов'ю її неземною регочуть:
Зруйнувати б їм Січ! Вовкулаки-хохли, поторочі!

Тепер всоте співають отої і тої самої вже й кури!
(Гришо, що? – ти здурів, записався Нечосою
у їх запорозький курінь?)

«Ой, що ж то за шум учинився,
Що комар та й на мусі оженився!»
Чуєш? Чуєш? Смієшся із їхньої вигадки?
Ти – субтильний комар, а я – муха жирнюща (Виродки!)
Та ще й смерть напропорчили, дурню, тобі наостанку.
У підтексті: усьому виною твоя ненаситна коханка,
Тобто я, Катерина Велика (Найбільша зі шльондрів:
Ти ж у мене за списком коханців хтозна тепер котрий).

«Ой звіялася шура-бура –
Вона того комарика з дуба здула.
Полетів наш комарик з високості,
Поламав-поторощив ребра-кості.
Але з'їхалися генерали –
Вони того комарика поховали.
Поховали комарика не по-людськи:
Стирчать ноги, стирчать руки, стирчить п...цька»
Мені батюшка вичитав, наче лялі маленькій
рідненький папка –

Мала я його десь, того батюшку,
що також мене трохи полапав,
А тоді ще й узявся «склонять мене к прелюбоденію» –
Та як встояла (Увесь тиждень опісля страждала –
настільки нестерпним було наважденіє!)
Приїжджай! Що мені особисто з недосяжно
таврійського князя?

Врешті, їду сама! Їду!!! (Знову доводиш до сказу!)
Як умреш, будеш сам собі винен. Одержуй!
В дупель п'яна я знов – Катерина Вторая,
котора Найперша!!!
Жаль, що нашого шлюбу офіційно ніхто не допустить.
(Втім, розпуста не гріх, якщо це тільки царська розпуста!)

* * *

Наче горіх в шкаралущі,
Ніч чорно-зелена (напів).
Місто з очима заплющеними
Самого себе умовляє: спи.
Труться сухою таранею
На каштанах пониклі листки.
А небо – в сірих екранах:
Намацує літаки.
І нерви, як дріт оголений –
Б'є струмом новин струна:
Блукає відьмою Гоголя,
По околицях сука-війна,
І біситься, біситься, біситься –
Криваві кадри в очах.
Невже таки той не повіситься,
Що все оце розпочав?
Вже й чорт одчинив квартиру
Й узяв на приціл – ти глянь! –
Червоно-криваву зірку
На спаській вежі кремля.
Бо й пеклу таке набридло:
Постійні канони гріха,
І їх двоголова гідра
Ще й бункерний їхній пахан,
І це кацапурське м'ясо,
Що втратило страх і лік,
Недоумок тлустий у рясі
І «кінь у пальті» – представник.
Шакалами виють сирени.
Гребе данину війна!

А ти не боїшся крену
Плането моя мовчазна?
Агресор такого й хоче
І цим набирає очок.
Чому ти ховаєш очі,
Й беребиш носовичок?
Ми не вмеремо й не здамося.
Для нас не існує віх.
Сивини у наших волоссі –
Німби героїв й святих.

* * *

Літаки ревуть над хатою.
Арта стогне і рує.
І ягою пелехатою
Ніч над світом постає.
А на сході, а на півночі
Лиш «хі-хі» і «шу-шу-шу»
(Раша п'яні очі вирячила,
Вся закутана в шушун).
«Суперправедна і правильна»,
Неторканна, як бола,
Як в свинарнику підвалина,
Що давно-давним згнила.

* * *

Що ж, тепер ти не здатний від к...рви цієї й на мить
відірватися.

(Її звати війна. Її звати війна. Її звати війна).

Вона ходить босоніж, бо у неї не ноги, а ратиці.

Їсть біфштекси із кров'ю і дудлить з крові маринад.

Та пристрель цю к...рвегу, цю погань всесвітню розхристану,

І забудь, що убив, бо за неї не буде гріха.

Захисти Україну! Матір, діток і Бога Єдиного Істинного

(Бо москаль – це Іуда, це – Каїн,

це – вже від народження Хам).

Повертайся живим (Повертайтесь, вояки українські, до хати
Всім на радість: батькам і коханим, і донькам, й синам).

Жаль, ви й досі не здатні від к...рви цієї й на мить відірватися –

Її звати війна, її звати війна, її звати війна.

* * *

В нас було тяжке літо: немов каруселі печалі –
Зміни настрою, поглядів, уподобань.
Ти нічого не хочеш сказати мені на прощання:
Все минуло. Закінчилось. Зсунулось, наче з горба.
Оголошують рейс. Твій літак скоро в небі розтане.
Ти єдиний: пілот й пасажир – у цій грі.
Ти нічого не хочеш сказати мені, Антуане,
Якщо більш й не побачимось навіть, де Екзюпері?
Небо дуже привабливе. Більше, ніж всі жінки світу.
Обираєш його. Лиш його. Лиш його. Лиш його.
Хай сигнальні вогні тобі світяться й світять!
Хай твій ангел не спить! Й береже тебе Бог!
Доля сплутає карти, і місячна вигулькне повня,
Й стане видно, як вдень, ну, як кажуть, хоч голки збирай!
Але скотиться зірка, велика й колюча жертвно.
Але скрипне луна – і відкриється брама у рай.
Твій літак не повернеться, як і було передбачено.
Небо дуже привабливе: зваблює всі літаки.
А мені зовсім зле. Мені дуже самотньо і лячно.
Проте я – лише жінка, і думаю так, як жінки.
Понаписують всього: будуть версії, будуть гіпотези.
Щось у стилі фантастики (й в стилі фентезі – теж).
А у космосі – протяг, і летить в цьому протязі
Шлях Чумацький, як зграйка пташок під сумний полонез.
Це Огінський, «Прощання із батьківщиною».
Це щось більше за музику і не менше за розпач душі.
Ти нічого не хочеш сказати мені, мій горішку ліщиновий?
Ти не хочеш приснитися навіть, Антуане, – чому хоч, скажи!

* * *

Наче пудрою припорошені
Небо, сквер і саме повітря.
Світлотіней бліді горошини
Котить вічний бешкетник вітер.
Місто спить (чи вдає, що заснуло),
Усі вікна заплющивши шторами.
А зима, наче біла акула,
Що рятується під час шторму.
Її важко вже навіть помітити:
Затаїлася, замаскувалася.
Та незатишно дуже в світі
Навіть в тиші і навіть без галасу.
Гілля лип, наче руки в тісті,
У зимовім холоднім місті.

* * *

Від кріпака – аж до академіка –
Через каземат і приорське безмежжя.
Не прикидайтесь ендеміками:
Видно, хто бреше не вперше.
З останньої спроби чи й енної спроби
Вкраїна відбудеться неодмінно.
(«Геній – це нація в одній особі»:
Без генія нація неповноцінна!)
Не хапайте, щоб у ШЕВЧЕНКА поцілити, камінь!
Не вовтузьтесь, як черви, на рівні підошви його взуття!
Ви – тимчасові зі всіма грошовими своїми мішками.
ВІН – у когорті безсмертних (після смерті і ще за життя!)
Не скавувільте і не тицяйте власним «-енко»:
Все одно не торкнувся губами Бог вашої маківки!
Ви – простолюдини, а він – ШЕВЧЕНКО.
ТАРАС ГРИГОРОВИЧ – явище більш, аніж знакове.
Сопіть собі у ганчірочку. Плачте у камізельку.
Бийтесь у груди, що ви – найрозумніші в світі. –
Світ вами нехтує! (Надто дрібонькі й вутленькі).
Люди не бачать вас (Хоч проявляй проти світла!).
Нація бореться. Нація зла і злютована,
Нація горда і сильна – зі сталі постала.
Ви, егоїзмом своїм, як м'ячі, напомповані,
Злазьте з горищ, бо це зовсім не п'єдестали!

* * *

Старий чорт забіг до церкви і... молитися!
Баба-Яга і Кощей заховались в печері печі.
Світ не має ані задвірків, ані околиць:
Всюди в світі вже небезпечно!
Сто держав безперервно радяться
(І словами, як маком, сіють),
А росія – ангел із ратицями –
Гне своєї, бо це ж росія.
Скільки крові не снилось і Трої.
Скільки подвигів світ ще не бачив.
Й не було скільки справжніх героїв
На планеті у жодної нації,
Справедливість на нашому боці,
(рашо, жертви твої незліченні!)
Справжні витязі – наші хлопці,
Безіменні і поіменні.
Ти ж, росіє, конатимеш цілу вічність –
Кадебістська, совкова, колхозна!
А для нас перемога вже кільчиться,
Наче зерна пшеничні в чорноземі!
Ми тут вічні, на власних теренах,
В центрі світу і в центрі Європи.
Все своє ми собі повернемо
(Після нового Конотопу!)
Наша історія аж ніяк не від року сімнадцятого.
Наші генетика з твоєю не має нічого спільного.
Все, що ти вмієш, – зубами клацати
З причини запою хронічно-трактирного.
Вже не з лави зсуваєшся – з глузду.
Не у кризу летиш – у прірву.
А москва – не Афіни й не Сиракузи,

І твій путін – не князь Володимир.
Ти сама собі винесла вирок.
І сама собі чиниш розправу.
З Новим роком! Щоб весь новий рік
Там, де ти, цвіла тільки заграва!

* * *

Його народ загинув так давно,
Що й брунечку не можна оживити,
Що й гілочку не вдасться прищепити
На інший стовбур: втрачено геном.
Тубільці двох Америк – голі старці
(Із золотом в намисті і вухах!)
Прудкі, як ртуть, рухливі індіанці,
В яких тотем – то буйвол, а то птах,
То змії великий (чингаччук). Та «Ах,
Вони були. Й урвалися, як берег,
Як контур двох спарованих Америк,
Як ті мустанги, що біжать, біжать –
І ані сліду після них!» (А «Шатл»
Йде на посадку у старій Неваді
По-індіанськи плавно, елегантно.
І котить вітер головних убір
Із пір'я птахів, що нема ніде їх.
(Пустеля мертва – явний перебір
Малюнків, що їх видно лиш з етеру),
Убір той призначався ще вождеві
(А де той вождь? А де, а де, а де він?)
А більш нікому. Блідолиці, ви
Не є достойні скальпу з голови
Й остатнього із племені ацтеків
Та й з інків найнещаснішого – теж.
І ця земля, червона від пожеж,
Вам болю завдаватиме, як терка,
Віками (Не ховайтесь за прогрес).
Він вічний звинувачувач – Джеймс Мейс.
Останній з індіанців цього часу,
Що українців будить Божим гласом,

Що у Верховній, як античний хор,
Все оприлюднить про Голодомор
В страшних тридцятих: факти, факти, факти!
А комуняки візьмуться скакати,
Ще й істерично верещати: «Янкі,
Геть із трибуни! Це – брехня, брехня,
Бо лєнін – вічний, а капе – жива.
(Й москва ще має пів мільйона танків!)»
Він зійде із трибуни. Вождь. Пророк.
Зал зареве – і писки на замок:
Немає аргументів в опонентів,
Заплуталась в брехні, в тенетах тентів...
Всміхнеться україночці Наталці –
Останній індіанець з індіанців.
І справжній українець в Україні,
Народ якої не помре віднині
І не ввірветься, як високий берег,
(Лиш увиразниться, як контур двох Америк),
Один, як перст, Мейс двигас наш хрест!.
Джеймс Мейс. Джеймс Мейс. Джеймс Мейс.

* * *

Умираючий гетьман на ліктях підводиться над постелею.
Він смертельно отруєний, вже на три чверті – мрець.
Тиміш щойно навідувався (із кривавою спицею
з колеса в череві)
Й козаки з Берестечка (що колись посилав їх на герць).
Але з цими він ще наговориться (в черзі до Господа Бога).
Його більше турбують тепер невідкладні діла:
Розірвати домовленість з москалями про будь-яку допомогу,
Про військовий союз – щонайперше, бо це – кабала.
Дочекатися ранку: може, звістка надійде від шведів,
Розписати полковникам дуже детальний план дій.
Піднімається гетьман на ліктях, хоч дихає ледве
І підносить слуга йому склянку вина на воді.
Треба встигнути все перейнакшити. Встигнути треба!
Бо століттями бідній Україні тепер існувати в біді!
Та сіріє за вікнами, і відкривається небо,
І вимогливо ангел шепоче: «Богдане, ходім!»

* * *

Алкоголізм не завжди стає завадою для геніальності:
Буває, це всього лише допінг для натхнення
і творчої реалізації.
Він був унікальним поетом, едемською паростю!
Вона все життя кохала, рятувала, по тюрмах їздила
(марна праця).

Він аж стогнав від розпачу: «Ніно, Ніно!
Не заставляй мою душу дряпатися по стінах!
Не робися моєю совістю – я пропащий!
(Не потрібний давно нікому, як потрошений ящик).
Ось уже стравохід спалив „пальоною водочкою”,
А душа моя, як у Кощея, залежить від голочки.
І нічого змінити не мож' (і не треба міняти!),
Бо й не став би поетом, якби не потрапив за ґрати!
Ти не мучся, не плач і не голоси:
Вже нічого не зміниться: я – Князь Роси.
Я безхатком помру, жебраком безгрішним –
Без грошей, без гріхів (і завжди – третім лишнім).
Ти – свята. Хочеш, стану, як в церкві, на обидва коліна?
З того світу молитиму: – Ніно, Ніно!
Де таке чувано: щоб душу ангела – за душу грішника,
У якого за все життя вийшла друком єдина книжка?!
Ну, прости і забудь. Врешті, хоч змилуйся.
На воску покути моєї вилийся!
...Ні перед ким не почуваюся винним,
А перед тобою плачу, немов дитина,
Що впустила у калабаню важкий великодній кошик,
Що віддала циганам на хату складені гроші,
Що купила (у подарунок?!) похоронний вінок ялицевий.
Ніно, Ніно, бідо моя чорна (райська жертовна птице)!»

* * *

Обдурять! Обмануть, бо це ж москалі –
Брехнею підбиті й брехнею підшиті.
Чого ж ти шукаєш? Підкови в золі?!
У амфорах – стлілого жита?!
Вкраїнське й античне – в одному котлі:
(Все та ж «степова Еллада»!)

У тебе, Вкраїно, не діти малі –
У тебе – «малесенька зрада»!
Закашлявся світ. Що ж, либонь, поперхнувся,
(Бо стіл увігнувся від наїдків!)
Не вір москалеві й на йоту смішну!
(Ніхто не покvapиться в свідки).

Патрони і зброя! Пан Бог з-поза пліч.
(В наплічнику – хліб і аптечка).
Знайоме й зникоме вздовж довгих сторіч:
У нас вже було Берестечко!
І Крути, і Броди! І тисяча ніш,
Де зрада звивалась зміїно,
Коли під лопатку встромляли нам ніж,
Регочучи: вмерла Вкраїна!
Ба, ні, Україна – двожи́льна й жива,
А воїни – вдвічі живіші!
(Настренчилася гостроока сова
На зловредну летючу мишу!)

Імперії дохнуть – смердять на весь світ.
«Царі» виявляються блазнями.
Із колосів – пил, а твердиня стоїть:
Пустеля безпомічна перед оазою!

* * *

Місто сіро-зелене: колір дерев, будинків.
Місто живе і залюднене: серце у міста б'ється.
Місто цілком сучасне, бо не ацтеки й інки
Розпочали усе знову – тільки з нової сторінки.
Місто в плащі дощовому й сонячнім ореолі,
Місто, відбите в озері й аж віддзеркалене шпарко.
Місто обрало долю і приміряє ролю,
А ти сидиш на балконі: палиш тонкі цигарки,
І думаєш про буденне, і думаєш про суєтне,
Коли височіє місто, наче Везувій чи Етна.
А твій балкон, як Помпеї,
А душа твоя, наче комашка,
Бо війна – страшна епопея:
Наодинці із нею важко.
Та вранці світає обрій
І робиться урочисто,
І каже тобі: «День добрий!» –
Благословенне місто,
Постає, як Едем бетонний,
Як корабель з парусами.
Й співає день баритоном
Осанну йому, осанну!

* * *

Весна, весна – і місяць теж зелений!
(Щоправда, ледве явний зеленець!)
Тяжкі бруньки розповивають клени
І зводять сірість лісу нанівець.
Метушаться закохані крилаті.
Щебечуть трави, шелестить ріка.
Й знадвору місяць білить кожну хату –
Теплінь прозора, ніжна і тонка.
Й дзвенить роса, дзвінка і прохолодна.
Бринять стежки, немов шпагат, міцні,
Й такий цей тиждень передвеликодній
П'янкий і запахущий – оціни!
Ще буде всього, доброго й найкращого.
І спокій, й мир, й вечерея у саду,
Коли зоря в небесних бродить хащах
Й хрущі над вишнями всю ніч гудуть.
Коли співають ідучи дівчата,
І сяють очі з-під тоненьких брів.
І все на світі має свій початок,
Й триває вічно в мирі і добрі.
І квітне сад. І тато каже мамі:
«Які в нас гарні дочки і сини!» –
Й нема трагедій, і щасливі драми:
Війни нема, уже нема війни.

* * *

Стоїш край вікна, як статуя, і дивишся в темно-синю
Горизонтальну лінію – днини нової сенс.
Мазепа би знехтував Мотрею, але мріяв про сина.
Мотря аж марила стати гетьманшею, щоб претендувати
на все.
А Любов Федорівна, Любов Федорівна, Любов Федорівна
Поволі з'їжджала з глузду і стримувалася заледво:
Сама виношувала ідею стати Мазипихою,
а не Кочубеїхою,
Бо на мітлі на старості незручно кататися верхи.
Зав'язався Гордіїв вузол – і все пішло юзом і юзом.
Покотилися буйні голови, тяжкі, мов начинені оловом...
Тільки чомусь не віриться, що Іскра був закоханим
в Чураївну,
А генеральний писар виявився настільки тупим
й примітивним,
Що на його довірливості зіграла стара власноруч мазурку:
Як в шахи, продумала всі ходи без спиртного трунку.
...Пливуть плоти з козаками розіп'ятими по Сейму.
Догорає безлюдний Батурин, як шухлядка
старезної картотеки.
Князь Меншиков Алєксашка пиячить із власним гаремом,
Ще й подумки посилає царьонка Петрушу... дуже далеко.
А там, на Сході і Півночі аж до останніх днів
Піють кури (недобрий знак!) – а не півні.
І московська імперія, як пухлина,
Аж вивалюється у Європу наполовину.
Й насувається тьма єгипетська більш, ніж на триста років.
А Вкраїна іде в черниці, поки збудеться «око за око».

* * *

Семен Гурко, той, що Палій (і гетьман!)
Стратег і тактик. Мудра голова!
Скупий на похвалу і на слова
Улюбленець наш (як в троянців Гектор!)
Скресався із Мазепою за владу –
Й Сибір (Образа! Кривда і досада!)
Тож під Полтавою він став на бік Петра
(Й загинув від гарматного ядра:
І те ядро було, як Божа кара)
А Україна впала! Впала! Впала,
Й москаль створив у нашім раї пекло
(Ну, як тобі, Палію, криве дзеркало?!)
Москаль прибрав УСЕ на три століття
(Ну, як тобі, Семене, на тім світі?!)
Ти був усунути біду спроможний.
Багатий, наче великодній кошик,
Красивий, наче в пісні славний Байда,
(І передбачливий, і елегантний!)
Але не муж ти! Так, вкраїнський хлопець
І символ наших вічних міжусобиць!
Не вий ночами. Лікті не кусай.
Тебе не оправдають небеса.
(Таких, як ти, ще вродить в кожному віці!)
Палій – страшна наука українцям!

* * *

Хоч один раз у житті дружчити – обов’язково:
Конче треба, аж-аж, навіть більше, ніж мус.
Дівчатком, дівчиськом, дівкою – зноси здорова! –
Посаду по-дружки княгині у вельоні (чи віночку із руж).
Ця роль твоя майже пасивна й водночас горда.
Вінок пришивають до кіс. А стрічок – цілий сніп.
Будь собі родом з села чи великого города,
Як дружка – ти не така уже й дівка-дріб.
«Ой молода віддається, та й молода плаче,
Дружка би ся віддавала, аж їй душа скаче!»
Ходиш, яка пава (Бо й молода, як пава).
Сидиш за столом (Бо й княгиня сидить за столом).
Свашки – підпилі, гостроязикі, лукаві.
Дружби молодого – таке собі миле зло:
І залицяються, і насміхаються, і кепкують,
І кличуть до танцю, і поза стодолу – також.
І мають бажання тебе обхопити рукою
Й повести – куди, як надворі дощ?
«Ой тягнули дружби дружку, тягнули, тягнули,
Затягнули в якісь корчі та й перевернули!»
«Так ся дружка надружчила,
Аж їй ср...ка облущилась!»
«Ой дружко, дружко, Марусько, Одарко,
Не давай всім меду з ледом, бо ти не шинкарка».
А музика грає, стискаючи кров, як пружину.
А музика тисне – та перетиснути боїться.
Що можна княгині – вона вже законна дружини,
Тобі ще не зарано: у тебе лише репетиція.
«Нема ласки з-під запаски, бо ти лише дружка,
Не для тебе нині, Касько, розстелене лужко!»
«Не будемо їсти цю весільну юшку,

Як не поцілує старший дружба дружку!
Не будемо їсти, не будемо пити –
Просим дружбу й дружку нам посолодити!»
«Ой дружбо, дружбо, тяжка твоя служба!
Твоя дружка-щебетушка – ти їй осоружний»
Нехай крутий дружба шепоче щось палко на вушко,
Він бреше – не вір, особливо нині.
Але якщо дівчина ніколи не стане дружкою,
Кажуть, на тому світі вона пастиме свині.
Тільки, як дружка, то дружка, а не поохітниця,
Не випадкова поліжниця в чужім ложі.
Весілля гуде й гуляє. Але й це весілля закінчиться.
Дай, Боже, аби для усіх щасливо! Дай-то, Боже.

* * *

*«Там дівча черешні рвало –
Я знизу дивився,
І мені на тій черешні
Рай Божий відкрився»
(Усна народна творчість)*

Пастухи. Пасовище. Малеча
В наймах більшим (Дивина яка!)
Бо «великі» давлять гечі-печі
І за комір кидають «дівкам».
Червоніють кущики шипшини –
Вистачить для кожної дівчини!
Як свербить ця химородь Марусю,
Як кусає Галю, й Любу теж.
І «дівки» витрушувати мусять
Зернятка щетинясті з одеж.
А одна безстыдно розстебнулась
Й дві біленькі циці – а які! –
Вивільнилися, наче груші-дулі
З зав'яззю рожевою сосків!
Хлопчина як стояв – так і впав!
І хапає повітря знеможено.
Бо не знає, на цьому він світі, чи вже в вертепах,
Чи десь ще до власного вродження.
А виною «гечі-печі,
Що вкидають поза плечі».

* * *

Баба збирається хліб пекти і зрання прибирає в хаті:
Вивішує чисті фіранки на вікна, на кілочок –
біленький рушник.

Кіт ваш, чорнющий щоденний шкідник окатий
Робиться лагідним й добрим, як домовик.
Ось вже у хаті запахло просіяним борошном
і у зернятах кмином

(Мука світиться так, як у серпні проміння сонячне у селі)

Баба вимішує тісто, хрестить й формує із нього дині,

Ще й пошепки спонукає кожну, аби росли.

Ти маєш сидіти тихесенько – хліб росте (!) й може впасти,

Якщо лиш дверима грюкнути чи крикнути на kota.

І це торжество хліботворення – якесь предковічне щастя,

А диво народження хліба – сакральна якась святота.

Уже на великих листках капустяних

баба змащує хліб (запечатує),

Із-під жовтка тісто не втікає (набухає, як в пуп'янку цвіт!).

А твоя маленька булочка, мов щойно вилуплене курчатко,

Притулилася до хлібини – також сонячна, аж блищить!

Піч стулює пашу, гарячу і чорну, як петрівчанська північ,

Піч надимається, наче багацька дівка, така поважна!

(Надворі горляють, напевно, на дощ, голосисті півні.

Й корова з телятком із пасовища прийшли напашені).

А запах хліба вже бігає і по хаті, й по всій господі,

Поки не проникає на вулицю – і тоді його клич – не клич...

Діди сидять із ножами біля куп буряків на городах:

«Ич, ще уміють хліб пекти!» – «Ще газдині печуть його, ич!»

* * *

Так, заможна (ні, дуже багата!)
Так, щаслива (як щастя – гроші).
Всі захцянки (і малювати!)
Упираються в «хто що може».
Надточити життя не вдасться.
Підкоритись недугам – сором.
А талант – це таке ж нещастя,
Як надія у скриньці Пандори.
Переддення: тремтить фіранка.
Мрії-блонди, мрії-брюнетки...
Ти застигла в вікні світанку:
Срібна діва, мов статуетка.
Ну і що, що ти ангел з крильцями,
Як ти в плоті – Марія Башкирцева?
Як ти – тіло і персть від персті?
Пензель падає. Котиться перстень.
Блонди-мрії, шатенки-мрії –
В позамежжі. Аве, Маріє!

* * *

Але будь хоч царицею Клеопатрою,
Проти долі ти – павутинка.
Тож сидять, гріють руки над ватрою
Дві ВЕЛИКІ ВКРАЇНСЬКІ ЖІНКИ.
Перша – руса – приїхала з Мінська.
Поховала Сергія Мержинського
(Перед смертю їй мовив злісно:
«Все одно я тебе не люблю, Ларисо!»)
Що для неї сім'я збрала,
Все на нього пішло. Кохала.
І сама його доглядала,
Коли рідні попокидали.
Перспектива тепер строката:
Все життя лиш їй лікуватись!
Друга – смугла і добра, як фея –
Розійшлася з О. Маковеем.
(А годила ж йому і терпіла!)
Отаке-то – життя на віру.
Був Ведмедем – ведмедем й лишився
Осип: фарт упіймав – оженився
З розрахунком, за файне придане
(Були б кращими вічні злидні?).
Всюди хвалиться, усім хвалиться
(Шилом меду вхопив, зухвалець!
Називали ж його Поліном.
Не зважала. Сама собі винна).
А обидві – вже світочі, не каганці.
Особистості. Знакові віхи
(Яким доля до пари послала обскубаних горобців
З-під солом'яної стріхи!)

* * *

Арештувати прийшли удосвіта.
Підняли із ліжка тепленького. Сонного.
Ось тобі й день народження. Господи! –
«Воронок» під вікнами ворога оного.
Три години протокол складала,
Як про злочин убивці, міліція.
Правда, спочатку був обшук (невдалий).
А тоді «воронок» кудись рушив з місця.
І його повели пішки, але під конвоєм.
Двоє в чорному. В чорному – двоє.
Від тихої вулиці Бульйонної
Сім кілометрів – червоного
На лиці від ганьби: «Ви лише подивіться:
Був поет – буде номер такий-то у звичайній в'язниці!»
«Поміщицький вилупок! Юда!
Замаскований, контра!»
«Ще один ворог! Вкотре
Їх знищожати будуть!»
Три доби п'ятеро слідчих били.
(«Ще й не таких ми ломили!
Ламали, як сірнички!» –
В шкірянках чо-ло-віч-ки!!!)
«Кров голуба! Козирний туз!»
Роз'юшили ніс. Вирвали вус.
Вибили зуби – майстри дізнання.
«ПІДПИШЕШ УСЕ все одно без вагання!»
Не схочеш – дружину сюди ж приведем
В Лук'янівське пекло, чекістський едем?
Упрешся – синів заберем в сиротинець?
(Один таки твій – той, що менший: мізинець!)

Давай, признавайся, що ти проти Сталіна
Задумав, наприклад, народне повстання,
Що хочеш царя. Що журба тебе їсть
За Україну, НАЦІОНАЛІСТ!!!
А потім почали підказувати,
Що треба й не треба писати,
Добились свого (Тому далі – титри).
Він вийшов з дверей – і упав на подвір'ї:
Знепритомнів від... свіжого повітря.
Добрався додому. Ключ в дверях застряг.
Поет Максим Рильський, добряга з добряг.
Був неокласиком (Це ж як окалина).
Але ж написав уже «Пісню про Сталіна»!!!
Співає Москва, Київ, Харків тепер.
Та що перелічують – еСеСеСеР:
«Із-за гір, та з-за високих
Сизокрил орел летить...
Не зламати крил широких,
Того льоту не спинить!..
Хай шумить земля піснями
В цей крилатий, горний час!..
Слово сталіна між нами,
Воля сталіна між нас!...»
А в поета ночами страшне безсоння.
Маряться допити. Очі червоні.
А в поета – душа розіп'ята.
(Та вони переконані: страх у п'ятах).
Напивається, по окопах валяється
(Сірий і сивий). Перекували ж он як красиво!
В них диявольські методи (Як кажуть в Одесі, просто цурис!):
Позникали, як і не було, Підмогильний, Косинка, Курбас.
Он качки прилетіли на озера у тиші.
А Остапа немає, Остапа Вишні.

Ми були такі друзі. А тепер, тепер, де він замешкав,
Той, що звав мене гарно – Максимом Черешнею?
(Я зламався. Зламавсь. Журавлино курличу.
А Остап у Сибіру (Бо ж «мотає десятирічку»)).
І по Києву шаستاють «воронки», «воронки»:
Чийсь талант або долю, чи й життя виставляють на кін.
Тож у кого просити мені прощення? –
Всюди іконостаси: маркс і сталін (а в кутику – лєнін).
Аж скриплять Соловки на зубах у всієї країни,
Де немає невинних – є винні і ще більше винні.
А той досі ще риє під мене, кривавий нарком успєнський –
Й моя доля на нитці над прірвою усєлєнською.
Чи живу я, чи вмер? Чи хтось інший в моєму тілі?
(Уже й муза повісилась, а я повторити таке безсилий)
То й ходжу, наче тінь (І кріпацький нащадок, і панський):
Академік. Поет (Ще й слуга безвідмовний радянський).
Зламаний. Загнаний у єдину шеренгу. Стадний.
(А закрєсний був на генія, виноградно-троянський!)

* * *

Вже третього листа зітер (Чи, може,
Й не починав писати? Нащо все?)
Слова скінчилися. І почуття. Й тривожність.
Усе минуло вкрапленням пісень
Старого фільму про любов і втому.
(Що кадр – то лиш оскома від війни).
Солдат вернувся калікою додому,
А з хати вдома – тільки три стіни.
Й дитя в колисці. Не його – дружинине.
І хвора жінка – після побиття.
І дві бабери – жаби з жабуриння,
Які єдине роблять, що кряхтять.
(В повітці – півень, що уникнув фріців
Й сусідський хлопчик – мудрий, наче дід).
Й ріка чи річка. Й по льоду, як стрічка,
Вода іде – і топить цілий світ.
Дитя кволеньке. Жінка майже стеряна.
Село безлюдне, спалене, брудне.
Сирітка-хлопчик шилом їсть консерву.
(Солдат як не мовчить, то лиш клене).
Але тепло ввірветься ваговито,
Аж ластівка крилом черкнеться вод,
І хлопчик мовить: «Дядьку, тра' садити
Удвох нам твій (і мій також!) город.
Ну й що, що ти нічого вже не хочеш?
А хто чого ще хоче, поясни?
Малий – не фріц, а лиш маленький хлопчик,
Дурний горобчик (і такий смішний!)
Візьми щось їсти (в мене – цибулина) –
Якось поволі справимось, ходім!
Дитина – це лише мала дитина.

А ти такий зарослий і худий,
Як вовк із лісу, як страшне страшило!
(Та ти ж в медалях й навіть орденах!)
Усе минуло. На сто гін відбігло.
Пропало, впало, висохло до дна.
Ну, розпогодсья: гірше вже минуло.
(Бодай не снилося і в найстрашніших снах!)
Он бджоли вижили у крайнім вулії
І кіт вернувся, й у гнізді є птах.
Солдат лайнеться: «Виздыхайте, суки, –
Я ще живий, почну життя нове!»
І жінчине дитя візьме на руки,
І сином сироту сусідського назве...
...Вже третього листа зітер. (Чи, може,
Й не починав писати? Що – слова?)
А на душі недобре й так тривожно,
Немов себе самого поховав.

* * *

Я би тебе безконечно любила,
Красивого сина тобі народила б,
В обійми твої ідеально влягали б
Всього мого тіла кремові лекала.
Ти був би щасливий, я – ще щасливіша,
Та в нас не було би й жодніського вірша,
Натхнень ледь відчутних, як звук павутини,
Бо вірш озивається, наче дитина
І проситься жити, мов житечко жати,
А жити / не жити – не віршу рішати.
(Все так не по-людськи, та все безупинно –
Листочком у трубочку – листям грабини:
Тут є, тут нема – й не було, як не зловиш
Відлуння праслова відлунням прамови).
Присниться, примариться, зрине, майне –
Тримай тонку нитку, як ноту кларнет,
Й не відволікайся на інше (не гірше!):
Ревниве єство щойно вроджених віршів.
Ледь-ледь лише схибиш – й нічого не буде:
Пустеля, мов стежа, зима – як безлюддя.
Глухе безголосся, пружечки торосів:
І щось лиш почулось, чомусь лиш здалося.
Полярного саява рясна бахрома –
Й вже вірша нема (і нічого нема)!
А слово, як іскра, яскраво сяйне –
Мерщій запиши (а не згадуй мене).

* * *

Над рікою сіра цвіль туману:
Дихає в негоду днів вода.
А калина йде кудись, мов п'яна,
Вздовж ріки, вздовж берега – у даль.
Гола зовсім: кетяги і гілля.
Ні печалі. Ні журби. Ні слів.
Горобець худючий і субтильний
На галузку, як пір'їнка, сів.
Причепився. Приліпився. Вмерзнув.
Вже здаля й не птах – сухий листок,
І осіннє сонце мокрим пензлем
Розтирає немічний мазок.
Ніч таки розродиться снігами:
Вже й мороз, немов ведмідь («Дер-дер!»)
І одну-єдину білу гаму
На село врочисто накладе.
Зночі буде світло і прозоро.
Грудень-місяць вдягнеться в кожух,
Й вийдуть дуже волохаті зорі
Пастися, як вівці, – сторожуй!
Що їм холод? Ані тінь, ні голос.
Що їм місяць – зоряний пастух?
Щулилися їжакувато космос.
Річка причепурилась в фату.
Вельон той аж сліпить очі білим,
Ще й тоненький, як найтонша тюль,
І блищить вода худеньким тілом
В платті крижаному від кутюр.
Білий місяць тулиться до хмари
Грубої, як сніговий замет.

І верба суха, немов гітара,
Й безголовий соняшник – поет
Щось і наскладають, й наспівають
І вкрадуть у музи крадькома.
А ріка тече, бо в ній вода є.
А вода сповільнена – зима.

* * *

Впливає автобус із хвилі дощу, як есмінець.
Пахне липовим цвітом пів міста і дачний район,
І приплющує очі від блискучості ліній
Міська ратуша – довга, як бабунин старий медальйон.
Еквілібристика днів, і років, і епохи на згині.
Стає дибки автобус, аж ніби видніється дно.
А на дачах і клумбах рожево цвіте картоплиння,
Бо йому, де цвісти, все одно. Все одно! Все одно!
Ти скуйовдженим птицям кришиш надкушену булку.
Я регочу із мокрих, бо кумедних таких голубів!
Це усе до війни: літо, діти-малята і кульки.
Це усе більше року тому: квітнуть липи на тлі голубім.

* * *

Все як фантом: і ця зустріч, і це розставання.
Все як фантом: ми не сміємо бути разом.
Награно тишиш мене. І фальшивиш, звичайно, аж рани
Душ наших втомлених знову квітують бузком.
Це ще на шрами – болюча тонесенька кірка.
Все ще в процесі розлук, відпускань, забувань.
Завтра декада минає від того вівтірка.
Значить, минула ротація. Значить: «Бувай!»
Хмари, як збиті подушки: м'які і великі.
Небо гнітючо нависло тяжким стележем.
Те, що війна, – це не просто до безміру дико:
«Братчик» сказився і знов зазіхнув на чуже.
Підуть дощі. Будуть грози із вітром і градом
(Скоро весна. Це вже проліски сині і ряс).
Рвешся туди, де живцем допресовують «Гради»
Лінію фронту (І вас, оборонців, і вас).
Ви ж стоїте там, де вже неможливо стояти,
Поруч – степи. Пракозацькі, прагетьманські – гладь.
Б'ється в істериці вся безхарактерна «вата».
Та, чиї пальці на неблаговидних ділах,
Що заварила глевку неїстівну цю кашу,
Що спокусилась на пенсію чорта з кремля
З мрією руку йому лобизати монаршу,
Й дати расеї і хліба, і солі, й «угля».
Хлопчики-хлопці, мужі, козарлюги, титани!
(Обстріл, знов обстріл: за день кільканадцять атак).
Молиться світ. Україна стоїть: нездоланна
Божа фортеця, весь в жилах могутній кулак.

* * *

Ще так багато літа не опало,
Не зжухло, не навшпиньки відійшло,
А всі оці карміни і опали
Нагадують мені китайський шовк.
Осінніх яблук ледь волога шкірка
(З веснянками від сонця де-не-де).
Калини кущ старечо на причілку
З кущем бузковим бесіду веде.
Ще вересень приїхав лиш у гості
(І підібрав у лузі лелеча),
Й солодких груш кумедні товстохвостики
Із ящиків, як пальчики, стирчать.
Ще вересень не знає, за що братися
Чи й братися, а чи поки що – ні,
Ще вересень не вирішив: лишатися
Чи ще пожити в іншій стороні.
А вже кущ винограду зовсім згорбився
Й криниця опустила капелюх,
Й дерева згрупувалися, як родичі
Або сусіди в кума на балю.
Столи накриті. Вин і вин – карафки
І сулії, пляшки із трьох віків.
Лише біля воріт – порожня лавка,
А на обійсті вже нема батьків.
Дитячі речі сохнуть на шнурочку.
Рід кільчиться, родини прибува.
За садом татові пильнують очі,
За квітниками – мамина брова.

* * *

Я хочу кулеші з грибами
В сметані і маслі, і з кропом.
Осінні зачинено брами,
А вітер пустився галопом,
І б'є у залізні тамтами
Холодний, як відчай, листопад.
Я хочу кулеші з грибами
В сметані і маслі, і з кропом.
Та в цім ресторані немає
Грибів і кулеші, і шкварків.
Якісь марципани здихають,
А фрі, як одні недогарки.
Ми цідим вино через зуби
Й харчуємось листям салату.
І все це уже не ютубно,
Не фейсбучно, а дурновато.
Европа, Європа, Європа
Безбарвна, безбарвна, безбарвна.
В сметані і маслі (і з кропом!)
Я хочу кулеші з грибами!
Вокзали і аеродроми.
Вокзали і аеродроми!
Я хочу додому! Додому!

* * *

Осінь – довга, тонка павутина,
Що летить собі в енному напрямку.
Дибуляє день, як дитина,
Від одного до іншого яблука.
Не підніме жодного плоду,
Бо вагомий і ваговитий.
Тиша в'юниться в прохолоду:
Тиші досі мариться літо.
Мов натягнуте поле на п'яльці,
Осока, наче бритвою, ріже.
Й дощ уміло так підкрадається,
Мов котяра старий до миші.

* * *

Зникне вечір в синім дриндулеті,
Синім-синім, юний парубійко.
Срібний місяць, як дрібна монета,
Вартістю в якихось дві копійки,
Поведе по небу срібним ралом,
Виоравши дукачі й динари.
Має на лиці родиму пляму,
Хоч її відьми вже й відтирали
Місяць-вурдалака, місяць-демон
(Занавісьте вікна в його повню!)
І не мрійте ні про діадему,
Ні про скрині, гарних лахів повні.
Зойкне хмара: «Це пасмо я віржу!»
Місяць буркне: «Також мені краля!».
Й чорна кішка десь на роздоріжжі
Мить – й постане дівкою в коралях!
Це планида (Це лихе, недобре:
Хитре, підле, неймовірно звинне!)
Не ночуйте в ніч таку надворі,
Ні в stodолі, ні в копиці сіна.
Не туліться ніжно до берези,
Хоч ви Дзвінка, Гандзя чи Ядвига.
Дуже стало холодно? Ви змерзли?
(Кажуть, сім'я демонів, як крига).

* * *

Марот-місяць. Ще сніги не стерті.
Ще бурульки (І у кризі ріки),
Та щоніч дає такі концерти
Кіт з моторами, рудий, великий!
Вже могла би бути й фонограма,
Але звук живий, гучний, високий,
І крадуться (щоб не знала мама)
На той поклик кращі киці року.
Сильний він! Щоніч йому весілля.
Гарний він: краса – його візитка.
Але голова вже – перець з сіллю,
І в люстерко дивиться він зрідка.
Але й схуд! Так вже й недовго вмерти!
Скільки ж йому треба Дульсінеїв?!
Та щоніч концерти і концерти,
Та щоніч тієї ж і тієї!
Раптом зникне. Чи не склеїв ласти?
Ні, пішов травичку в лісі пасти!
Вернеться не скоро. Не алюром.
У новенькім піджаку велюровім.
Очі – золоті, як цвіт підбілу,
На всі груди ще й краватка біла.
Міг би стати й класним гондольєром!
(Та води боїться, як холери!)
Віника боїться, пса й вовчиська
(Ніби ви не боїтеся зблизька!)
Іноді вже чує власне серце
Й навіть шевелюра – сіль із перцем,
Та ще трьох за пасок засуває,
Він – старий? Ще не таке буває!
Не жебрак. Не лузер. Не безхатько.

Супермен. Багатодітний батько.
Лиш мотори втягне (статус, статус:
Мусять всі моралі улягати).
– Тож хвилинку, любі мосьціпане!
Зоряний час для усіх настане:
Майте гідність, гордість і розсудок –
Ви ж коти, а не якісь там люди!
Честь шануйте, власних дочок цноту
І любіть роботу й не роботу!
Миска повна, кут дивана – й досить:
Всі ознаки, що життя вдалося!
А язик засуньте за петельку
І на ключ замкніть погану пельку:
Згине той, хто мені сонце застує –
Ваш пан Коцький – патріарх династії!

* * *

А жінка ця, напевно, що скажена,
Як всі Олени (а вона Олена!
І тисяча цариць, й сто сот царівен!)
Ще й тягне й тягне до свого рівня
Мене, дурного! Я втомивсь читати,
Ходити у театр і думку мати,
Так, власну думку про усі події! –
Це божевілля, справжня веремія!
Гризе й гризе, що кращі є (хоч деякі).
Що, я повинен стати академіком?!
Із мене досить вже «Муму» й «Лоліти»!
(Вона ж у сльози: знову червоніти?)
Я лоханувся, мовив: банк – «Колайдер»,
Вона ж мені: «Прискорювач!» – Як стартер?!
Та хоч вино, цукерки, фірма, партія! –
(Надулася й мовчить – вона в апатії!)
А як мені? А що мені? Приємно?
В душі вовки шкребуть (Ех, знов не в тему!
Що знов не так? Вже скільки можна кпинів?
Та й хто вона сама? Мамзель? Графиня?)
Я хочу на диван (І очі – в телевізор!)
Та мушу – на концерт! (Прекрасна візія!)
Я хочу на футбол (А ще – на пиво!)
Нема життя жонатому щасливо.
Нема життя! І смерті теж немає.
Є віжки і батіг – життя триває!

* * *

По несамовитому коханню
Настає пора розчарування.
Врешті, це лиш просто пересит –
Увімкнулось гальмування, цить!
Не хапайсь за мило і шнурок,
Не іди до «знаючих» дівок,
Вічних подруг того ремесла,
У яким клієнтам «несть числа».
Перемкнись на інше, не дурне.
Пересит минуций – він мине.
Ти ж не об'їдаєшся кисллиць.
І не реагуєш на «киць-киць».
І не запихаєш в вуха вати.
Бо ж не все одно, з ким їсти й спати.

* * *

Спали зі сміттям всі мої листи.
Торішнім листям перешелести.
Не визнавай нічого. Ані-ні.
Я – тільки тінь від тіні на стіні
Чи відбиток прозорий за вікном
(Домашнє (з вишень!) кріплене вино).
Мели, що хочеш. Злися і клени!
Усе одно нема мої вини!
Не-ма! Ти – вітер, злющий сніговій.
Мене ж не-ма! Відтворювать не смій!
І повертати також не берись:
То дуже небезпечна штука – рись!
Тис не горить і не гниє в воді
(Із нього – на три покоління дім!
Із тису труни, наче кам'яні!)
Одна – мені? Уже припас мені?
Тоді – разом! В один правічний круг!
Чого злякався? Ще не скоро вмру!
Живи! Лови! Розповідай казки,
Що я сяка-така, а ти – Т-А-К-И-Й!
Чому аж голову руками стис?
Я – тисовий горішок. Ти – як лис!
Від мене будеш п'яний і дурний
(Качатимешся навіть по стерні).
Я – мов ніде, та одночасно – скрізь,
Як звір, що ніби вишитий (як рись!).
Ти в Княздворі, у тисовім гаю!
Я мовчки вийду з гаю й постою.
Я як пружина: мить – і все навскіс!
Я – тисовий горішок. Ти – як лис.

* * *

Спечем на вогнищі молочну кукурудзу,
Посолимо суєт буденну спузу
І зважимося загоряти топлес –
Компанія жіноча – річки оплеск,
Трави рядно, верби шатро край саду
А більш нікого: хоча стій, хоч падай.
Але про що ми мову поведемо?
Звичайно, про Адама із Едему!
Набридне, то одягаємо сукенки
(Метелики нещасні, одноденки!)
Й поїдемо шукати не пригоди –
Чужих очей на моду і на вроду.
Бодай очей! Морозива в креманках
Шатра не як шатра, а тільки арки,
Де можна й льоди замовляти леда
Манірно так: – З корицею і медом!
(Й облизувати ложечку натхненно).
Ти дивишся? Ти дивишся на мене!
Аж б'ється пульс на шиї по-дурному –
Кожніський поштовх твого серця в ньому.
Ну, ось! Уже твій келих на долівці:
Ти майже упольований, мисливцю!
Не утечеш! Уже, немов нізвідки
Емоцій сітка і словесна клітка.
Усе: замок – на ключик від куферка
(Це сонячний удар: серпнева спека!).

* * *

Вовтузиться вітер на стриху, на подрі.
Який ти холодний: з морозу – під ковдру!
Який ти жалючий (немов кропива)
Який ти неголений – спасу нема!
Нежданий. Жаданий! Такий саме той!
Ти зовсім сказився! Ой-йой! Ой-йо-йой!

* * *

Яскрава осінь зовсім постаріла
(Зима сидить у неї в передпокої).
Безхмарне небо незвичайно біле:
Така погода, як метелик в коконі.
Я мерзну у бабусинім кептарику –
В повітрі пахне снігом від вівторка.
А в тебе – сад, і в нім – пахучі яблука,
Що з іншими й не сплутаєш – антонівка.
Та вже нема. Цьогоріч відродило.
Вже й заморозки, як холодна праска.
А так ще хочеться якогось дива,
А так ще прагнеться якоїсь казки.
День – хліб із печі: і м'який, і пористий.
Малина знов у ягодах: утретє?
Та на ставку спливли вмирати водорості,
Й за ними плаче пташка в очереті.
Це просто осінь. Ще не дуже пізня,
Безсніжна ще, безслізна й майже тепла.
Усе життя було таке завізне –
Й ми без алярму чуємось нестерпно.
Сідай. Твій сад забрів у ранній вечір.
Скажи, про що мовчав роки, – а толку?
В безлистих кронах видно всі гніздечка,
Як з відстані – всі наші недововки.
Бо щό тепер, напередодні снігу,
А як не снігу, то дощів блідоньких,
То знов відлиги і ще раз – відлиги.
А досі пахнуть яблука. Антонівка.

* * *

Знов світло вимкнули надовго.
Й світи очима, наче кіт.
Лише підсвічує з дороги
Якась прозорість чи блакить.
А ніч мовчить і ніц не каже.
Їй в кайф поламаний айфон:
Нічні пейзажі, ніби в сажі:
І чорний тон, і чорний фон.
А все одно якесь є світло,
А все одно не все в тіні.
Хитаються осінні квіти,
Неначе тіні на стіні.
Дивись, дивись, дивись під ноги!
Бо світлотінь і світлотінь.
Сліпий ліхтар, як вчитель строгий,
В порожнім класі сам-один.
Хоч він нічим не допоможе
Ані зарадить чим-небудь,
Та завжди буде на сторожі,
Як узірець і вічна суть.

* * *

Відпусти. Це затяглось надовго,
А кругом кути, кути, кути!
Сріберна під місяцем дорога,
У повітрі – снігу асорті.
Дрібен сніг: сніжинка по сніжинці
Тихий-тихий-тихий снігопад.
Куртка побіліла, білі джинси.
Біла хвіртка. Білосніжний сад.
Час повзе, стоногий і сутулий.
Посковзнувся промінь на льоду.
Я примерзла до твого минулого –
Ось відтану і собі піду
В ту весну, яка цвіте бузками,
Вишнями й, мабуть, пташками теж.
Не кидай услід за мною камінь –
Він впаде суцвіттям: бульдонеж.
Він мене тобою не поранить –
Вже й за те, чого і не простиш.
Усього було, але й обману
Виявилось, все-таки найбільш.
Ніч до утрени складає руки.
Місяць гасне. Гусне горизонт.
Не кричи мені услід – ні звуку:
Все минуло. Пізно. Не резон.

* * *

Плебанія, в яку вселили школу.
Посохлий сад пів року спати міг,
Та яблука у гіллі зовсім голім
Аж до Різдва не падали у сніг.
Я ж не про сад, хоч був старезним явно
(Колись найкращим на усе село),
Я про уяву, а моя уява
У раннім віці – це вже ЩОСЬ було!
Зима тріщала в грубі сизим димом.
Ми мерзли: вутлі вікна – повний треш.
Але у травні відбувалось диво,
Як розквітав розкішний бульдонеж.
Великий куш, широкий, баобабистий,
Суцвіття, наче сніжки, – з кулаки.
Сусіди ледь не лускались від заздрості:
Дістань, попробуй, і собі таке!
«Крутила» діафільми юна завуч.
Ми завмирили злякано, малі.
«Були, – казала, – спершу динозаври
І ще не скоро люди на Землі.
Ті перші люди мешкали у гаврах.
Було їм страшно й небезпечно – теж,
Коли кругом блукали динозаври
І цвів до хмар кущами бульдонеж.
Ті динозаври вийшли з моря, може,
Від них усе живе – земний базар!
– А баба каже: був спочатку Бозя –
Спочатку Бог був, а не динозавр! –
І все. Тихенько зачиняю двері.
Ступаю в сніг: я вигнана, як пес!
Дзвенить мороз. Чи тиша. Чи афера
Старого Дарвіна й капееерес.

В саду сорока дуже білобока.
Спить бульдонеж: снімося йому ми.
А дівчинка, що вигнана з уроку,
Здружилась з динозаврами зими.
Вони кругом – великі і пузаті.
А там, де груша, – динозавр-король.
Торкнешся лапи – хочеш щось спитати –
Затруситься й лякливо зойкне: «Ой!»
Парк юрського періоду по-вченому
(Дитячої уяви нитка й гла).
Замети білі-білі й височенні.
Зима – тріскуча. Дівчинка – мала.

* * *

Біле плаття в золотий горох:
Літо, літо, літечко на двох,
Для обох закохано смішних
Ліс і річка – і щасливий сміх.
Хтось пелюстки білі обрива,
Шепче хтось, і котяться слова
У травицю, у зелений мох.
(Біле плаття в золотий горох).
Всі дівчатка мріють про любов.
День цнотливий, як або/або.
Світлотіні смугами в траві
(І пелюстка макова на шві)
Біле плаття в золотий горох.
Ще нема ні сліз, ані тривоги:
Світ такий ласкавий, наче Бог.

* * *

Спішу, лечу, аж забуваю жити:
З одного виру – в інший вир проблем.
Яскрава осінь сипле самоцвіти
Зима срібліє, угинає віти,
Весна з бруньок трясє прищепки клем.
І ось він – дощ! Глибокий і широкий
Іде. Іду. Парк мокрий, наче шур.
Метелик тілом розриває кокон,
А сонце зирить скоса, упівока
(І парасоля вже не кпить з дощу).
Промокло все. Умилося без мила.
Вже й горизонт аж увігнувся теж.
Чиєсь щеня рожеве, тобто біле,
Кудись біжить, кудись уже побігло.
Все з голочки. І все – суцільний треш!
Б'є в голову вином п'янке повітря.
Немов фіранка, прозоріє ліс.
(Ти ж обіцяв букетик первоцвітів,
Які зуміють на весь світ синіти!)
Вернись живим! Вернись живим. Вернись.

* * *

Хто тебе знає, яким би ти став коло мене
(Всі поетеси, як неадекватні відьми,
Що пригощають вас яблуком явно зеленим
І проводжають поза усі межі – самі).
Ти не боїшся? Ти вмієш усе і зумієш?
Дитятко сиве, ти добре подумав, коли це казав?
Думка затерта скисає також й пліснявіє.
Бліднуть великі надії і гасне азарт.
Пий своє пиво і смійся (й бреш, що щасливий).
Блеф – також ліки (опісля – жахливо гіркі!)
Сонце сідає (холодне таке після зливи).
Пташка-потішка видзьобує перші зірки.
Небо накинуло пурпур, як римлянин тогу.
Рушився транспорт (сирени мовчать, не клени!)
Може, сьогодні вже більше й не буде тривоги.
(Сказати б нарешті: «А завтра не буде й війни!»)

* * *

Навіщо тобі те, що не для тебе?
Чому рвеш на шматки погідне небо?
Чому пів ночі виєш безпричинно?
Доба така, що не для «Панно Інно...»
Яка ще лірика у супроводі «Градів»?!
Хто вірить в побрехеньки конокрадів?
Хто досі не збагнув: це – Третя світова?
А твої вірші – лиш слова, слова.
Макулатура. Тіло без душі.
Як краще й не напишеш, – не пиши.
Спали своє скигління рукописне.
За ним і миша від жалю не писне,
Старий тарган сховається під міх.
Поезія – також не для усіх.
Словес наплотив, що за суттю – зомбі.
А далі що? Безплідні катакомби?
Чи лабіринт старого Мінотавра?
(А окупант? А ворог? А загарбник?)
Не віршиків епоха прагне – звіту,
Яси, звияги, моці, моноліту.
Боїшся кари за такі пророцтва?
Бо ж змочують уста Ісуса оцтом,
Бо ж тимчасовий переможець підлий,
Бо правдолюбів завжди б'ють навідліг.
Ну, а пророків нищать взагалі.
Не час на вутлі віршики для тлі.

* * *

І душить інформація, мов зашморг.
І ходить день під вікнами (вночі!)
Це поділ на ненаших – і на наших,
Як глибина падіння й вищий чин.
Що спричиняє людстові війна?
«Дивись, – кричить у безвість, – аж до дна!
Дивись, дивись, дивись, цивілізаціє,
Бо можеш й не прокинутися вранці.
Твоя планета здатна стати димом,
А допустиме – вже й неприпустимим.
Забаглося у кам'яну добу?
Вгатити Богові в чоло гарпун?
Звести рахунки відтіля і досі?
І щезнути навіки і назавсім?»
Усесвіт мліє. Гнітить Бога розпач.
А Вельзевул (старий кацапський родич)
Ще й наливає в келихи отрути:
«Пий, Гамлете: це ж бути чи не бути!»

* * *

Як мені знайти самій себе?
Це як несумісність «цоб» / «цабе»,
Як на вітрі облетілий мак,
Як на раритет пролитий лак,
Як зомліла в квітні зла зима.
Як луна: то є, а то нема.
Сніг спізнівся – брудно, мокро, слизь.
Лиш кричить синичка: «Перевіз!
Перевіз! Перевіз!
Кидай сани, бери віз
І труну за цю війну
Особисто ПУ-ПІ-НУ».
Сніг іде. Похмурий, сірий день.
Небо також сіре, аж руде.
Просвітку нема. Не видно дна.
Лиш хрипить в агонії війна.

* * *

Друзі перестають бути друзями
(Вороги залишаються ворогами).
Робиться життя якимось залузаним
(А ще зовсім недавно звучало, як гама!)
Ти мені щось доводиш годинами.
Виправдовуєшся. Пояснюєш.
Так наївно лепечеш, аж світло гасне,
(Я повинна казкам твоїм вірити, як дитина).
Сидимо насуплені, як на негоду сови.
І росте щось недобре шалено, неначе бамбук.
Вчора ще вічне, стає усе вутлим і тимчасовим,
Точнісінько, як Андруховичиве «Бу-ба-бу».
Не мусиш на мене молитися. Й не треба читати віршів.
Й не варто вдавати пригніченого, наче життя – шлея.
Все, що ти вирішив, ти скоропостижно вирішив.
Тепер моя черга – отже, вирішую я.
Іди собі вже... городами чи куди там тобі завгодно.
Не стій наді мною, як совість: світла мені не застуй.
Витягну повне відро води із пластівцями льоду.
І урятую від зашпорів душу (з твоєї ласки).
А взагалі, дуже шкода, що папір – не пергамент
(Я би переписала багато чого по-новому!)
Вороги завжди залишаються ворогами,
Друзі перестають бути друзями (аксіома).
Я ще колись скажу тобі все, мій коханий враже.
(Не грай простака-вельможу, незаконнорожденного графа).
Любов не витримує договору про ненапад.
Діаманти поки що не виготовляють із сажі.

* * *

Вірші в'януть, як зірвані квіти,
Якщо їх не читає ніхто.
Потепліло в холодному світі,
І зима розстебнула пальто,
Що м'якеньке, легеньке і біле:
Біле-біле – і димчастий шарф.
У пальті, як у амфорі, тіло,
В синіх сутінках й пані – дівча.
Сива дама. Пейзаж темно-сірий.
Пахне вечір морозом й вином.
А на кризі, немов апельсини,
Ліхтарі розляглися верх дном.
Не старайся негоду зігріти.
Непристойно (бо це моветон).
Вірші в'януть, як зірвані квіти,
Якщо їх не читає ніхто.

* * *

Транспорт курсує. Широкими лезами
Світла тунелі прорізує на дорозі.
Київ задумавсь, як Юлій Цезар
В золототканій вишневій тозі,
Осінь – шахрайка, авантюристка,
Плаче брехливо, тішиться з виручки.
Але щоразу підводить ризику:
«Жаль: ви програли. Буває. Вибачте».
Осінь розкішна. Зелена і біла,
Рожева і жовта, і кольору кави.
Осінь уже карамельна тілом
(Вишиті в неї широкі рукава).
Києве, барде високий, статечний,
Києве, різний, як скрекіт сорочий,
Які в нас були тут побачення гречні
(Які в нас були дивовижні ночі!)
Просто знайомі (Не наречені,
А випадкова зустріч тривожить).
Знаю, ти знову будеш нечемний,
Але ти іншим бути не можеш!
Не ображайся. Живи собі Велесом,
Ярилом, Даждьбогом (й усіма разом).
Я обов'язково до тебе повернуся
В іншій житті (Тобто іншого разу).

* * *

А це літо справді мавританське:
Аж від спеки небо побіліло.
Випиваєш, як фужер шампанського
Мою душу у прозорім тілі.
Тут, на пляжі, всі такі солоні:
Бриз із моря спечну шкіру студить.
І блищить твій золотий, як промінь,
Ланцюжок на волохатих грудях.
Возводи на трон чи грай тирана –
Все брехня, а правди – лиш карати:
Хто з нас двох кого найбільш обмане,
Не тобі те відати, пірате!

* * *

– Розкажи, що діється, мені.
– В неба пригорщах – блискучі перли
І тоненький місяць над Говерлою,
Бо красуня – у Карпатах ніч!
– Поясни, чому не разом ми?
– Бо пряма зробилася дугою
Й наші долі наші душі гоять
Скільки років від тії зими.
– І невже нічого не воскресне?
– Ні, бо нині й ми уже не ті.
Та колись, в майбутньому житті,
Напиши мені хоч есемеску.

* * *

Після всіх акацій та бузків
Розцвітають липи: квітнуть тиждень.
День такий солодкий, аж в'язкий,
Проливає золото на збіжжя.
Отже, мить до холодів. День-два.
Або й місяць, але ж осінь близько.
Соняшника кругла голова
Почорніла від такої звістки.
Тільки ти не сонях. Ти поет,
Що привик до гострих світлотіней.
Й в мене є м'який і теплий плед
Й дрóва є для розпалу в каміні.
Прочитаєм вірші про любов?
Не свої. Чужі. Ще й нетутешні:
Просто був поет такий – Рембо,
Був і є (Хай все, що хочуть, брешуть).
Так, картяр. Бандюга, ще й який!
Шваль швалезна й навіть гірше швалі.
Та з його віршованих рядків
Сиплються фіалки і конвалії.
Отакий гербарій у книжках,
(А ще – кольт. Від відчаю і скрути).
Зоряно – і місяць. Ніч така,
Що не страшно випити й цикути.
Але пий вино (Вино вини).
Але вір, що ще парсеки часу
Стеляться для тебе (І мені),
І як полотно туману, гаснуть.
Мить – болід. А доля – це манеж:
(Пам'ять людства – іноді руїни).
Був Рембо – є Рембо. Ти січеш,
Як все просто (А яка підміна!)?

* * *

Плаття з вишнями-черешнями,
А подолом – ще й плісе.
Усі мрії перевершує
В літнім парку карусель.
І злітаєш, і униз летиш,
Наче пташка – не дівча,
Й відбивається смарагдами
Парк зелений у очах.
Тіні ще не натінилися,
Не спечалилась журба.
Проминуло, як приснилося.
Бо хіба було, хіба?
Та лунають, наче поруч,
Сміх, розмови і пісні...
Карусель у парку поночі,
І шкільний твій випускний.
Віднайшлося необережно так
В шафі, складене на кант,
Плаття з вишнями-черешнями.
Пояс атласний, як бант.

* * *

Пишу тобі прощального листа
(О суєта житейська, суєта!)
Обманюю, що я тебе любила,
(Мов вишиваю білими по білім),
І що було настільки все прекрасно,
Аж зорі падали і місяць гаснув.
Як наслідок – ця темрява суцільна,
Безсонна ніч, дерев холодні тіні.
І дика втома, чорна і густа,
Як дьоготь (Не читай мого листа).

* * *

Велика кава – і маленький вечір,
І срібний вигин неба крізь вікно.
Блідих хмарин м'який кептар овечий
Накинув місяць – все ж таки руно.
Перехилилось на весну. Степліло:
Вже й жменьки снігу не знайдеш ніде.
У темряві відсвічується білим
І парк, і річка, й на кав'ярні тент.
А літаки гудуть. Сирени виють.
Мов кожен день закреслено: нема.
І половіє тиша, соловіє,
Аж вурдиться, як молоко, – обман.
Ще й вітер дві тополі нагинає:
Одна – як мати, інша – як жона,
І пахне світ горілим, ніби хною,
І мариться малим синам війна,
Являється у іграх безпричинно,
Відлунює недобрим і лихим:
Вже й дивляться дорослими очима
На світ малі українські дітлахи.
Їм ще рости: пудів п'ять каші з'їсти.
Їм ще до армії, як серпню до весни.
Відбій тривоги: транспорт рушив містом.
Глибокий тил. Жаданий мир (вві сні).
Війна, війна, війна у кожній думці.
На всіх екранах і з усіх газет.
Страшного лиха уже стільки унцій,
Що серце тільки твердне, як брезент.
(Суцільного безсоння суть личинна:
Весна уже – а ще війна-Яга).
Гаси нічник. Перехрести дитину,
Укрий тепліше. І сама лягай.

* * *

Прощай усіх. Не обкладайся злом.
Зі зла фортеця – пекло загалом.
Але ті зайти, що прийшли з мечем,
Нехай горять без покликань і черг.
Хай наїдяться і землі, й вогню,
(Сам чорт їм з пекла тільки козирнув).
Задосить їх молебнів і скиглінь.
Нема прощення виродкам. Амінь.
Нема прощення Каїну як брату.
Нема кацапському прощення кату.
Як обри, щезнуть. Без сліда і драми –
Нащадки Ірода, насіння Хама.

* * *

А як живеться геніям в суспільстві?
Приблизно так, як левові у клітці.
Приходять різні Васі, Юлі, Стефи –
Щоднини безпардонно роблять селфі
На тему «Я», вірніше «Я і лев».
Махнув би лапою – і ... (Ех, пся крев!)
Мораль, закон! Естетика стосунків
(Ті ж на вокзалі «чумайдани»-клунки).
Ти, леве, краще ляж, прикинься котиком,
(А ми тебе з горба униз покотимо.
В ефірі, в пресі свої власні висновки
Розтиражуєм – скажем: спиш з невісткою,
Дочка у тебе к...рва, син – бандит,
Дружина п'є і на карку сидить).
Ну й що, що в тебе діти ще малі –
Мовчи і диш: скажений плебс не зли!
Ну, добре, – геній. Геній ти, але
То ще питання, хто на фото лев!
У нас є селфі з підписами влучними,
Є інтерв'ю з питаннями закрученими
А шанс, що ти – це ти (О мамо рідна!)
Настільки мізерний, що й в телескоп не видно.
Всіх геніїв ковтає смачно Хронос!
(Плебс також любить... поросятко з хроном).
Дрібнота – плебе, але ж його багато!
(Як у гною черви й мишей в кагаті)
Ворона біла, гра у карти генів –
Ото й всього: «Ти – виняток, ти – геній!»
Ми ж – вічний плебс, тягатись з нами марно
(Ось ще ледь-ледь – і станем елітарними!)
...Ну, як живеться геніям в суспільстві?
Не краще, аніж левові у клітці!

* * *

Грудень. Сатиново-сірий. Увесь сутінковий.
Грудень. З короткими днями й ночами на виріст.
Час уповільнився, мов за ногами окупи
Тягає, тягає, тягає, тягає сирість.
Свічка розтопленим воском стікає й стікає.
Темрява свічку додушить, як квітку болотну.
Місяць неголений треться шорсткою щокою.
Холодно. Порожньо. Ще й депресивно. Самотньо.
Тільки вже діється щось неземне з небесами:
Два метеори між хмар позначають дорогу:
Їде святий Миколай на засніжених санях
І Україні в дарунок везе ПЕРЕМОГУ.

* * *

Грає дощ на скрипці віртуозно
(Меланхолік, грудневі під стать)
Плачуть верби в березі. Їх сльози,
Як смарагди, зелено блищать.
Вже й печаль звивається в калачик,
Білий вечір гасне. як екран.
Й місяць в небі, як дитячий м'ячик,
Котиться і котиться між хмар.
Мирно так. Погідно. Принагідно.
Ніби зло у світі – дивина.
Та штовхає крісло інвалідне
Звихнена баберище – війна.
Торжествує ненависть скажена:
Вовкулаки раді, що живі,
І реве із краю в край сирена,
І вмливає від тривоги світ.
Так ще буде довго. Дуже довго.
(Білі хмари, наче парастас).
Ангели крильми прикрили Бога.
Бог собою прикриває нас.

ЗМІСТ

Передмова. О. Слоньовська	3
Букетів не буде! (Щоденник невіртуальної війни). Є. Баран	4

ВІЙНА

«Сказала Смерть: „Оцей ось – мій!”...»	6
«Глобальна нація: по всьому світі є...»	7
«Цієї ночі сніг мене збудив...»	8
«Рашо! У тебе вже опупея і отупея...»	9
«І глум – не сум, і честь – це тільки лесть!...»	10
«Не кадри божевільної уяви...»	11
«Як ви, плебеї? Що у вас чути?...»	12
«Місяць червоний і круглий, як пика...»	13
«Світе, здригнися! Спини! Зупини!...»	14
«А люди іноді справді знають...»	15
«Що є умовності? Бідний мім...»	16
«Все, жінко, все! Бери лиш вкрай потрібне...»	17
«Ці фронтові весілля без фати...»	18
«Усе буде добре. Коли? Коли?!...»	19
«Які ще вибори в расії?...»	21
«Ні, букетів не буде! Який прийом?...»	22
«Рашо-рашко, ти не райська пташка...»	23
«Погані друзі – гірші ворогів...»	24
«Російська жінко, Люсько, Машко, Анько...»	25
«У Криму доцвітали магнолії...»	26
«Що, росіє, уже прочумалась?...»	27
«Розстріляли Шевченка, виродки»	28
«Та які із горобчиків чібіси?...»	29
«росіє фашистсько-путінська...»	30

«Нам вистачає вашого смороду!..»	31
«Воно їсть чебурек, вигризаючи спершу на́чинку...»	32
«Що ж, закручуй щосили краники...»	33
«путін! На таке в світі здатен один т́ лише...»	34
«Наше небо відкрите, кате...»	35
«А що таке сором? А що таке стид?...»	36
«Росіяни! Пристрельте путі́на...»	37
«Розмовляйте УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ...»	38
«А колись же були ви обрами!..»	39
«Мумія лєні́на засмерділася на катафалку...»	40
«Що, Федоро, чи то пак, федераціє?...»	41
«Ти – маленька серйозна дівчинка...»	42
«На облудливі обійми...»	43
«Я живу у маленькій вогкій панельці...»	44
«Що, вороже? Вже засмерділось ті́ло?...»	45
«Знов сирена реве сказано...»	46
«Я молюсь. Ти, звичайно, ні...»	47
«рашо, як там твій андроглист?...»	48
«Ця історія зла. Зі шкільної парти...»	49
«Ми не вчили японської. Проте – браво!..»	50
«Їхня кров погана і гнила...»	51
«Російська жінко, Люсько, Машко, Анько...»	52
«Ти читаєш газету „Известия”...»	53
«Бандера» означає «прапор»...»	54
«Чорна напасте з одних гопників...»	55
«Це хижак: вже здихає, а зуби шкірить...»	56
«А тобі, кацапу́ро, не пити у нас із Дні́пра води!..»	57
«Всього лише при зустрічі кивну...»	58
«Як Північна Корея чи Хіна...»	59
«Бабуся Клавді́я, наша двірничка...»	60
«Ще на тебе впадуть стелажі...»	61
«Хто ви? Взялися звідки?...»	62
«Стару Хри́стю колись виселя́ли, бо аеродро́м...»	63
«Ти лягаєш у лі́жко у джинсах і грубі́м светрі...»	64
«Дикі неандертанці...»	65

«Стрічка новин і біжить, і спішить...»	66
«Спалахнуть океани і обвуглиться небо...»	67
«Немає абсолютних істин...»	68
«Як вона тільки з села дісталася?...»	69
«Чорти уже очі відивили...»	70
«Просиш-молиш, щоб несамохить...»	71
«Його зміна триває вже другу добу...»	72
«Дитину вдається ще обдурити...»	73
«Твоя армія, путін – аварія...»	74
«Ти сумлінно плетеш маскувальну сітку...»	75
«Приходиш додому – і валишся з ніг...»	76
«Фашисти у крематоріях палили тільки чужих...»	77
«Ти не віриш ніякій вже психології...»	78
«Представлялися „твордимі русскімі”!..»	79
«Посеред двору – шестиметрова вирва...»	81
«Все передбачно, але НЕ ВТРАЧЕНО...»	82
Настанови нільського шамана	83
«Усе в цьому світі пов’язано досить дивно...»	84
«У комбінезоні оранжевім...»	85
«Мощно дістали? Вже і язик на плечі у вас, орки?...»	86
«Ще плачеш? – Ні, вже відучилась плакати...»	87
«Нехай воно „шваль” і „атродьє”...»	88
«На Донбас прийшов Мамай...»	89
«У горі росія: траурний сум...»	90
«Чому бути – тогó не минути...»	92
«Путін і раша – двійня пропаща...»	93
«Вони би й душі людям вигризали...»	94
«Вднину – а́рта, вночі – а́ро...»	95
«Вигнали солдата із купе...»	96
«Вона, звичайно, жила десь інде...»	97
«Тигр упав смертю героя!..»	98
«Йоахім фон Рібеннтроп (та інші)...»	99
«Видаляєш номери телефонів мобільних...»	100
«Сирена сниться і причувається...»	101
«Все відкладається на суботу: поїздка до мами в село...»	102
«Дитину – пострілом у обличчя...»	103

«Це наша земля! Це наша земля. Це наша земля...»	105
«Все, як завжди, і стається не здуру...»	106
«жириновський помер?...»	107
«Я тягнуся до тебе все життя...»	108
«Як птиця фенікс, укотре встаєш із попелу...»	109
«Привезли мамі сина. Як живого...»	110
«У нього „жєна – во! – баба“!...»	111
«Вазон не може жити на вікні...»	112
«І хоч захлинайся священними мантрами...»	113
«Бджоли – не звірі. Мирна громада...»	114
«Знов озвіріло. Оскаженіло...»	115
«Характерник в козаків...»	116
«Бронетехніка не рятує від радіації!...»	118
«У Польщі – сніг. У нас він буде завтра...»	119
«Вони гвалтували її при малих дітях...»	120
«Господи, кари! Кари і кари!...»	121
«Більше нічого. Одна порожнеча...»	122
«Мокре листя блищить під ногами...»	123
«Найменша дитина, яку згвалтували у Бучі, була дворічною!»	124
«Люди ходили по воду – і не поверталися...»	125
«Вони виють і нюють, не хочуть...»	126
«Оці ранньоб-весняні вечори...»	127
«Уже весна. Ось бузьки прилетіли...»	128
«Ми з тобою підемо ламати вербові котики...»	129
Перший день миру	130
«А що іще? Новини без новин...»	131
«Тополя пух пускає. Пух пливе...»	132
«Спека спливає сонячним медом липким...»	133
«Тропічна ніч: знов вище двадцяти...»	134
«Чи ти молився на ніч, Дездемоно...»	135
«Ти ще нічим не пахнеш, крім життя...»	136
«Тільки не плач. І не треба шукати винних...»	137
«Він написав, що вірші просто зайві...»	138
«А ніч знову в латах, блискуча й міражна навмисно...»	139
«Яка із тебе, жінко, героїня? ...»	140

«Фейсбучна служба просить не ображати рашу...»	141
«Цей дохлий динозавр – росія...»	142
«„Плешівий і пегій”, і морда щуряча...»	143
«Знову буде літо й після нас...»	144
«Було пришестя. Є нашестя...»	145
«Перерито увесь гардероб – і нічого цікавого...»	146
«Наїлися страху до ригачки, до ср...чки? ...»	147
«Клопи. Блощиці. П'яний гар...»	148

НАЦІЯ ГЕРОІВ

«Хочеться миру, зеленого лісу і цвіту конвалій...»	150
«Він має вік людини, сад старий...»	151
«Доц зірвався й пішов навприсядки...»	152
«Спиш, прикусивши ледь нижню губу...»	153
«З білим песиком на білому снігу...»	154
«Не варто буянити, бути горлатими...»	155
«Так дивно плавиться ця голуба свіча...»	156
«Критики намагаються бодай виглядати великими...»	157
«Виходиш на ганок й вмовляєш себе: не люблю...»	158
«Ми вип'єм каву і злукавимо...»	159
«Не буває весни без негоди...»	160
«Вже не кажеш «Люблю»...»	161
«Доц ридає довго, істерично...»	162
«Стікає ніч, неначе віск зі свічки...»	163
«На протязі, на холоді, на вітрі...»	164
«Сідаєш коло ніг, і голову – в коліна...»	165
«Порожні дні: не пишеться нічого...»	166
«Мов збуваєшся мене – забуваєш...»	167
«Земля втомилася від людства...»	168
«Тяжіння «чорних рад» і непорозуміння...»	169
«Знов волаєш і хвостом «виляєш»...»	170
«катерина (котра Велика) сповідається...»	171
«Наче горіх в шкаралущі...»	173
«Літаки ревуть над хатою...»	175

«Що ж, тепер ти не здатний від к...рви цієї й на мить відірватися...»	176
«В нас було тяжке літо: немов каруселі печалі...»	177
«Наче пудрою припорошені...»	178
«Від кріпака – аж до академіка...»	179
«Старий чорт забіг до церкви і... молиться!...»	180
«Його народ загинув так давно...»	182
«Умираючий гетьман на ліктях підводиться над постелею...»	184
«Алкоголізм не завжди стає завадою для геніальності...»	185
«Обдурять! Обмануть, бо це ж москалі...»	186
«Місто сіро-зелене: колір дерев, будинків...»	187
«Весна, весна – і місяць теж зелений!...»	188
«Стоїш край вікна, як статуя, і дивишся в темно-синю...»	189
«Семен Гурко, той, що Палій (і гетьман!)...»	190
«Хоч один раз у житті дружчити – обов'язково...»	191
«Там дівча черешні рвало...»	193
«Баба збирається хліб пекти і зрання прибирає в хаті...»	194
«Так, заможна (ні, дуже багата!)...»	195
«Але будь хоч царицею Клеопатрою...»	196
«Арештувати прийшли удосвіта...»	197
«Вже третього листа зітер...»	200
«Над рікою сіра цвіль туману...»	203
«Впливає автобус із хвилі дощу, як есмінець...»	204
«Все як фантом: і ця зустріч, і це розставання...»	205
«Ще так багато літа не опало...»	206
«Я хочу кулеші з грибами...»	207
«Осінь – довга, тонка павутина...»	208
«Зникне вечір в синім дриндулеті...»	209
«Марот-місяць. Ще сніги не стерті...»	210
«А жінка ця, напевно, що сказана...»	212
«По несамовитому кохання...»	213
«Спали зі сміттям всі мої листи...»	214
«Спечем на вогнищі молочну кукурудзу...»	215
«Вовтузиться вітер на стриху, на подрі...»	216
«Яскрава осінь зовсім постаріла...»	217
«Знов світло вимкнули надовго...»	218

«Відпусти. Це затяглось надовго...».....	219
«Плебанія, в яку вселили школу...».....	220
«Біле плаття в золотий горох...».....	222
«Спішу, лечу, аж забуваю жити...».....	223
«Хто тебе знає, яким би ти став коло мене...».....	224
«Навіщо тобі те, що не для тебе?...».....	225
«І душить інформація, мов зашморг...».....	226
«Як мені знайти самій себе?...».....	227
«Друзі перестають бути друзями...».....	228
«Вірші в'януть, як зірвані квіти...».....	229
«Транспорт курсує. Широкими лезами...».....	230
«А це літо справді мавританське...».....	231
«Розкажи, що діється, мені...».....	232
«Після всіх акацій та бузків...».....	233
«Плаття з вишнями-черешнями...».....	234
«Пишу тобі прощального листа...».....	235
«Велика кава – і маленький вечір...».....	236
«Прощай усіх. Не обкладайся злом...».....	237
А як живеться геніям в суспільстві?...».....	238
«Грудень. Сатиново-сірий. Увесь сутінковий...».....	239
«Грає дощ на скрипці віртуозно...».....	240

Літературно-художнє видання

СЛОНЬОВСЬКА Ольга Володимирівна

У камуфляжі й бронезилеті

Поезії

Дизайн обкладинки – *Андрій Іваньо*
Комп'ютерна верстка – *Ярослава Король*

Підписано до друку
Формат 60х84/16. Умовн. друк. арк. 14,42.
Тираж прим. Зам.

Видавець: Видавництво «Місто НВ»
76000, м. Івано-Франківськ,
вул. Б. Лепкого, 29.
Тел.: (0342) 55-94-93.

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ІФ № 9 від 02.02.2001 року

Віддруковано: Друкарня «Місто НВ»
76000, м. Івано-Франківськ,
вул. Б. Лепкого, 29.

